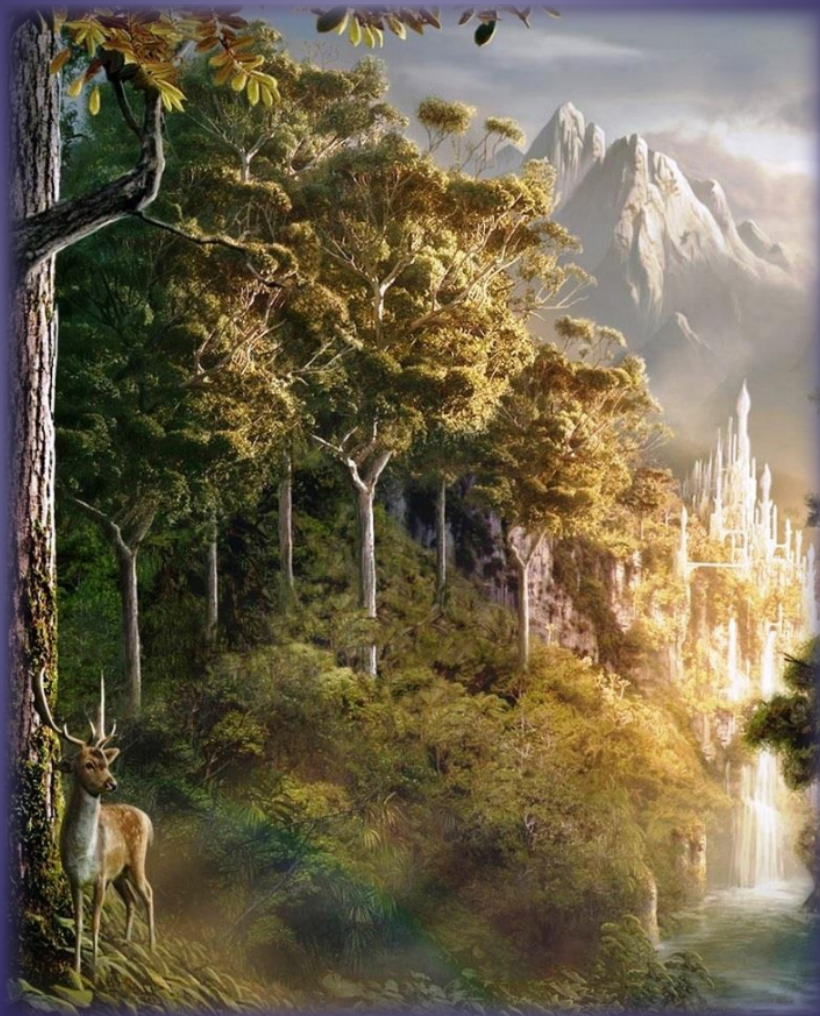

VIHITTYJEN SEURASSA:
SEIKKAILU
ROSENKREUTZILAISTEN
LUONA

Franz Hartmann

FRANZ HARTMANN

**VIHITTYJEN SEURASSA:
SEIKKAILU
ROSENKREUTZILAISTEN
LUONA**

2023

e-kirjat
www.teosofia.net

Alkuperäinen teos
With the Adepts:
An Adventure Among the Rosicrucians
(1910)

Taitto: Jukka I. Lindfors

Kustantaja: Jukka I. Lindfors, Lammi

ISBN 978-952-7338-10-0

SISÄLLYS

Alkusanat 4

Johdanto 5

I Kävelyretki 6

II Luostari 19

III Odottamattomia havaintoja 35

IV Pöytäkeskusteluja 52

V Menneiden elämien muistikuvia 63

VI Alkemiallinen laboratorio 72

VII Korkeampi elämä 92

VIII Musta magia 106

IX Loppu 114

H. P. Blavatskyn laatima kirjaesittely 117

ALKUSANAT

Franz Hartmannin teoksen *With the adepts: an adventure among the Rosicrucians* suomennos julkaistiin *Tietäjän* kustantamana vuonna 1922 nimellä *Seikkailu rosenkreuziläisten luona* (suom. Kyllikki Ignatius). Se perustui vuoden 1887 alkukieliseen versioon, josta *Biokustannus* julkaisi 2. painoksen vuonna 2008.

Tämä uusi, ainoastaan e-kirjana julkaistava suomennos pohjautuu Hartmannin uudistamaan ja laajentamaan, vuonna 1910 ilmestyneeseen editioon, jossa on lukujen määrä kasvanut kuudesta yhdeksään.

Loppuun on liitetty H. P. Blavatskyn laatima kirjaesittely.

Lammi, 2023

Jukka I. Lindfors

JOHDANTO

Tämä novelli, joka ilmestyi Bostonissa vuonna 1887, oli ensimmäinen yritykseni romaanien kirjoittamisen alalla. Menestys oli suuri sekä Amerikassa että Englannissa, joten kirja lyhyessä ajassa ilmestyi monena painoksena. Sen päätarkoituksena oli alkujaan levittää eräitä aatteita, joita Carl du Prel *Maallinen luostari* -nimisellä kirjallaan oli herättänyt eloon Saksassa, englannin kieltä puhuviin piireihin ja valaista niitä teosofiselta näkökannalta. Siitä, missä määrin kirjassa kerrottuja tapahtumia voidaan pitää unena tai todellisina astraalitason kokemuksina, jätän lukijan oman harkinnan varaan.

Firenze, 1899

Franz Hartmann

I

KÄVELYRETKI

Kirjoitan näitä rivejä pienessä kylässä Alppien keskellä, lähellä paikkaa, missä Etelä-Baijerin ja Itävallan rajat kohtaavat toisensa. Eiliset vaikutelmat ovat vieläkin aivan selvinä mielessäni ja niiden aikaansaama kokemus on yhtä todellinen, kuin mikä tahansa jokapäiväisen elämän tapahtuma. Se oli kuitenkin niin merkillinen, että tuskin voin pitää sitä muuna kuin unena.

Olin juuri lopettanut rosenkreutzilaisten historiaa koskevat tutkimukseni. Olin suurella vaivalla lukenut vanhoja, madonsyömiä kirjoja ja lahonneita käsikirjoituksia, niin vanhoja, että niistä tuskin sai selvää. Päivät ja osin yötkin olin viettänyt luostarikirjastoissa ja antikvaarisissa kirjakaupoissa, ja kaiken, mistä oli vähänkään hyötyä tutkimuksilleni, olin jäljentänyt ja koonnut. Vihdoinkin oli vaivalloinen työni valmis ja aikomukseni oli sallia itselleni muuttaman päivän loman Tirolin Alpeilla.

Lumi peitti vielä vuoret, vaikka kevät oli jo saapunut. Olin kuitenkin halukas pakenemaan kaupungin levottomuutta ja melua päästäkseni hengittämään vuoriston puhdasta ja virkistävää ilmaa. Mieleni teki päästä jälleen katselemaan välkkyviä jäätiköitä, jotka suunnattomien peilien tavoin kimaltelivat nousevan auringon valossa. Halusin antautua siihen tunnelmaan, jonka vallassa Byron kirjoitti seuraavat säkeistöt:

Kun sinä kiireelle vuoren rohkeena kiipeet,
– huippuja peittävän pilvien, hankien huomaat;
kun yli ihmiskunnan sä hengessä nouset,
– allasi laaksossa vain vihan viihtyvän näät.
Vaikkakin *ylläsi* aurinko kullassa hohtaa,
allasi maa, meri rannaton, ääretön aukee,
– seisot sä siinä kahleissa kallion jäisen,
ulvovi myrsky ympäri paljaan pääsi;
siinä huipulle pyrkijän vaivojen palkka.*

Astuttuani junasta saavuin pian vuorten juurelle, josta jatkoin matkaani jalan. Nautin suuresti kaupungin ruuhkaisten katujen sa-
vuisen ilman vaihtumisesta raikkaaseen maaseudun ilmaan. Kaik-
kialla tuoksuvat männyt ja tuhatkaunot, jotka pilkistivät näkyville
paikoilla, mistä lumi oli jo sulanut. Tie kulki läpi jokilaakson, ja
edetessäni laakso kapeni ja vuoren seinämät tulivat jyrkemmiksi.
Siellä täällä näkyi maalaistalojen rykelmiä sekä joitakin talonpoi-
kaistupia, jotka olivat takertuneet ulkonevien kallionkielekkeiden
lähelle hakeakseen suojaa usein laakson kautta raivoavia myrskyjä
vastaan. Aurinko laski läntisen taivaanrannan taakse kullaten vuo-
rien lumipeitteiset huiput ja messinkiristin pienen kyläkirkon tor-
nin huipulla. Kirkosta kaikuivat *Ave Marian* sävelet saapuessani va-
litsemaani vuorille suuntautuvan tutkimusmatkan lähtöpisteeseen.

Kylän majatalossa minut otettiin vieraanvaraisesti vastaan, ja
matkasta väsyneenä vetäydyin aikaisin levolle. Seuraavana aamuna
heräsin laitumelle lähtevien vuohien kaulassa roikkuvien pienten
kellojen kilinään. Nousin ylös ja menin ikkunan luo. Yön varjot
pakenivat auringonnousun lähetessä. Päivä oli alkanut sarastaa ja
edessäni avautui suurten, vanhojen vuorten huippujen jylhä jono.
Se toi mieleeni Edwin Arnoldin kuvauksen näköalasta Prinssi Sid-
dharthan palatsista Visliramvanissa:

* Suom. *Jussi Snellman*

Vuoristo lepäsi siinä
valkoisena, tahraa vailla
taivasta vasten tarkkaan kuvastui
tietönnä, rajatonna, ihmeellistä;
sen ylväs korkeus, ääret ilmavat
kohotti korkealle aatoksen
harjuista särmikkäistä, kallioista,
rinteistä vihannoista, jäätiköistä,
rotkoista jylhistä ja jyrkänkeistä
ylemmäs, ylemmäs
– se kunnes uskoi
taivaassa seisovansa,
jumalten seurassa haastelevan.*

Pian olin taas matkalla ja vaelsin joenuomaa seuraten laakson läpi. Täällä joki oli kapea, ja vesivirta ryöpsähteli ja tanssi villisti kivien yli, mutta kauempana, alhaalla laaksossa se oli kasvanut suureksi virraksi, joka levollisena ja majesteettisena virtasi tasankojen läpi. Pitkät vuorijonot näyttivät katkaisevan laakson, jossa kuljin, ja uusia laaksoja avautui niiden takaa. Monet näistä laaksoista olivat minulle tuttuja, sillä parisenkymmentä vuotta sitten olin samoillut niissä ja tutkinut niiden arvoituksellisia luolia ja metsikköjä. Mutta yhtä salaperäistä laaksoa en ollut vielä tutkinut. Se johti korkealle kaksihaariselle vuorenhuipulle, jonka kerrottiin olevan luoksepääsemätön ja näytti siltä kuin kuolevaisen jalka ei ollut sinne koskaan astunut. Jokin näkymätön, vastustamaton voima tuntui vetävän minua kohti tätä laaksoa. Minusta tuntui kuin tuon luoksepääsemättömän vuoren juurella tutkimattomissa syvyyksissä täytyisivät sydämeni salaiset ja tarkentumattomat kaipaukset. Tuntui kuin siellä selviäisi arvoitus, jonka ratkaisua ei kirjoista voisi löytää.

* Suom. *Jussi Snellman*

Aurinko ei ollut vielä noussut taivaanrannan yläpuolelle. Oikealla ja vasemmalla sijaitsevat synkät metsät näyttivät tasaisen harmaanvihreiltä. Saapuessani tuohon kapeaan, salaperäiseen laaksoon polku johdatteli minut yhä korkeammalle pitkin toisen vuoren seinämää halki pimeään metsän. Hitaasti ja melkein huomaamatta polku nousi. Ensin se kulki lähellä kuohuvaa virtaa, mutta mitä kauemmaksi kuljin, sitä heikompana kuului virran kohina, joka tuntui vaimentuvan yhä kauemmaksi syvyyteen. Lopulta metsä muuttui harvemmaksi ja synkät metsiköt jäivät kauas alapuolelleni. Siellä täällä edessäni ja yläpuolellani kasvoi puita luoksepääsemättömän vuoren paljailla kielekkeillä. Vieläkin polku johti ylöspäin. Pian kuului vesiputouksen kohinaa ja lähestyin uudestaan vuorivirran uomaa, joka oli nyt kallionlohkareiden täyttämä. Jokin jättiläisvoima näytti särkeneen ne palasiksi ja koonneen umpimähkään röykkiöksi, jonka lomassa vesi kuohui.

Virrassa oli siellä täällä pieniä, ruohopeitteisiä saarekkeita kuin yksittäisiä pöytiä erämaan keskellä. Veden ja ilman vaikutus oli huuhtonut pois maata, hävittäen niiden perustasta suurimman osan, ja ne näyttivät kuin pienillä jalustoilla seisovilta pöydiltä. Lujudesta huolimatta oli niiden lopullinen sortuminen vain ajan kysymys, sillä niiden perusta murentui vähitellen pois.

Polku johdatteli minua ylöspäin, kulkien toisinaan lähempänä, toisinaan kauempana jokea, nousten yli jyrkkien kallionlohkareiden, sitten taas laskeutuen sulavan lumen muodostaman notkon pohjalle. Näin olin tunkeutunut syvälle salaperäiseen laaksoon, kun nousevan auringon ensimmäiset säteet ilmaantuivat yläpuolellani olevilla kallioille. Erästä vuorenhuippua ympäröi ikään kuin sädekehä, kun taas huipun toisella puolen olevaan laaksoon virtasi auringonvalo täydellä loistollaan. Lempeä tuulenhenki heilutti puiden latvoja, ja siellä täällä mäntyjen välistä pilkistävien koivujen lehvästöt värisivät aamuilmassa. Oli aivan hiljaista, vain silloin

tällöin kuului tiaisen piipitystä ja vielä harvemmin kirkui haukka, joka laajoin, spiraalinmuotoisin kaarroksin kohosi ilmassa aloittaan päivän työtään.

Sitten tuhkanharmaille vuorensinille ja kallioille levisi haalea, hopeanväriäinen hohde, mutta rotkoissa ja kuiluissa koettivat tumman siniset varjot yhä vastustaa valon vaikutusta. Katsellessani taaksepäin näin laakson laajenevan ja kaukana alhaalla kiemurteli joki kohti tasankoja, paljon leveämpänä kuin täältä ylhäältä lähtiessään, synnyttäen niittyjen keskelle lammikkoja, soita ja pikku järviä. Laakson toisella puolen kohosivat korkeat vuortenhuiput taivasta kohti, ja niiden välistä kuului yhä uusia huippuja. Vuorten juurella oli sankka kasvullisuus, vuorten seinämien taas näyttäessä vaihtelevan värisiltä, aina alhaalla olevasta miltei mustasta varjosta kaukaisimman huipun eteeriseen valkeuteen, joka näytti sulautuvan taivaan haaleaan sineen. Tunkeutuen kallion kielekkeiden ja puunoksien välistä nousevan auringon hohde valoi sinne tänne vuorten seinämille valoläiskiiä ja ennakoi päivätähden lähestymistä. Korkeat huiput nauttivat auringonsäteiden lämmöstä kauan ennen kuin aurinko paistoi alas laaksoon. Ja sillä aikaa kun aurinko paistoi täydellä loistollaan vuorten huipuille, tummat varjot syvällä laaksossa ohenivat ja alkoivat hävitä.

Vihdoin tuli tuo juhlallinen hetki ja aurinko nousi ylevän majesteettillisena vuorenhuippujen takaa kaikkialle näkyväksi. Varjot pakenivat ja valovirta tunkeutui laaksoon, valaisten tumman mäntymetsän ja kaikki kallionkolotkin. Säteillen lumi- ja jääkentille ne heijastuivat kuin peilistä sokaisevaksi valoksi, mutta kallioseinämillä ne pehmenivät ja loivat tuhansia erilaisia värivivahduksia.

Polku kiersi esiin työntyvän kallionkielekkeen ympäri, ja äkkiä tuo saavuttamattoman vuori oli koko komeudessaan edessäni. Paikalta, johon seisahduin, levisi miltei puuton ja vailla muutakin kasvillisuutta oleva näkymä aina huipulle asti. Maa oli peittyneet kivistä

ja kallion lohkkareista, jotka olivat joskus suistuneet tänne tuon salaperäisen vuoren korkeuksista. Siellä täällä pitkin luokse-pääsemättömän vuoren rinteitä oli pieniä laikkuja sammalta ja muuta matalaa kasvillisuutta, josta kohosi aavemaisen näköisiä vihreitä oksia kurottuen kohti huipun paljaanharmaita seinämiä, jotka jättiläismäisinä vartijoina ja pelottavan näköisinä puolustivat ikuisesti ja liikkumatta linnoitustaan ylöspäin kurottautuvaa kasvullisuutta vastaan ajaen sen takaisin laaksoon. Siten on ikuinen taistelu riehunut määräämättömiä aikoja. Vain taistelevien joukkojen eturintamat vaihtelevat vuosien kuluessa. Muuttumattomina kuin ikuiset totuudet seisovat vuoren huipun paljaat, harmaat kalliot. Paikoin kasvullisuus tunkeutuu niiden valtakuntaan samoin kuin harhakuvat todellisuuden maailmaan. Mutta kuolema voittaa. Yhä uudestaan jäävät viheriöivät kasvimättäät alas syöksyvien lohkkareiden alle. Sitten elämä voittaa taas. Kalliot murenevät, ja uutta elämää ilmaantuu karheille pinnoille.

Alppien kalkkivuoret ovat tuulen ja sateiden vaikutuksesta lohkeilleet merkillisiksi muodostumiksi, joiden mukaan huiput ovat saaneet nimensä. Ei tarvitse paljoakaan käyttää mielikuvitusta, jotta näkisimme jylhän Keisarivuoren huipussa Keisari Barbarossan muodon pitkine, punaisine partoineen, kruunu päässä ja valtikka kädessä istuen valtaistuimellaan talvipakkasesta tai kesäkuumasta välittämättä odotellen herättämistä uuteen elämään. Tai saatamme nähdä Hochvogel-vuoren kotkana siivet levällään ja Widderhornin kuvaavan pässin sarvia jne. Vuoren juurella on maa enimmäkseen kivilohkkareiden ja hiekkakasojen peittämä. Niiden välissä levittää leskenlehti (*Tussilago farfara*) suuria vihreitä lehtiään ja ukonhatun (*Aconitum napellus*) siniset kellokukat heiluttavat päitään. Syrjäisillä mättäillä kasvaa edelweiss (*Gnaphalium leontopodium*), muodoltaan samanlainen kuin se edelweiss, jonka olen nähnyt kasvavan Popocatépetlilla Meksikossa sekä Etelä-Amerikan Kordillieereilla.

Täällä kasvaa vuorikatkeru, alppiruusu, arnikki (*Arnica montana*), salaperäinen *Hypericon* ja monta muuta harvinaista kasvia, joilla on parantavia ominaisuuksia ja salaperäistä voimaa. Siellä, missä maapohjaa on kertynyt riittävästi, kasvaa isompia kasveja, jopa puita, mutta useimmat pienet maakummut ovat liian ohuita, jotta niihin voisi juurtua isompia puita. Ne voivat kyllä kasvaa tietyn korkuisiksi, mutta jonakin päivänä myrsky pyyhkäisee kallioiden yli ja alkaa hävitystyönsä. Mahtavia, vanhoja ja kelottuneita puita, joiden voimakkaat juuret olivat puhkaisseet maapohjan, sijaitsee siellä täällä ojentaen kaarnattomat, haalistuneet oksansa taivasta kohden kuin lihattomat käsivarret. Ikään kuin ne vielä kuolinhetkellään olisivat turhaan apua huutaneet. Pieniä kääpiöpuiden rykelmiä kasvaa niiden ympärillä ja kuin loiset ne ravitsevat itseään kuolleiden puiden ydinvoimalla.

Kevät oli saapunut, mutta näillä vuorilla vuodenajat sulautuvat huomaamatta toisiinsa. Kitukasvuisten mäntyjen vihertävien oksien lomasta näkyy syksyisen punaisia ja keltaisia lehtiä. Jyrkillä rinteillä kasvava sammal on sekin punertavaa kuin syksyllä. Kallionhalkeamissa ja notkoissa on vielä menneen talven lunta ja jäätä. Mutta punaisen ja vihreän sekä lumen puhtaan valkoisuuden yläpuolelle kohoavat vuorten harmaat huiput. Ne muodostavat kupuineen, pilareineen ja tornineen kuin jumalien rakentaman kaupungin. Yllä levittäytyy taivaankansi kuin sinisenä tai harmaana katoksena. Pieniä puroja virtaa korkealla olevilta kallionkielekkeiltä alas pitkin vuorenrintettä ja haihtuen höyryksi, ennen kuin saavuttavat maan pinnan alhaalla. Kalliotkin ovat toisin paikoin kovertuneet muodostaen väljiä notkoja, jotka osoittavat vesivirtojen voiman silloin, kun ne ovat paisuneet tulvimaan huipujen sulaneesta lumesta.

Jonkin aikaa nautin tästä ihanasta näköalasta. Jatkoin sitten matkaani ja lähestyin pientä jokea, joka näytti saaneen alkunsa kauempana olevasta vesiputouksesta. Seurasin sen kulkua. Vesi oli niin

ihmeellisen kirkasta, että pieninkin kivi erottautui puron pohjassa. Toisin paikoin vesi näytti liikkumattomalta kuin nestemäisessä tiilassa oleva auringonsäteiden läpäisemä kristalli. Kun tielle sattui este, se ryöppysi korkealle kuin äkillisen vihan valtaamana, toisinaan taas poukkoillen pieninä pyörteinä kivien välissä, kimallellen monivärisenä auringossa.

Tässä erämaassa mikään ei muistuttanut ihmisen olemassaolosta, lukuun ottamatta satunnaista poikkisahattua puunpätkää, joka viittasi ihmisen hävittävään toimintaan. Joihinkin vanhoihin, onttoihin ja lahonneisiin puihin oli kerääntynyt sadevettä, joka välkkyi auringonpaisteessa pienten peilien tavoin. Sellaisia saattoivat käyttää vedenneidot, ja niiden äärellä kasvoi pieniä sieniä, jotka muuttuvat mielikuvituksessamme keijukaisten ja haltioiden pöydiksi, tuoleiksi ja katoksiksi.

Siellä, missä seisoin, maa oli peittynyt sammaleella, jossa paikoin kasvoi suuria, valkoisia ohdakkeita, joiden teräväkärkisillä lehdillä välkkyivät auringonsäteet. Edessäni oli pieni männikkö kuin saari keskellä erämaata, ja tuota metsikköä kohden suuntasin askeleeni. Päätin levätä siellä ja nauttia luonnon kauneudesta. Laskeuduin pitkälleni mahtavien mäntyjen siimekseen. Kaukaa kuului vuoripuron kohina, ja näin jonkin matkan päässä, miten vesiputous levitti kallioiden ylle vesihöyryä, jossa aurinko välkehti kaikissa sateenkaaren väreissä. Usva laskeutui kallioiseen notkoon, jonka sammalpeitteisellä rinteellä pieni vesiputous kuohusi ja kiihuhti alas laaksoon yhtyäkseen joen päahaaraan.

Kauan katselin veden kisailua, ja mitä kauemmin sitä katselin, sitä elävämmiksi siinä olevat yksittäiset muodot tulivat. Hyvin kuniit, ylimalliset olennot näyttivät tanssivan edestakaisin pisaroinnin keskellä. Ne heiluttivat päitään auringonpaisteessa ja lähettivät hopeisia vesipisaroita liehuvista kiharoistaan. Heidän naurunsa soi kuin Minnehaha-putousten kohina. Kallion raoista kurkistelevat

maahenget ja haltijat katselivat salaa keijukaisten tanssia. Putouksen yläpuolella virta näytti hiukan epäröivän ennen alas heittäytymistään jyrkänteeltä, mutta alas päästyään näytti ärsyyntyneen tielleen tulleista esteistä ja pyrki kärsimättömästi pois kotisijoiltaan. Kaukaa alhaalta laaksosta, missä puro yhtyi veljeensä jokeen, kantautui ääniä kuin jälkimmäinen olisi toivottanut sen tervetulleeksi syliinsä ja kuin molemmat olisivat laulaneet riemulaulua lopullisen yhdistymisen johdosta.

Mistä johtuu, että kuvittelemme tällaisia? Minkä tähden annamme ”kuolleille kappaleille” inhimillisen tajunnan ja tunnon? Miksi emme onnen hetkinämme tyydy siihen tuntemukseen, että elämme ruumiissa? Minkä tähden tajuntamme kaipaa päästä pois vankilastaan yhtyäkseen universaaliin elämään? Onko meidän tajuntamme pelkästään fyysisen ruumiimme elimellisen toiminnan tulosta, vai onko se universaalien elämän toimintaa, joka keskittyy polttopisteeseen fyysisessä ruumiissa? Onko persoonallisen tajuntamme olemassaolo riippuvainen fyysisen ruumiin olemassaolosta ja kuoleeko se tämän mukana? Vai onko olemassa henkinen tietoisuus, joka kuuluu ihmisen korkeammalle, kuolemattomalle ja näkymättömälle itselle, joka tosin määräytyksi ajaksi on yhdistetty fyysisen ruumiiseen, mutta joka kuitenkin voi elää siitä riippumatta? Jos asia on näin, jos fyysinen ruumiimme vain on välikappale, jonka välityksellä tajuntamme toimii, niin tämä välikappale ei voi olla todellinen itsemme. Jos tämä pitää paikkansa, niin todellinen itsemme on olemassa ruumiista riippumatta. Kun hengessämme leijailemme vuorenhuippujen yllä ja laskeutuen vähitellen alemmas ja taas nousten äkkiä ylöspäin, tarkastellen mielikuvituksessamme kaikkea niiden pinnalla, miksi emme tuntisi silloin myös yhtä suurta iloa ja riemua kuin todella olisimme olleet siellä? Täytyykö meidän jättää aineellinen ruumiimme taaksemme, koska se on liian raskas kantaakseen henkeämme luoksepääsemättömän vuoren

huipulle asti? Tietysti täytyy jonkin elämämme ja tajuntamme osan jäädä fyysiseen muotoomme, että se pysyisi elossa poissaolomme aikana, että sen elintoiminnoista huolehdittaisiin. Olemmehan lukeneet unissakävelijöistä ja haltioitilossa olleista henkilöistä, joiden sisäinen henkinen itse – tajuavana, tuntevana ja havaintokykyisenä – on ollut erotettuna näennäisesti kuolleesta ruumiista. Se on vierailnut kaukaisissa paikoissa ja palannut takaisin ajatuksen nopeudella tuoden mukanaan kuvauksia noista paikoista, kuvauksia, jotka sittemmin on todettu oikeiksi.

Miksi näemme elämän kaikissa kappaleissa, sellaisissakin joita pidämme ”kuolleina”, jos vain kykenemme itse asettumaan sellaiseen tilaan, että voimme havaita niiden elävän? Onko maailmankaikkeudessa ylimalkaan mitään kuollutta? Eikö kivikin pidä osiaan yhdessä ”koossa pitävän voiman” avulla, ja eikö maa vedä sitä puoleensa ”painovoimalaista” johtuen? Mitä muuta nuo voimat ovat elleivät *energiaa*, ja eikö ”energia” juuri ole *sielu*, se sisäinen vaikuttava voima, joka aiheuttaa näkyvän, ulkoisen ilmennyksen, jota sanomme *aineeksi*. Sehän on kuitenkin lopulta samaa kuin voima tai substanssi, tai millä nimellä tahdommekaankin nimittää asiaa, jota emme voi käsittää. Jos tämä näkemys on oikein, kaikilla kappaleilla olisi elämä ja sielu. Ja voisimmehan myös ajatella sieluolemuksia, joiden ulkonainen muoto ei ole niin karkea kuin omamme ja jotka sen vuoksi ovat fyysisille aisteillemme näkymättömiä, vaikka sielumme voi havaita ne.

Luonnon hiljaisuudessa ajatukset muuttuvat valveuniksi ja unet näyiksi. Kuvittelin viettäväni tässä ihmeellisessä erämaassa koko lopun elämäni, ehkä jakaen olinpaikkani muutamien samanhenkisten ystävien kanssa. Kuvittelen, kuinka me yhteisine harrastuksinemme ja päämäärinemme olisimme onnellisia yhdessä ja pyrkisimme totuuden tietoon. Täällä, kaukana pintapuolisesta ja jokapäiväisestä elämästä kykenisi ihminen saavuttamaan paljon

selvemmän henkisen havaintokyvyn, paljon syvemmän ajatusten keskittämisen ja paljon suuremman luonnon salaisuuksien ymmärryksen. Kuinka paljon aistimme terävöityisivätkään havaitsemaan ulkonaisia ja sisäisiä asioita! Kuinka paljon paremmin oppisimme tuntemaan itseämme! Mitä enää välittäisimme niistä joutavuuksista, joita kutsumme ”seuraelämäksi”! Mitä se meitä liikuttaisi, mitä kaikkea tapahtuu siinä suuressa hullujenhuoneessa, jota sanomme ”maailmaksi”! Täällä saisimme elää häiriintymättä omassa itsessämme irrotettuina ”seuraelämän” ahdistavasta toiminnasta, joka pakottaa meidät alati eroamaan omasta sisäisestä itsestämme – olemaan siellä, missä emme halua olla, toimimaan niin kuin emme halua toimia ja kumartumaan tapojen jumaluuden edessä, jota kuitenkin halveksimme sydämässämme.

Mitä tuollainen elämä hyödyttäisi meitä ja muita? Jos on totta, että maailma ja me itse olemme muodostuneet aatteista, niin juuri tällaisessa erämaassa olisi meillä parhaimmat edellytykset ymmärtää ja muovaila aatteita. Ajatukset ja aatteet eivät voi olla pelkäämään harhakuvia. Niillä täytyy olla todellinen olemassaolo, yhtä todellinen ja ehkäpä vielä kestävämpi kuin tämän maailman objektiivisilla kappaleilla. Sillä tiedämme, että aatteet jäävät elämään, vaikka muoto, missä ne ovat ilmenneet, on hajonnut. Tiedämme, että aatteet, kuten muutkin hedelmät, syntyvät ja kypsyvät. Ja kun jokin aate on kypsä, se näkyy henkisellä taivaalla ja jotkut vastaanottavaiset sielut voivat tarttua siihen. Ihminen, joka kykenee ymmärtämään ja muodostamaan yleviä aatteita ja antamaan niille aineellisen ilmennysmuodon, voi tehdä ihmiskunnan hyväksi paljon enemmän elämällä yksinäisyydessä kuin maailman keskellä, missä hänen työtään häiritsevät alituisesti vähemmän tärkeät asiat. Aatteet, joita hän muodostaa, eivät kuole hänen ruumiinsa kanssa. Ne heijastuvat suureen peiliin, astraalivaloon ja säilyvät maailman muistissa, jotta toiset voisivat tarttua niihin ja käyttää niitä hyväkseen.

Mikä on lopulta tuo olento, jota sanomme *ihmiseksi*? Mikä on tuo elävä lihasta, verestä ja luista rakentunut eläimellinen organismi, joka elää aikansa, sitten kuolee ja jota useimmat ihmiset kunnioittavat niin suuresti ikään kuin se olisi heidän kuolematon itsensä. Sen mukavuuden tähden he ovat usein valmiit uhraamaan itsekunnioituksensa, omanarvontuntonsa, kunniansa ja hyveensä. Onko se mitään muuta kuin eläin, jonka älytoiminta on korkeammalla tasolla kuin muiden eläinten? Voiko tämä älytoiminta olla vain karkean aineen mekaanisen, kemiallisen ja fysiologisen toiminnan tulosta? Jos niin ei ole, mikä silloin aiheuttaa tuon toiminnan ja voiko sen syy olla muodosta riippumaton? Mitä on ihminen ilman älyä? Jos äly on hengen ominaisuus, mikä tuntuu välttämättömältä, niin mitä olisi silloin ihminen ilman henkeä, ilman henkistä älyä?

Mietiskellessäni näitä kysymyksiä kuului aivan vierestäni vaikea naurahdus. Olin ollut niin syventyneenä omiin ajatuksiini, etten ollut huomannut muukalaisen lähestymistä. Nostin katseeni, ja näin aivan lähellä erään noista puolihulluista olennoista, joita sanotaan kretiineiksi ja joita usein näkee Sveitsin ja Savoijin vuoris-
toissa. Olin jokseenkin hämmästynyt, säikähtynyt ja kiusaantunut tuosta epämiellyttävästä keskeytyksestä ja kysyin sen vuoksi melko tönkeällä äänellä: ”Mitä haluatte?”

Leveä virnistys levisi kääpiön kasvoille – kääpiö hän varmaankin oli – ja hän vastasi: ”Mestari sanoo, että minun on tuotava sinut hänen luokseen.” Olin hieman hämmästynyt hänen vastauksestaan, mutta kun muistin, että kääpiö oli tylsämielinen ja ettei häneltä niin muodoin voinut odottaa mitään järkevää vastausta, kysyin: ”Kuka on mestarisi?” Hänen vastauksensa kuului: ”Imperaattori.” Ja sitä sanaa lausuesssa näytti älyn kipinä valaisevan hänen silmiään, ja hänen äänensä sointu tuntui osoittavan, että tuo imperaattori, olkoon hän sitten kuka tahansa, oli epäilemättä henkilö, jota kretiini ehdottomasti totteli. Yritin vielä tehdä kysymyksiä kääpiölle

saadakseni selvää siitä, kuka hänen imperaattorinsa oli tai missä hän asui, mutta kaikki ponnistukseni olivat turhia. Hän oli epäilemättä tylsämielinen, sillä hän vain virnisteli ja toisti aiemmin lausumansa sanat. Sen vuoksi päätin lopulta seurata häntä nähdäkseni kuinka seikkailu päättyisi.

Kretiini kulki edellä, ja minä seurasin häntä. Hän vei minut tuon saavuttamattoman vuoren juurelle. Kun kävelimme, kretiini kääntyi usein nähdäkseen seurasinko häntä, ja minulla oli hyvä tilaisuus tutkiskella hänen vaatetustaan ja ulkonäköään. Hän oli kolmen jalan mittainen ja ilmeisesti kyttyräselkäinen. Yllään oli hänellä hupullinen ruskea takki. Tämä teki hänet pienen Augustinuksen järjestöön kuuluvan kapusiinimunkin näköiseksi. Suunnattoman suurta päätä ja suhteellisen tukevaa ruumista kannattelivat hyvin hennot ja pienet sääret. Jalkaterät taas näyttivät harvinaisen suurilta. Ehkäpä pienestä vartalosta ja kasvojen terveestä väristä johtuen hän näytti melkein lapselta, vaikka tämän vaikutelman kanssa ristiriidassa oli melkoisen pitkä parta, joka koristi hänen kasvojaan. Kädessään hän kantoi sauvaa, joka oli taitettu kuolleen puun oksasta, jonka hän oli nähtävästi poiminut mukaansa matkan varrelta.

II

LUOSTARI

Seurasin outoa opastani ja tulimme pian taas polulle, joka kulki pitkin joenuomaa. Vesi virtasi rauhallisena valkoisten piikivien peittämän pohjan yli, ja sen mataluus osoitti, että olimme lähellä lähteitä.

Lähestyessämme tuota salaperäistä vuotta näyttivät sen kiviseinät nousevan kohtisuorasti maasta, eikä missään näkynyt kohtaa, mihin muu olento kuin lintu olisi voinut astua. Mutta kun tulimme vielä lähemmäksi, havaitsin seinässä halkeaman, joka avautui sisäänpäin kuin rotko tai tunneli. Astuessani siihen huomasin heti, että se kulki mahtavan kiviseinän halki ja vei meidät toisella puolella olevaan laaksoon. Tulimme viimein tunnelin toiseen päähän ja huuliltani pääsi riemun ja ihmetyksen huudahdus nähdessäni kaiken sen kauneuden, joka silmiäni eteen levisi.

Edessäni oli saavuttamattomien vuorenhuippujen ympäröimä laakso. Tähän laaksoon olivat luonto ja taiteet yhteisvoimin luoneet ylimaltaista kauneutta. Se avautui kuin avara merenlahti silmiäni edessä ja sulkeutui kaukana jonkinlaisena luonnollisena amfiteatterina. Maata peittivät vaahterapuut ja lyhyt, vihreä ruoho. Kaikkialla näkyi metsiä ja lehtoja, järviä ja pieniä puroja. Keskellä maisemaa kohosi ylevä vuorenhuippu korkealle avaruuden eetteriin. Siihen oli muodostunut notko, jonka yläpuolella riippui kallion-

kielekkeitä. Alle jäi ontto paikka kuin mahtavan aallon pohjaksi, jonka maaginen sana oli kiveksi kironnut. Kiviseinät laskeutuivat voimakkaasti vedetyin piirroin kohti alempana olevaa äyrästä ja nousivat sitten taas jyrkkinä mahtavaan korkeuteen.

Tämän ylevän kauneuden näkeminen hämmästytti minua kovasti. Oppaanikin näytti ymmärtävän yllätykseni, sillä hän seisahdutti ja hymyili iloissaan nähdessään, kun olin täynnä ihmetystä. Ympäröivä hiljaisuus olisi ollut täydellinen, ellei sitä olisi häirinnyt pienen putouksen kohina vähän matkan päässä vasemmalla. Se juoksi jyrkän rinteeseen yläpuolelta ja kuvastui laskeutuessaan juoksevana hopealankana tummanharmaata kalliota vastaan. Juhlallisen hiljaisuuden vastakohtana putouksen yksitoikkoinen kohina tuntui ajanvirran kululta iäisyyden valtakunnassa. Tunsin toisen maailman kuin sen, missä tähän asti olin elänyt, laskeutuvan luokseni. Ilma tuntui puhtaammalta, valo eetterimäiseltä, ruoho vihreämmältä kuin tunnelin toisella puolella. Tunsin olevani rauhan laaksossa, autuuden ja tyytyväisyyden paratiisissa.

Kun käänsin katseeni kohti korkeata huippua, huomasin rinteellä eräänlaisen palatsin, linnoituksen tai luostarin, ja lähemmäksi tultuani huomasin sen olevan kivistä tehdyn lujan rakennuksen. Sen korkeat muurit kohosivat ympäröivien puiden latvojen yläpuolelle ja jonkinlainen temppeelinkupu peitti katon. Rakennuksen ulkoseinät olivat jykevät, muoto oli suorakulmainen, mutta muuten sen tyyli oli kaikkea muuta kuin tavanomainen. Sitä koristivat monet ulkonevat ikkunat, pienet tornit, parvekkeet ja verannat.

Laakson toisella puolella oli luonto ylevä ja kaunis. Harmaat jättiläismäiset kalliot kohosivat loppumattomina teräksensinistä taivasta kohti. Korkeimpien huippujen alle oli kokoontunut ohueksi nauhaksi valkoisia pilviä erottaen huiput vuorista. Pilvien alapuolinen kallio oli osaksi varjojen peitossa, osaksi heikon, henkimäisen valon kirkastama. Tämä sai aikaan lumoavan vaikutuksen. Siinä,

missä pilvijoukot kokoontuivat vuorensiinää vasten, kuvastui kuin hävityksen maailma. Vuoren seinusta näytti rikkirevityltä ja autioiden kallionröykkiöiden yksitoikkoisuutta häiritsivät vain lumikien jäänökset rotkossa ja kuiluissa.

Kuljimme eteenpäin ja saavuimme leveälle tielle, joka johti rakennukselle. Huomasin jalon ja arvokkaan näköisen miehen lähestyvän meitä. Hän oli pukeutunut keltaiseen kaapuun, päätä peitti lainehtiva musta tukka ja hän käveli joustavin askelin. Kun kretiini näki miehen, hän kiiruhti tämän luokse, lankesi polvilleen hänen eteensä ja hävisi yhtäkkiä olemattomiin kuin tuulen viemänä.

Olin kovin hämmästynyt tästä ihmeellisestä katoamisesta, mutta en ehtinyt sitä kummemmin miettimään, sillä vieras tuli luokseni ja toivotti minut tervetulleeksi. – Hän näytti noin 35 vuoden ikäiseltä ja oli vartaloltaan pitkä ja kookas. Hänen katseensa, joka oli lempeä ja ystävällinen ja täynnä henkistä voimaa, näytti tunkevan läpi koko olemukseni ja lukevan kaikki sisäisimmätkin ajatukseni. ”Tuo mies on varmaankin Vihitty”, ajattelin.

”Kyllä”, vastasi vieras, joka näytti lukeneen ajatukseni. ”Olet joutunut Vihittyjen luo, joita niin paljon olet ajatellut ja joiden tuttavuuteen niin monasti olet kaivannut pääseväsi. Vien sinut temppeeliimme ja tutustutan sinut muutamiin *Kultaisen Ruusuristin veljiimme*.

Tarkastelin hänen kasvojaan, ja nyt minusta tuntui kuin ei tuo mies olisikaan ollut minulle vieras. Hänessä oli jotain hyvin tuttua, ikään kuin olisin tuntenut hänet jo vuosikausia, vaikken muistisani löytänyt hänelle sijaa. Ponnistelin turhaan aivojani saadakseni selville, missä ja milloin olin tavannut hänet tai edes jonkun hänen näköisensä. Mutta taaskin vastasi tuo rosenkreutzilaisjärjestön imperaattori, joka mies todellakin oli, lausumattomiin ajatuksiini: ”Olet oikeassa. Emme ole vieraita toisillemme, sillä olen usein ollut luonasi ja seissyt vierelläsi, vaikket ole minua nähnyt.

Olen johdatellut aatteittesi virtaa aivoissasi sinun järjestellessäsi ja kirjoittaessasi ylös ideoitasi. – Sitä paitsi olet usein käynyt täällä ja seurustellut minun ja veljien kanssa fyysisen ruumiisi nukkuessa. Mutta palatessaan lihasta ja verestä koottuun verhoonsa, sielusi ei ole jaksanut painaa ruumiin muistiin elettyjä kokemuksiasi. Siksi et ole herätessäsi muistanut mitään toisella puolella tekemistäsi havainnoista. Eläimellisen muodon muisti pidättää vain ulkonaisten aistimien kautta tulleet vaikutelmat. Henkinen muisti herää, kun tulemme henkiseen tilaan.”

Sanoin imperaattorille pitäväni tätä päivää elämäni onnellisimpana ja valitin vain, etten ainaiseksi voinut sinne jäädä. Tunsin itseni arvottomaksi elämään olentojen seurassa, jotka olivat niin korkealla oman kehitysasteeni yläpuolella.

”Emme salli sinun lähtevän luotamme pikapuolin”, vastasi mestari. ”Saat riittävästi aikaa tutkiaksesi elämäämme, mutta sinun on vielä mahdotonta jäädä tänne ainiaaksi. Sinulla on vielä muita velvollisuuksia suoritettavanasi, ja sitä sinussa on vielä paljon alhaisia ja eläimellisiä aineksia, jotka noudattavat ruumiisi haluja ja muodostavat osan olemuksestasi. Ne eivät kauan jaksaisi kestää tämän paikan puhtaan ja henkisen ilmapiirin hävittävää vaikutusta. Koska sinussa ei vielä ole riittävä määrä todellisia henkisiä aineksia voidaksesi lujasti ja voimakkaasti sitä vastustaa, niin tulisit tänne jäätyäsi pian hyvin heikoksi ja kuihtuisit pois kuin keuhkotautinen. Et olisi täällä onnellinen vaan päinvastoin onneton, ja kuolisit pian.”

”Mestari!” sanoin minä. ”Ainakin toivon, että täällä ollessani oppisin tuntemaan niiden suurten, tuntemattomien voimien salaisuuden, joita teillä on ja joiden kautta te, kuten sanotaan, kykenette muuttamaan kappaleita toisiksi ja tekemään alemmista metalleista kultaa.”

”Siinä ei ole mitään salaperäistä tai ihmeellistä, ystäväni”, vastasi imperaattori. ”Ne asiat eivät ole ihmeellisimpiä kuin tavallisimmat,

jokapäiväiset luonnonilmiöt. Ne ovat salaperäisiä vain niille, jotka omien väärin käsitystensä ja ennakkoluulojensa takia ovat estetyt näkemästä totuutta ja tuntemasta hengen voimaa, jolla sielu alistaa materian. Niiden ei tarvitse meitä hämmästyttää sen enempää kuin kuun kiertokulku maan ympäri tai puun kasvaminen. Kaikki riippuu vain sen alkeisvoiman toiminnasta, jota sanomme Tahdoksi ja joka saattoi itse maailmankaikkeuden syntymään. Se ilmenee monella tavalla mekaanisena tai henkisenä voimana, mutta se on aina vaan tuo sama alkuperäinen tahdonvoima, joka toimii ihmisen elimistön välityksellä ja jota ihminen älynsä avulla johtaa.”

”Siinä tapauksessa”, sanoin minä, ”olisiko etupäässä opittava vahvistamaan Tahtoa?”

”Ei niin”, vastasi imperaattori. ”Tahto on universaali voima, joka pitää maailmat koossa avaruudessa ja määrää planeettojen kulun. Se täyttää ja läpäisee kaiken, eikä tarvitse voimistuttamista. Se on itsessään kyllin voimakas kaiken mahdollisen aikaansaamiseksi. Sinä olet vain välikappale, jonka kautta tuo henkinen voima saattaa toimia ja ilmetä, jos et pyri kapinoimaan vastaan.”

”Kuinka voimme silloin saada mitään aikaan”, kysyin. ”Jos emme voi tehdä oman tahtomme voimalla mitään, niin voimmehan silloin yhtä hyvin olla kokonaan yrittämättä.”

”Emme saa mitään hyödyllistä aikaan koettamalla käyttää omaa erillistä tahtoamme”, vastasi mestari, ”mutta meidän tulee ja täytyy käyttää ymmärrystämme ja älyämme johtamaan ja ohjaamaan luonnossa aina valmiina olevaa universaalia tahdonvoimaa, joka on kaiken elämän perusta. Voimme silloin saada aikaan hetkessä asioita, joiden toimittamiseksi tajuton luonto olisi ilman meidän apuamme tarvinnut paljon pitempiä ajanjaksoja. Mylläri, joka käyttää virran vettä myllynsä liikkeelle panemiseksi, ei luo vettä. Hän ei myöskään koeta kääntää virtaa kulkemaan ylöspäin lähettään kohti. Hän ohjaa sen vain määrättyihin kanaviin käyttäen

jo ennestään virtaavaa vettä älynsä avulla omiin tarkoituksiinsa. Hän tuntee luonnonlait ja toimii niiden mukaisesti. Vain lakeja tottellessaan hän pystyy käyttämään niitä hyväkseen. Luonto tottelee sitä, joka puolestaan tottelee luonnonlakeja. Samalla tavalla toimii adepti. Hän johtaa vain jo ennestään olemassa olevaa henkistä voimaa älynsä avulla, ja sen vuoksi hän saa luonnonlakien mukaisesti aikaan määrättyjä toimintoja.”

”Näetkö tuolla pilven, joka on kokoontunut vuorenhuipun alle?”, jatkoi adepti. ”Se jää siihen, kunnes ilmavirta lakaisee sen pois tai kunnes lämpötilan muutos saa sen joko laskemaan tai nousemaan. Jos me hävitämme sen saattamalla kaiken kattavat luonnonvoimat vaikuttamaan sen tiiviiseen massaan, emme silloin suinkaan toimi luonnonlakeja vastaan, vaan ohjaamme niitä järkemme avulla.”

Näin puhuessaan nosti mestari kätensä kohti vuorenhuippua, jonne pilvet olivat kokoontuneet ja silmänräpäyksessä näytti tuota harmaa höyrymassa rupeavan elämään. Se alkoi kieriä ja tanssia ja nousi lopuksi savupylvään tavoin vuoren huipulle, siitä taas korkealle ilmaan tehden huipusta tulivuoren näköisen. Sitten se taas kokoontui korkealle huipun yläpuolelle pieneksi, hopeiseksi usvapilveksi, joka kimalteli auringonpaisteessa.

Ihmettelin tätä elämänilmausta pilvessä, mutta adepti, joka luki ajatukseni, sanoi: ”Elämä on kaikkialla ja universaali. Se on sama kuin Tahto.” Tämän keskustelun aikana olimme hitaasti lähestyneet rakennusta, ja pystyin nyt tarkastelemaan kaikkia yksityiskohtia sen ulkonäössä. Se oli ainoastaan kaksikerroksinen, mutta huoneet näyttivät hyvin korkeilta. Muodoltaan se oli suorakulmainen, ympärillä kasvoi tammia ja vaahteroita. Ulompana oli suuri puutarha tai puisto. Seitsemän valkoista marmoriporrasta johti pääportille, jota kannatteli kaksi mahtavaa graniittipylvästä. Oven yläpuolelle oli kultakirjaimin kaiverrettu: *Sinä, joka sisään astut, kaikki pahat aatteet taaksesi jätä.*

Astuimme portin läpi suureen, kivilaatoilla päällystettyyn eteiseen. Keskellä huonetta oli jalustalla Gautama Buddhan patsas, ja seinät olivat koristellut kultaisilla kirjoituksilla, jotka koostuivat vanhojen viisaiden tärkeimmistä opetuksista. Oikealla ja vasemmalla avautui ovia pitkiin käytäviin, jotka veivät veljien asuinhuoneisiin, mutta sisäänkäytävää vastassa oleva ovi vei ihmeelliseen puutarhaan. Siellä oli puita ja kasveja, joita yleensä vain näkee trooppisessa ilmastossa. Puutarhan takana oli valkoinen marmorinen rakennus, jota peitti kupukatto, se sama, jonka jo laaksoon astuessani olin nähnyt kaukaa. Katon huipulla kultaiseen palloon kietoutuneena lepäsi hopeinen lohikäärme.

”Tämä on temppelimme kaikkein pyhin”, sanoi mestari. ”Sinne et voi päästä. Jos koettaisit sinne pyrkiä, seuraisi silmänräpäyksellinen kuolema. Ja jos voisitkin elävänä siihen astua, ei se sinua hyödyttäisi, sillä tämä pyhäkkö pysyy pimeänä jokaiselle, joka ei tuo mukanaan omaa henkistä valoaan, jumalallisen älyn sammumatonta soihtua.”

Saavuimme erääseen käytävään. Vasemmalla puolella oli useita ovia, joista päästiin veljien kammioihin tai huoneisiin. Mutta oikeanpuolisella seinällä, joka siellä täällä aukeni trooppiseen puutarhaan, oli ovien välissä lukuisia kauniisti maalattuja maisemakuvia. Yksi kuva esitti intialaista maisemaa, jonka taustassa oli valkoinen, lumipeitteinen Himalaja. Etupuolella oli taas eräänlainen kiinalainen pagoda pienine järvineen ja metsikkökumpuineen.

”Nämä kuvat”, selitti imperaattori, ”esittävät erilaisia järjestöömme kuuluvia luostareita tai pyhäkköjä. – Tuo, jonka näet edessäsi, sijaitsee järven rannalla *Tiibetin* sisäosissa, ja siinä asuu eräs järjestöömme korkeimmista adepteista. Kukin kuva näyttää myös osan siitä maasta, jossa luostari sijaitsee, ja sen kautta saa katselija tarkan kuvan paikallisuonteesta. Mutta näillä kuvilla on sitä paitsi eräs okkulttinen ominaisuus, jonka huomaat vasta, kun keskityt tarkastelemaan jotain määrättyä kohtaa kuvassa.”

Kun sen tein ja keskitin huomioni kuvan pyhäkön suureen sisäänkäytävään, avautui ihmeekseni ovi ja näin kookkaan intialaisen miehen astuvan siitä ulos. Hänen voimakas vartalonsa oli verhottu valkoiseen, loistavaan kaapuun, ja pään ympärille oli käärittynyt vaaleankeltainen turbaani. Tunsin hänet heti tiibetiläiseksi adeptiksi, jonka olin usein nähnyt juuri sellaisena valveunissani. Hänkin näytti tuntevan minut ja nyökkäsi hymyillen päätään kumartessani kunnioittavasti hänen edessään. Vartija toi sitten näkyville erinomaisen kauniin hevosen, jonka satulalle mies nousi ratsastaen sitten tiehensä.

Olin sanattomana hämmästyksestä, mutta imperaattori vei minut hymyillen eteenpäin lausuen Shakespearen tunnetut sanat, jotka hän hiukan muutti tilanteen mukaisiksi: ”Taivaan ja maan välillä on paljon sellaista, jota eivät *teidän* filosofinne käsitä.”

Siirryimme erään toisen kuvan eteen, joka esitti egyptiläistä maisemaa. Etualalla oli luostari, taustalla pyramideja. Kuva oli nähtävästi aavikkomaisen ympäristönsä vaikutuksesta synkemmän näköinen kuin edellinen. Seuraavassa kuvassa oli samantapainen rakennus trooppisessa vuoristomaisemassa, – adeptin selityksen mukaan Etelä-Amerikan Kordillieereilla. Seuraava kuva esitti taas muhamettilaista temppeleä minareetteineen ja *puolikuineen* niiden huipuissa. Lausuin hämmästykseni siitä, että kaikki maailman uskontojärjestelmät näyttivät olevan edustettuina rosenkreutzilaisjärjestössä. Olin aina luullut, että rosenkreutzilaiset olisivat yksi korkeimpia nimenomaan kristillisiä järjestöjä.

Imperaattori luki jälleen ajatukseni ja opasti minua. ”Rosenkreutzilaisjärjestö eli Kultaisen Ruusuristin järjestö on verrattain uudenaikainen nimitys. Sitä käytti ensiksi Johann Valentin Andreae, joka kuuluisassa teoksessaan *Fama Fraternitatis* sepitti kertomuksen ritari Christian Rosenkreutzista samalla tarkoituksella kuin Cervantes kirjoitti tarinansa Don Quijote de la Manchasta,

eli saadakseen naurunalaisiksi aikansa luulotellut adeptit, reformaattorit ja kullantekijät. Ennen hänen kirjasensa ilmestymistä ei rosenkreutzilaisen nimellä ymmärretty ketään määrättyyn järjestöön tai sen nimiseen seuraan kuuluvaa henkilöä. Se oli vain lajiniimi, jota käytettiin merkitsemään kaikkia okkultisteja, adepteja, ylemmän tason alkemisteja ja ylipäänsä kaikkia, joilla oli okkultistisia tietoja ja jotka tunsivat *Ruusun* ja *Ristin* salaisen, pyhän merkityksen; symbolien, jotka kristillinen kirkko oli omaksunut mutta joita se ei suinkaan ollut keksinyt. Niitä olivat kaikki okkultistit käyttäneet jo tuhansien vuosien aikana, paljon ennen kristinuskon perustamista. Nämä merkit eivät kuulu yksin kristilliselle kirkolle. Ne ovat vapaita kuin ilma kaikille, jotka niiden merkityksen ymmärtävät, mutta valitettavasti sen tuntevat vain hyvin harvat teidän kristityistänne. Suurin osa kunnioittaa vain ulkonaista muotoa, eikä tiedä mitään niistä elävistä voimista, joita nuo muodot esittävät.”

”Silloinhan”, sanoin minä, ”henkisesti valaistu ihminen voi olla järjestönne jäsen, vaikkei uskoisikaan niin sanottuihin *kristillisiin* uskonkappaleisiin.”

Imperaattori vastasi tähän: ”Kukaan ei voi olla ylevän järjestöme jäsen, jos hänen tietonsa perustuu vain dogmeihin, uskomuksiin tai käsityksiin, joita toinen ihminen on hänelle opettanut tai joita hän on omaksunut vain kuulopuheista tai lukemalla kirjoista. Tällainen luuloteltu tieto ei ole *todellista* tietoa. Emme voi todella tietää mitään muuta kuin sen, minkä itse löydämme sisältämme. Se, mitä tavallisesti sanotaan tiedoksi, on oikeastaan vain muistamista. Meidät on pakotettu säilyttämään muistissamme lukemattomia asioita. Ne ovat tosia tai vääriä. Mutta joskin ne ovat tosia, niiden totena pitäminen on vielä kaukana todellisesta tiedosta. Todellista tietoa ihminen ei voi toiselle antaa. Ihmistä voidaan vain johdattaa näkemään, mistä ja millä tavoin hän voi sitä saavuttaa.

Mutta hänen täytyy itse käsittää totuus ei vain älyllisesti, ei vain aivoillaan, vaan etupäässä intuitiivisesti sydämensä avulla.”

”Saadaksemme todellista tietoa jostain asiasta, täytyy meidän tuntea sydämessämme asian syvin totuus ja ymmärtää sen oikea luonne. Jos pidämme jotain asiaa totuutena ilman oikeaa tietoa, on se vain taikauskoa. Siksi ovat myös useimmat tieteelliset, filosofiset ja teologiset järkeilyne vain taikauskoa, sillä ne eivät perustu todelliseen tietoon tai itsetietoisuuteen. Nykyaikaisten filosofienne ja teologienne tiedot perustuvat pitkälti mielipiteisiin, ja ne ovat aina vaarassa tulla kumotuksi uusien keksintöjen kautta, jotka eivät sopeudu epäluonnollisiin järjestelmiinne. Totuutta ei voi kumota. Se ei tarvitse perusteita. Kun se kerran on löydetty *henkisen* havainnon kautta, kun ihmisen *henkinen* äly ymmärtää sen, se on todellista tietoa, eikä sitä mikään voi järkyttää.”

”Meidän järjestöllämme ei sen vuoksi voi olla tekemistä minkäänlaisten uskontunnustusten tai uskonnollisten käsitysten kanssa. Emme välitä niistä. Jos olisimme kaikki täydellisiä ja voisimme nähdä kaikki totuudet suoranaishavainnolla, niin emme tarvitsisi kirjoja tai minkäänlaisia tutkimusvälineitä – eikä meidän tarvitsisi järkeillä tai tehdä kokeita. Olemme kuitenkin vielä ihmisiä, vaikkakin huomattavasti sen älyllisen eläimen yläpuolella, jota tavallisesti kutsutaan ihmiseksi. Me tarvitsemme vielä kirjoja, ja meillä on kirjastomme. Me tutkimme ajattelijoiden näkökantoja, mutta emme koskaan hyväksy mitään kirjoja tai mielipiteitä – olkoot ne itse Buddhalta peräisin – erehtymättöminä viisauksina ennen kuin oma järkemme ja ymmärryksemme on hyväksynyt ne täysin. Me kunnioitamme kirjatietaa, ja käytämme sitä hyväksemme. Se palvelee meitä, mutta me emme palvele sitä.”

Tämän keskustelun aikana olimme tulleet kirjastoon, jossa tuhannet kirjat täyttivät kirjahyllyt huoneen seinillä. Huomasin niiden joukossa useita vanhoja kirjoja, joista olin kuullut puhuttavan,

mutta joita en koskaan ollut nähnyt. Siellä olivat sibylliniläiset kirjat, joita sanottiin tulen hävittämiksi, siellä olivat Hermes Trismegistuksen teokset, joista sanotaan vain yhden olevan tallella ja siellä oli paljon muitakin kirjoja, korvaamattoman arvokkaita antikvariaateille tai hermeettisen filosofian tutkijoille. Ihmettellessäni, kuinka veljet olivat saaneet haltuunsa tuollaisia aarteita, imperaattori sanoi:

”Ihmettelet varmaankin, kuinka meillä saattaa olla kirjoja, joita ei enää pitäisi olla olemassa. Mutta salaisuus piilee siinä, että jokainen asia, siis myös jokainen kirja, joka koskaan on ollut olemassa, on painanut häviämättömän jälkensä *astraalivaloon*. Nämä jäljennökset voidaan määrättyjen okkulttisten menetelmien avulla irrottaa tästä luonnon universaalista aarraitasta ja sitten muuttaa näkyvään, kosketettavaan aineelliseen muotoon. Muutamat veljet ovat hyvin ahkerassa tällaisten kirjojen jäljentämistyössä, ja niin hankimme me itsellemme ilman aineellisia menoja aarteita, joita ei minkäänlaisilla rahasummilla voida voittaa.”

Iloitsin kuullessanne nuo sanat. Ne vakuuttivat minulle, että yksinäisyydessä vietetty elämä ei välttämättä millään lailla olisi hyödytöntä vaan että aatteet todella olivat olemuksia, joita on paljon helpompi nähdä ja käsittää yksinäisyydessä kuin seuraelämän levottomassa ja pienten huolten raskauttamassa ilmapiirissä.

Imperaattori vastasi taaskin ajatuksiini: ”Tämän luostarimme ovat perustaneet henkisesti hyvin valaistut olennot samojen ajatusten elähdyttäminä, joita nyt näen hengessäsi. Sen vuoksi valitsivat he tämän paikan salatessa laaksossa, jonka vain harvat tuntevat. Määrättyjen elementaarivoimien avulla, jotka sinulle vielä ovat tuntemattomia, loivat he harhakuvaan suojelemaan paikkaa epätoivotuilta tunkeilijoilta. Täällä voivat ne, jotka sydämessään ovat herättäneet toimintaan kaikkien ihmisten sisimmässä uinuvan elämänsiemenen, kehittää tätä itua yhä edelleen parhaimpien

edellytysten vallitessa. Täällä elämme rauhassa, erotettuina maailmasta muurilla, jonka yli ette voi päästä. Ja vaikkakin tämän piilopaikkamme olemassaolo tulisi tunnetuksi, olisi hyvin helppoa luoda uusia harhakuvia estämään asiattomien pääsyn luoksemme. Kuitenkaan emme ole ulkomaailmasta eristettyjä, vaikka käymekin siellä vain harvoin fyysisissä olemuksissamme. Harjoittamalla selvänäköisyyden ja selväkuuloisuuden kykyjämme tiedämme joka hetki, mitä maailmassa tapahtuu, ja kun tahdomme tulla persoonalliseen kosketukseen kanssanne, jätämme vain fyysisen muotomme ja liikumme *astraaliruumiissamme*. Käymme tervehtimässä ketä vain haluamme ja näemme kaiken ollessamme itse näkymättöminä. Käymme tapaamassa valtiomiehiä, ministereitä, filosofeja, keksijöitä ja vuodatamme heidän aivoihinsa hyödyllisiä ajatuksia, ilman että he tietävät, mistä nuo ajatukset ovat lähtöisin. Jos heidän omat mielipiteensä ja ennakkoluulonsa ovat hyvin voimakkaita, saattavat he hylätä meiltä saadut ajatuksemme. Mutta jos he ovat järkeviä ihmisiä, joilla on erottamiskykyä, seuraavat he hiljaisia neuvojamme ja hyötyvät niistä.”

”Siinä tapauksessa”, totesin minä, ”veljeskunnallanne on valtava vaikutusvoima maailman politiikkaan. Miksette sitten ole estäneet historiassa tapahtuneita suuria pahuuksia? Miksi sallitte sellaisten hirviöitten kuin Neron ja Caligulan olemassaolon? Entä inkvisition kauheuksien? Ranskan vallankumouksen verilöylyn? Miksette itse tuhonneet sellaisia konnia kuin Ludvig XI?”

”Voi poikani”, vastasi adepti, ”on olemassa tietty oikeudenmukaisuuden laki, jonka toimeenpano saattaa aiheuttaa pahaa ihmisilöille, mutta emme saa sitä vastustaa, sillä sen toiminta on ihmiskunnan kehityksen kannalta elintärkeää. Kuten kirurgi saattaa aiheuttaa potilaalleen kipua poistaessaan pahan syöpäkasvaimen ja täten pelastaessaan hänen henkensä, samoin on usein välttämätöntä puhdistaa jonkun kansan elimistö sen kollektiivisen terveyden

ylläpitämiseksi. On sanottu, että paha on oikeastaan siunaus va-
lepuvussa, ja Jumala saattaa toteuttaa päämääriään keinoin, jotka
näyttävät olevan pahuuden ja turmeluksen täyttämät.”

”Silti”, väitin vastaan, ”minusta tuntuu, että saattaisitte joissain
tapauksissa vaikuttaa salaisesti ja estää ihmisiä tekemästä pahaa.
Säästäisitte heidät täten paljolta kärsimykseltä.”

Siihen hän vastasi: ”On totta, että pystyisimme säätelemään ih-
miskunnan toimintaa, voisimme saada ihmiset tekemään tarkal-
leen mitä haluaisimme, ja he luulisivat, että kaikki olisi heidän
oman tahtonsa hedelmää. Mutta sellainen olisi vastoin veljeskun-
tamme sääntöjä ja vastoin suurta Lakia, sillä sen mukaan jokaisen
ihmisen tulee olla oman *karmansa* luoja. Saamme kyllä antaa neu-
voja seuraajillemme, mutta emme saa vaikuttaa heidän mielensä
vapauteen.”

”Mutta kuitenkin”, intin, ”on olemassa viattomia ihmisiä, joiden
on pakko kärsiä toisten aiheuttaman pahan takia. On marttyyreitä,
jotka kärsivät kidutusta ja piinallisen kuoleman jonkin suuren aat-
teen takia. Miksette pelastaneet heitä? Miksi sallitte hullun ihmis-
joukkion repivän Hypatian ruumiin palasiksi tai polttavan Jeanne
d’Arcin häpeällisesti roviolla?”

”Tuollaiset ihmiset tulevat saamaan palkkionsa. Marttyyriin veri
synnyttää lukemattomia hedelmiä. Hänen ruumiillinen kärsimyks-
ensä ei ole mitään siihen iloon verrattuna, jonka hän ansaitsee.
Mikään ei mene hukkaan, vaikka te ahdasmieliset kuolevaiset ette
usein ymmärräkään asioiden merkitystä. Sitä paitsi usein myös
tapahtuu, että hyvät ihmiset pelastuvat tavalla, joka tuntuu teistä
ihmeeltä.”

Mieleni valtasi vahva halu liittyä rosenkreutzilaiseen veljeskun-
taan, mutta en tohtinut sanoa mitään. Mestari kuitenkin jatkoi pu-
hettaan kuin arvaten ajatukseni:

”Otamme piiriimme jokaisen, jolla on vaadittavat ominaisuudet. Mutta tulet huomaamaan, ettei jokaisella ole näitä ominaisuuksia ja ettei niitä voida mielin määrin toiselle antaa. Okkultistien alimmissakin asteissa tunnetaan lauseparsa: ’adeptia ei voi luoda, hänen täytyy itsensä siksi kehittyä.’”

”Mestari”, kysyin minä, ”eikö olisi hyvä niiden ihmisten, joita kannustaa henkisen kehityksen halu, seurata teidän esimerkkiänne ja asettua asumaan eristetyille paikoille voidakseen häiritsemättä käyttää aikansa mietiskelyyn ja ajatusten kokoamiseen. Tiedän, että nykyään on paljon ihmisiä kaikkialla maailmassa, eri kansoissa ja eri uskontunnustusten seuraajissa, jotka ovat vakuuttuneita siitä tosiasiaista, että ympäristö, jossa ihmisten enemmistö, aikamme sivistyneet miehet ja naiset elävät, ei sovi korkeampaan, todelliseen ja henkiseen olemassaoloon pyrkiville. He uskovat, että kaikki se, jonka voittamiseksi ihmiset tavallisesti tämän verrattain lyhyen elämämme aikana askartelevat, kuten ylpeyden ja kunnianhimon tyydyttäminen, kullan ja maallisten aarteiden kokoaminen, sukupuolielämän nautinnot, ruumiillisen mukavuuden hankkiminen jne. eivät voi olla todellisen elämän tarkoitusperiä. Mutta he tietävät myös, että nykyinen elämä vain on yksi osa iankaikkisen elämämme monista ajanjaksoista ja että maallinen elämä vain on keino määrätyn tarkoituksensa saavuttamiseksi. Meidän tulee kehittää itseämme tavalla, joka mahdollistaa jokaisessa ihmisessä piilevän jumalallisen aineksen kasvamisen, tavoittaaksemme korkeamman elämän, sen jota tekin elätte, korkeimman mitä ihminen voi saavuttaa, elämän joka ei ole vaihdosten ja kuoleman alainen, vaan alati jatkuva.”

Adepti oli kuunnellut hymyillen ja kärsivällisesti ihastuksen purkaustani ja sanoi sitten: ”Kun ihmiset kerran ovat kyllin kehittyneitä voidakseen kestää eristettyä elämää, niin sallikaa heidän tulla luoksemme. Mutta jotta he kykenisivät siihen, on heidän ennen

kaikkea opittava ottamaan edes ensimmäiset askeleet todellisen tiedon tiellä. Vain ne yksilöt, joilla on tätä tietoa, voivat elää keskenään sopuosuinnussa. Niin kauan kun ihmisillä vielä on omat uskomuksensa ja mielipiteensä, heidän käsityksensä ja mieltymyksensä eroavat aina jonkun verran muista. Sen vuoksi pelkään, että suunnittelemani sopusointuinen seurapiiri tulisi hyvinkin pian eripuraiseksi, eikä suinkaan kauan eläisi keskenään siinä rauhassa, jota sisäisen kehityksen saavuttamiseksi vaaditaan.

”En kuitenkaan epäile, ettei näiden epäsuotuisten olosuhteiden vallitessa voitaisi saada aikaan melkoisia edistysaskeleita perustamalla eristettyihin paikkoihin teosofisia luostareita. Jos teillä olisi yliopistoja, seminaareja, kouluja ja seuroja, joissa opetettaisiin totuutta, jota ei tahraisi vuosisatojen kuluessa tieteellisten ja teologisten erehdysten ja taikauskon vuoksi kasaantunut lika, niin epäilemättä saataisiin suuria tuloksia aikaan. Nykyisissä sivistysoloissa käytetään kahta menettelytapaa ihmisen kouluttamisessa. Toinen käyttää välineenään niin sanottua *tiedettä*, toinen niin sanottua *uskontoa*. Tieteen tulokset ja johtopäätökset perustuvat havaintoihin ja logiikkaan. Logiikka on sängen hyvä olla olemassa, mutta havaintokyky, jolle logiikkanee perustuu, rajoittuu hyvin vaillinaisiin aistihavaintoihin ja sen vuoksi perustuu itse tiedekin täydelliseen ulkonaiseen harhaan. Tieto luonnon sisäisestä elämästä on paljon tärkeämpää kuin ulkoisten ilmiöiden tutkiminen.”

”Älä käsitä minua väärin”, jatkoi hän huomattessaan, etten täydellisesti ymmärtänyt häntä. ”En tahdo väittää, etteikö nykyinen tie-de tietäisi mitään luonnonlaeista. Se tietää sen, minkä se näkee ja ymmärtää, mutta se tietää vain vähän tai ei ollenkaan näkymättömistä henkisistä voimista, jotka ovat kaiken näkyvässä maailmassa tapahtuvan takana. Se tietää paljon olemassaolon pienistä yksityiskohdista, universaalien elämäntoiminnan viimeisistä ilmiöistä, mutta se ei tiedä mitään itse Elämänpuusta, siitä iäisestä lähteestä, josta kaikki haihtuvat ilmiöt ovat kotoisin.

”Mitä sitten tulee nykyajan uskontoon, niin perustuu se ehdottomasti väärään sanojen ymmärtämiseen, sanojen, joiden tarkoitus oli alkujaan merkitä määrättyjä henkisiä voimia. Niistä eivät pappinne, eivätkä maallikkonne tiedä mitään, koska heillä ei ole noiden asioiden oikeaan ymmärtämiseen vaadittavia kykyjä. Näitä ihmisiä rajoittaa heidän oma persoonallisuutensa, sen vuoksi ovat heidän mielestään myös ne universaalit prinssiipit ja voimat, jotka toimivat luonnon työpajassa, kutistuneet persoonallisiksi ja rajallisiksi olemuksiksi. Se ylevä ja ääretön voima, jota ihmiset sanovat jumalaksi ja joka on kaikkialla ja jota ilman ei mikään voi olla olemassa, on tietämättömien käsityksessä alennettu jonkinlaiseksi maailman ulkopuolella olevaksi jumaluudeksi. Tämän jumaluuden voivat kuolevaiset saada tahtoaan muuttamaan, se tarvitsee sijaisia täällä maan päällä ja virkailijoita, jotka pitävät huolta hänen jumallisten lakiansa täytäntöönpanosta. Teidän uskontonne ei ole elävän Jumalan puhdasta uskontoa, Jumalan, joka elävänä voimana ilmoittaa kaikkialla tahtonsa. Se on kuolleen ja kykenemättömän jumalan uskontoa, jumalan, joka kuoli kauan aikaa sitten ja jätti jälkeensä legiooneittain pappeja sijastaan maailmaa hallitsemaan.

”Teologianne pitäisi ensi sijassa perustua henkisen totuuden ymmärtämiseen. Mutta missä löydät hengenmiehen, jolla on henkinen näkemiskyky ja joka olisi kyllin rohkea uskomaan enemmän omaan intuitioonsa kuin kirkon määräämiin oppeihin. Jos hän uskaltaisi omistaa oman näkökantansa ja puolustaa sitä, niin lakkaisi hän kohta olemasta kirkon palvelija ja saisi kerettiläisen nimen. Meidän ”älyllisenä” aikanamme jää kaikki ulkonaisen tutkimuksen varaan, eikä mitään tehdä sydämen intuitiivisen voiman kehittämiseksi. Siitä seuraa, että nykyinen sukupolvemme katselee kaikkea ikään kuin kaukoputken läpi. Se näkee, mutta ei tunne, ei käsitä totuutta, ja siitä johtuu, että sillä on aivan väärä käsitys sekä luonnosta että ihmisestä.”

III

ODOTTAMATTOMIA HAVAINTOJA

”Adepti hiljentyi hetkeksi, ja mieleni täyttyi lukemattomista kysymyksistä, joihin en löytänyt vastausta. ”Mitä luonto on, mitä ihminen on? Miksi minä olen täällä maailmassa? Olinko olemassa ennen kuin tulin tänne, ja jos olin olemassa, niin mistä tulin? Mikä on olemassaoloni merkitys ja miten kaikki loppuu?”

Taas kerran adepti vastasi ajatukseni lukien: ”Kuolevainen ihminen, sellaisena kuin sinä hänet tunnet, on älyllinen eläin, joka elää jonkinlaista unielämää uneksien kuvista, joita hän erheellisesti luulee todellisuudeksi. Oikea ihminen on taivaallinen olento, sielu, joka asuu hetkellisesti maallisessa ruumiissa. Siinä organismissa jumalallinen siemen löytää itselleen hyvän mullan, jossa kuolematon ihminen saattaa kasvaa. Paavali puhui samasta jumalallisen tietoisuuden kipinästä, joka kylvetään syntiseen multaun, mutta joka kasvaa puhtaaseen henkeen. Tuo henkinen ihminen on jokaisessa meissä meidän oma Jumalamme ja Vapahtajamme. Niin kauan kun ihminen on tiedoton prosessista, joka on käynnissä hänen näkymättömässä olemuksessaan, hänen on mahdotonta vaikuttaa sen kulkuun. Hän on kuin kasvi, jonka kasvaminen riippuu aineksista, joita sade ja tuuli saattavat sille tuoda tai joita sattumoisin on sen lähettyvillä. Sillä ei ole voimaa estämään eikä myöskään edistämään omaa kasvuaan. Mutta kun ihminen oppii tuntemaan oman sielunsa

perustan, kun hän tulee tietoiseksi sielun sisäisestä kehitysprosessista ja oppii ohjailemaan sitä, silloin hänestä myös tulee oman kasvunsa ohjaaja. Hän tulee vapaaksi valitsemaan tai torjumaan hänen lähelleen tulevat psyykkiset vaikutukset, hän tulee olemaan oma mestarinsa ja saavuttaa ikään kuin psyykkisen liikkumiskyvyn. Tämän saavuttaessaan ihminen on yhtä lailla korkeampiarvoinen tavalliseen, tiedottomaan ihmiseen verrattuna kuin eläin on kasviin verrattuna; eläin pystyy itse etsimään ruokansa, valitsemaan tai hylkäämään sen, kun taas kasvi on kahlehdittu kasvupaikkaansa ja on täysin riippuvainen sen paikan tarjoamista edellytyksistä. Tietämätön on riippuvainen kasvuhdoista, jotka hänen tielleen valmistetaan, kun taas viisas pystyy itse valitsemaan ehtonsa.”

”Ja mikä on kaiken tuon loppu ja merkitys?” kysyin.

”Kaiken loppu”, kuului vastaus, ”tulee silloin kun ihmisen sielu tuntee ylintä autuutta havaitessaan, että se itse on maailmankaikkeus ja sen ylitse ei yllä mikään. Kaiken merkitys on kuolevaisen ihmisen muuttuminen kuolemattomaksi, jumalallisen viisauden täydelliseksi välittäjäksi.”

Kuulin mestarin vastauksen, mutta en käsittänyt sen merkitystä. Mikä saattaisikaan olla se universumin kokoinen ”sielu”, ja mahataisiko oma sieluni koskaan ulottua näkyvää aineellista ruumistani laajemmalle?

Mietiskellessäni tätä oli imperaattori astunut ikkunan luo, jonka läpi näkyi saavuttamattoman vuoren huippu. ”Näetkö”, kysyi hän osoittaen sormellaan vuorelle päin, ”tuolla on ovi, jonka kautta tulit tänne? Keskitä koko huomiosi sinne ja koeta sisäisellä näkökyvylläsi, joka on sielun näkövoima, tunkeutua vuoren läpi.”

Tein kuten hän käski ja seuraavassa silmänräpäyksessä näin itseni seisomassa vuoren toisella puolella, paikassa, jonne olin laskeutunut levolle. Edessäni maassa oli pitkällään ihmishahmo, jonka kauhukseni tunsin omaksi ruumiikseni. Ensin kaikki tuo tuntui

unelta, mutta sitten mieleeni tuli ajatus, että olin kuollut. Tuossa makasi ruumiini, mutta kuitenkin minä olin yhä minä, olin samanlainen kuin aina ennenkin, minulla oli kaikki elimet ja jopa samat vaatteet kuin tuolla kuolleella ruumiilla silmiäni edessä. Hattu peitti kuolleen silmät ja kumarruin sitä nostamaan. Mutta olisin yhtä hyvin voinut koettaa käsivarsillani nostaa vuotta, sillä niissä ei ollut lainkaan fyysistä voimaa. Käsitin, että nykyinen ruumiini koostui toisenlaisesta materiasta kuin tuntemani maailman kappaleet.

Luulin kuolleen, ja minut täytti inhon tunne katsellessani tuota karkean aineellista, eläimen näköistä, järjetöntä olentoa. Olin niin iloinen ollessani nyt vapaa, enkä tuntenut yhtään halua astua uudelleen sisään ruumiiseen.

Mutta sisäinen ääni tuntui sanovan minulle, ettei toiminnan aikani aineellisessa maailmassa vielä ollut loppunut ja että minun olisi palattava. Vieläpä tunsin jonkinlaista sääliä tuota avutonta ruumista kohtaan, ja samassa heräsi minussa vahva kiintymyksen tunne. Tunsin itseäni voimakkaasti vedettävän tuota ruumista kohden, ja tajunta tuntui haihtuvan minusta. Sillä hetkellä kutsui mestarin ääni minut takaisin ja hätkähdin kuin puoliunesta herätessä. Adepti seiso vieressäni ikkunan luona, ja näkyäni oli kadonnut.

”Opi nyt”, sanoi hän, ”näkemään ero fyysisen ruumiisi ja psyykkisen eli astraalisen olemuksesi välillä. Jumalallisella sielulla on monia välikappaleita, joiden kautta se toimii ja ilmentää voimiaan.”

”Mutta miksi”, kysyin minä, ”miksei akateeminen tiede tunnista näitä asioita?”

”Itseään pettäen”, vastasi adepti, ”melkein meidän päiviimme asti on tiede pannut arvottomina tämänlaatuiset tutkimusaiheet syrjään. Kannatettiin mieluummin sellaista näkökantaa, jonka mukaan aineen takana ei ole mitään, kuin että olisi myönnetty luonnossa piilevän tuntemattomia asioita ja voimia. Teologien levittämät

selitykset eivät olleet sen tyydyttävämpiä kuin tiedemiestenkään, sillä he uskoivat – tai ainakin olivat uskovinaan – että ihminen oli täydellinen olento, muuttumaton ja kaikenkattavan vapaan tahdon omaava. Hän oli täydellisyyden tilassa lähtenyt luojan kädestä ja oli ennen tekemiensä pahojen tekojen tähden kahlehdittu tälle planeetalle. Oltiin sitä mieltä, että jos ihminen eläisi hurskasta elämää tai jos hän jumalattoman elämän jälkeen katuisi ja voittaisi syntiensä anteeksiannon ja jumalan suosion, tulisi hänestä kuoleman jälkeen korkeampi olento, joka astuisi paratiisiin ja eläisi ikuisesti lakkaamattomassa ilossa.

”Jokainen itsenäinen ajattelija meidän aikamme huomaa, että tällaiset teoriat eivät voi tyydyttää vilpittöntyä totuudenetsijää. Mutta entisaikaan ei ollut keinoja todistaa tai kumota tuollaisia väitöksiä, eikä valtaosa ihmisistä sitä paitsi ajatellut itsenäisesti. He maksoivat papille, jotta tämä ajattelisi heidän puolestaan.

”*Salaisen opin* julkaisemisen jälkeen niin tiedemiesten kuin teologienkin käsitykset olivat järkkyneet perinpohjaisesti. Yhä yleisemmin alettiin tunnustaa totuus, jota vanhan ajan viisaat kunnioittivat mutta jonka nykyinen materialistinen aikamme oli lähes kokonaan unohtanut, nimittäin se, että ihminen ei ollutkaan täydellinen olento. Hän ei olekaan valmis luomus, kykenemätön mihinkään orgaaniseen kehitykseen, vaan hänen ruumiinsa ja henkensä ovat alituisten uudistusten ja vaihtelujen alaisia. Tunnustettiin myös, ettei minkäänlaista kehitystä voi olla ilman ainetta, koska ei voimaa ole ilman ainetta. Tiedemiehille todistettiin, että tiede tuntee hyvin vähän sitä salaperäistä olentoa, jota sanomme ihmiseksi, ja että se tuntee vain häntä koskevia ulkonaisia ilmiöitä, hänen kuortaan, mutta ei mitään siitä elävästä voimasta, joka toimii fyysisen ruumiin naamion sisäpuolella. Julkeille teologeille, jotka uskottelivat, että ihmisen iankaikkinen pelastus tai kadotus riippuivat hänen siunauksestaan tai kirouksestaan, todistettiin, että

oikeutta on mahdotonta erottaa Jumalasta ja että ihmisen pelastus riippuu hänen omasta henkisestä kehityksestään. Järjelle todistettiin logiikan avulla, että Jumala ihmisessä jatkaa elämäänsä, kun ihmisen kaikki alemmat ja epätäydellisemmät ainekset ovat haihtuneet. Ihminen, jossa ei Jumala ole jumaluudentilassa, ei voi ruumiin kuoleman jälkeen hypätä korkeampaan piiriin, – piiriin, joka ei vastaa hänen elämän aikana saavuttamaansa kehitystä.

”Intialaisten viisasten tuntema selitys ihmisen perusrakenteesta, jonka Theophrastus Paracelsus jo kolmesataa vuotta sitten esitti ja jonka myöhemmin vielä perusteellisemmin määrittivät H. P. Blavatsky ja muut teosofiset kirjailijat, on tarkoitettu nöyryyttämään tiedemiesten ylpeyttä ja pappien turhamaisuutta. Kun nämä selitykset tulevat tutummiksi ja niitä opitaan paremmin ymmärtämään, tulevat ne todistamaan oppineille, kuinka vähän he tietävät, ja tulevat osoittamaan papeille heille kuuluvan paikan moraalin opettajina. *Salainen oppi* todistaa, ettei ihminen vielä ole jumala, vaikka jotkut kuvittelevat sitä itsestään. Se todistaa, että ihminen voi olla älyn kannalta katsottuna jättiläinen mutta hengen näkökannalta vain kääpiö. Se selittää edelleen, että laki, joka fyysisellä tasolla johtaa elimistön kasvua, ei tule kumotuksi sillä, että se samalla toimii vastaavan sielullisen tason elimistön sisäpuolella. Se opettaa, ettei tyhjistä voi syntyä mitään, mutta jos vain itukin jostain on olemassa, olkoon se näkymätönkin, niin voi se versoa ja kehittyä edelleen.

”Jokaisen tällaisen idun, samoin kuin jokaisen olennon kasvamisen riippuu, mikäli asiaa tunnemme, määräytyistä edellytyksistä. Nämä edellytykset voivat perustua joko olion itsensä älytoimintoon, mikäli sillä on sellaiseen edellytyksiä, tai ne voivat riippua ulkonaisista syistä, joita ei olisi itse saata hallita. Kasvi tai eläin ei voi kasvaa, ellei sillä ole sitä ravintoa tai niitä olosuhteita, joita se tarvitsee. Äly ei voi laajentua, jos sitä ei ravita ideoilla ja

ellei järki viritä sitä omaksumaan ne. Niin ei myöskään sielu kykene vahvistumaan, ellei se löydä alemmilta tasoilta voimistavaa ravintoa ja ellei sillä ole apunaan viisauden valoa, joka auttaa sitä valitsemaan juuri tarvittavan ravinnon.”

Sillä hetkellä tuli taas mieleeni ajatus siitä, miten autuasta ja edullista olisi elää tuollaisessa rosenkreutzilaisten luostarissa, jossa kaikki oli autuaan mukavaa, ilman minkäänlaisia häiriötekijöitä. Mainitessani tuon ajatuksen mestari vastasi:

”On yksi asia, joka on tärkeä voiman ja vastustuskyvyn kehittämiseksi. Kun kuljemme vaikkapa Alppien tai Yhdysvaltojen Kalliovuorten laajoissa mäntymetsissä, meitä ympäröivien mahtavien puiden rungot ovat sileitä ja oksattomia ja lehdettömiä. Kuin korkeat laivan mastot ne nousevat harmaina ja kaarnaisina kohti taivasta. Vasta ylhäällä latvoissa, puiden toistensa ylle heittämien varjojen ulkopuolella, haarautuu puu oksiksi ja varvuiksi, jotka levittävät lehtensä ylös auringonpaisteeseen. Latvat ovat noiden puiden raskaimpia ja kehittyneimpiä osia, ikään kuin kaikki maasta ja ilmasta saatu voima olisi keskittynyt sinne ja rungot olisi jätetty kehittymättä, kylläkin kasvaen ajan mittaan pituutta ja paksuutta, mutta ilman latvojen oksistoa ja lehtipeitettä. Siinä puut sitten seisovat ja kasvavat, vuosi vuoden perästä, saavuttaen kypsän iän, mutta jonakin päivänä – ennemmin tai myöhemmin – tummia ja uhkaavia pilviä kasaantuu vuorten lumihuippujen ympärille. Pian näemme kirkkaiden salamoiden säihkyvän kaatosateen lomassa ja kuulemme ukkosen jylysevän, kun myrsky laskeutuu huipuilta alas vuoristolaaksoon. Nyt alkaa tuho ja mullistus. Nuo latvoiltaan mahtavat, mutta juuriltaan ja rungoiltaan heikot puut kaatuvat myrskytuulen alla kuin heinänkorret viikatteen silpomana. Siinä ne nyt makaavat vuorensinämällä toinen toistensa päällä. Mutta siellä täällä, entisen metsän reunamilla, näkyy vielä yksittäisiä puita pystyssä myrskyä uhaten. Avoimemmilla paikoilla

kasvaneina naapuripuut eivät ole suojelleet eivätkä varjostaneet niitä, tuuli on tuivertanut niiden runkoja koko niiden elämän ajan. Ne eivät olekaan latvavoittoisia, niiden oksat haarautuvat rungoista vahvoina jo metrin päässä maasta ja juuret tarttuvat vahvoin rautakourineen maankamaran kiveen. Nuo puut ovat syntymästään asti oppineet kestäämään kovia ja ovat siten kasvaneet vahvoiksi.

”Samoin käy älyihmisen, joka kasvaa opettajien ja ystävien suojaamana koulumuurien sisäpuolella, yliopistossa tai kenties luostarissa, missä häntä suojellaan vastakkaisilta vaikutuksilta ja missä hän kohtaa hyvin vähän vastustusta. Kaikki hänen ympärillään ajattelevat kuten hän itse ja siten hänkin ajattelee samoin kuin kaikki. Heidän yläpuolellaan ikään kuin leijuvat samat yleisesti hyväksytyt lait ja dogmit, joihin kaikki uskovat uskaltamatta edes epäillä niiden todenmukaisuutta. Niin he elävät, peittäen toinen toisiaan tietämättömyytensä varjoilla ja estäen toinen toistaan näkemästä totuuden auringonpaistetta. He tunkevat aivonsa täyteen noita oikeiksi hyväksytyjä mielipiteitä ja oppivat mitä hienoimpia yksityiskohtia mielikuvituselämästämme luullen niitä oikean olemassaolon materiaksi. Heistä tulee kuin latvasta painavia puita, koska kaikki yleismaailmallisesta elämänlähteestä saatu voima menee ainoastaan aivojen ravinnoksi. Sielu jää ilman, kuten myös luonteen voima, jonka valtaistuimena on sydän, ja ne kärsivät. Älyä yliruokitaan, ja henki jätetään nääntymään. Tällä tavoin nuo ihmiset saattavat kasvaa ja tulla ylpeiksi tiedostaan. Mutta kenties jonakin päivänä uudet ja oudot ideat peittävät mielen horisontin, myrskyt ulvovat ja kaatavat lipun, jolle he ovat uskontunnustuksensa kirjoittaneet, sortaen myös heidän ylpeytensä.

”Mutta niin ei ole asiantila yksin fyysisellä ja älyllisellä tasolla. Myös tunteiden valtakunnassa vallitsevat samat lait. Se, joka tahtoo kehittää voimiaan, ei saa antaa esteiden itseään pelottaa. Hänen tulee voimistaa jalkojaan ja juuriaan. Hänen täytyy varustautua

kestämään alempien tunteiden tuulet, eikä hän saa kaatua, joskin intohimon myrskyt hänessä nousevat. Hänen täytyy pakottautua pitämään siitäkin kiinni, jota hänen luonnollinen makunsa on taipuvainen vastustamaan ja olemaan sopusoinnussa sen kanssa, mikä hänestä tuntuu vihamieliseltä. Todellisuudessa on juuri se hyödyllistä hänen voimiaan terästämään. Hänen täytyy oppia kestämään vihaa ja parjauksia, kestämään pahansuopuutta ja vastustusta, tuntemaan tuskaa ja arvioimaan elämää sen todellisen arvon mukaan. Vastustavat vaikutukset, jotka hänen tielleen nousevat, herättävät myrskyn riehumaan hänen sydämessään. Mutta saatuaan voiman hallita myrskyä, opittuaan sanomaan intohimojensa kiihtyneille ja hurjille aalloille: 'hiljene' – silloin tunkeutuvat ensimmäiset nousevan rauhanauringon säteet hänen sydämeensä. Niiden lämpimän hehkun edestä pakenee arvostelevan ja punnitsevan järjen kylmä kuunvalo. Uusi, näkyvää maailmaa suurempi, avautuu hänen sisäisen silmänsä eteen. Siinä hän tyytyväisenä avustaa ja löytää ne loppumattoman autuuden lähteet, joita eivät aistielämän ihmiset tunne. Silloin ei hän enää järkeile totuudesta, sillä hän näkee sen sydämessään. Hänen ei enää tarvitse asettua myrskylle alttiiksi, sillä hän löytää turvan hiljaisuudessa; ei siksi, että myrskyjä pelkäisi, sillä ne eivät enää tuota hänelle tuskaa, vaan siksi, että hän tarvitsee voimansa vastaheränneen henkisen siemenen kehittämiseen. Hän ei enää niitä tuhlaa hyödyttömästi näkyvässä maailmassa.

”Oppilaan tulee etsiä luonteen vahvuutta, sillä luonteeseen sisältyy myös hänen todellinen yksilöllisyytensä. Hänen tulee pyrkiä kohottamaan luonteensa ainiaaksi jumalallisen viisauden ja rakkauden lain tasolle. Ihminen ilman luonteen voimaa ei myöskään omaa yksilöllistä tahtoa. Häntä liikuttavat vain hänen mieleensä nousevat häilyvät tunteet, jotka kuuluvat paljon alemmille voimille kuin on hänen jumalallinen luontonsa.

”Tällainen yksinäisyydessä ja vailla ulkoisia vaikutuksia vietetty elämä on toivottavaa ja hyödyllistä vasta silloin, kun ihminen on voittanut määrätyn kypsyydenasteen. Mutta jos hän vetäytyy pois maailmasta hänen vielä maailmaa tarvitessaan, koettaa hän pyrkiä taivasmaailmaan alkaen portaitten yläpäästä. Sallikaa niiden jäädä maailmaan, jotka sitä vielä tarvitsevat. Mitä suuremmat ympäröivät kiusaukset ovat, sitä suuremmaksi kasvavat hänen voimansa menestyksellisen vastustuksen kautta. Vain se ihminen, joka on oppinut hallitsemaan mieltään ja joka oman henkisen piirinsä sisäpuolella, kykenee luomaan henkensä kaipaamat edellytykset, on kaikista ulkonaisista olosuhteista riippumaton ja aivan vapaa. Taas se, joka ei henkistä maailmaa voi synnyttää omaan sieluunsa, tarvitsee ulkonaista maailmaa sieluun kehittämään.

”*Henkistä kypsyyttä vailla olevat ihmiset, jotka vetäytyvät maailmasta pois sitä peläten, eivät ole sankareita, jotka ovat maailmasta kieltäytyneet. Heitä kutsuttakoon pikemminkin pelkureiksi, jotka jättävät paikkansa, kun taistelu elämän kanssa alkaa. Sellaiset ihmiset joskus vetäytyvät luostareihin vain viettääkseen mukavampaa elämää ja vielä kaupanpäälliseksi saadakseen pääsylipun taivaaseen. He kuvittelevat tekevänsä Jumalalle otollisen työn viettäessään hyödyttöntä ja merkityksetöntä elämää, ja tästä kuvitellusta palveluksesta he odottavat elämänsä loputtua palkintoa. Mutta palkinto, jota he odottavat, jää heidän mielikuvakseen. Kuten aisti-ihminen kuluttaa aikansa hyödyttömissä huvituksissa, niin käyttää tällainen tekohurskaskin aikansa hyödyttömiin seremonioihin ja rukouksiin. Aisti-ihmistä kiihottaa aistillisten nautintojen halu tässä elämässä, hurskaita taas taivaallisten ilojen toivo. Kumpaisetkin toivovat tyydytystä omalle persoonalliselle itselleen. En voi nähdä oleellista eroa heidän vaikuttimiensa ja siveellisten pyrkimystensä välillä.*

”Mutta *henkisesti kehittyneen* ihmisen laita on aivan toinen. Jumalallinen prinssiippi on ihmisessä olemassa aivan riippumatta suhteellisen avaruuden ja ajan rajoituksista. Se on iäinen ja itsettään olevainen. Sitä ei vastustus ärstyä, siihen ei vaikuta vastaan toimiminen, eikä sitä viisastelut häiritse. Kun se kerran on ihmisessä tullut tietoiseksi omasta voimastaan, ei se tarvitse sitä kiihotusta, jota aistillinen elimistö vaatii, eikä se myöskään välitä ulkomaailmasta tulevista aistien vaikutuksista. Se on itse se tahto, joka oman aineensa sisäpuolella luo maailmoja. Se on astraaliruumiimme kaikkien eläimellisten ja alkeellisten voimien Herra, ja niiden levottomuus ei sitä kiihota eikä painosta. Se on vapaa ja jumalallinen itse ääisessä ja muuttumattomassa puhtaudessaan.”

”Tarkoitatko siis”, kysyin, ”että kaikkalainen asketismi ja itsensä kieltäminen on hyödyttömiä?”

”Se kaikki riippuu motiiveistamme”, hän vastasi. ”Itsekkään ihmisen työskentely oman menestyksensä verukkeella on täysin hyödyttömiä. Sellaisen työn inspiraationa on illuusio, ja se vain lisää ihmisen harhaa. Mutta sen asian ymmärtää vain se, jonka sisällä on herännyt jumalallinen tietoisuus ja joka alkaa kyetä erottamaan toisistaan todellisen ja harhaisen itsensä.

”Ihminen, jossa tämä jumalallinen olemuspuoli kerran on herännyt ja joka käytännössä on kokenut sisäistä elämää, ihminen, joka on astunut sisään taivaan kuningaskuntaan ja jaksaa seisoa lujana omilla jaloillaan, ei enää tarvitse ulkonaisen elämän riehuvien myrskyjen kasvattavia kokemuksia hankkiakseen vastustuksen kautta itselleen voimaa. Hänessä ei myöskään koskaan enää nouse halu palata takaisin maailman huvituksiin ja typeryyksiin. Hän ei vetäytyessään yksinäisyyteen ole mistään kieltäytynyt, sillä emme sitä voi sanoa kieltäytymiseksi, että heitämme luotamme sellaista, jota pidämme vain taakkana. Tätä ihmistä ei voi pitää askeettina, sillä hän ei alistu minkäänlaiseen kidutukseen tai itsensä

kurittamiseen. Ei ole itsemme kieltämistä se, että kieltäydymme sellaisesta, mistä emme itse välitä. Todellinen askeetti on se, joka elää maailmassa ja jota maailman kiusaukset ympäröivät. Hänen sielussaan eläimelliset ainekset ovat vielä toiminnassa ja vaativat halujen tyydyttämistä, ja hänellä on käsissään tyydyttämisen keinot, mutta kuitenkin tahdon ylivoimalla hän voittaa eläimellisen itsensä. Saavutettuaan tuon tilan hän voi vetäytyä maailmasta pois ja käyttää energiansa itsensä laajentamiseen ja henkisten voimiensa palvelukseen. Silloin hän on täydellisesti onnellinen, sillä hän voi nyt hankkia kaiken haluamansa oman sisäisen maailmansa piiristä. Hän ei enää odota tulevaa palkintoa taivaassa, sillä mitä taivas voisi hänelle enempää tarjota kuin autuutta, joka hänellä jo on. Hän ei enää kaipaa muuta kuin kykyä hyvän tekemiseen maailmalle.

”Jos voisitte perustaa teosofisia luostareita, joissa älyllinen ja henkinen kehitys kävisivät käsi kädessä, joissa opetettaisiin uutta maailmankaikkeuden peruslakeihin pohjautuvaa tiedettä ja joissa ihmisille opetettaisiin samalla kertaa itsensä voittamista, silloin tekisitte maailmalle suurimman mahdollisen hyvän työn. Lisäksi tällainen luostari tarjoaisi valtavaa hyötyä älylliselle tutkimukselle. Tällaisten opinahjojen perustaminen kylväisi henkiselle taivaalle ensiluokan tähtiä, joiden säteistä virtaisi koko maailman läpäisevä henkinen valo. Luostarikoulut avaisivat tutkittavaksi ja opiskeltavaksi täysin uudenlaisen ja avaran henkisen tieteen, joka on paljon korkeammalla asteella kuin aikamme materiaallinen tiede. Koulujen oppilaat tulisivat tietoisiksi kaikkien korkeimpien hyväksytyjen auktoriteettien eri käsityksistä, saisivat käyttää kaikkien oppineitten tutkimusten tuloksia, mutta olisivat samalla vapaita tieteellisen oikeauskoisuuden rajoituksista ja siis voisivat ajatella täysin itsenäisesti. Näistä luostareista tulisi henkisiä keskuksia, jotka valaisisivat koko maailmaa. Ja kun itsehillinnän voima kasvaisi samassa suhteessa kuin älytoiminta, niin voisivat niiden asujaimet pian saavuttaa adeptiuden asteen.”

Adeпти oli lausunut nämä sanat erikoisen suurella lämmöllä, aivan kuin hänen tarkoituksensa olisi ollut vedota myötätuntonni saadakseen minut perustamaan tällaisia luostarikouluja. Hänen silmissään oli myötätunnon ilme ja hän ajatteli säällillä surkean, tietämättömän ihmiskunnan tilaa, ihmiskunnan, jonka karmaan hän ei järjestönsä sääntöjen perustalla saanut sekoittua. Minäkin valitin kykenemättömyyttäni sellaisten luostarien perustamiseen, ja toivoin olevani rikas voidakseni edes yrittää. Mutta heti imperaattori luki ajatukseni ja sanoi:

”Erehdyt, ei rahojen puute tee tämän aatteen täytäntöönpanoa mahdottomaksi, vaan on mahdotonta löytää sopivia ihmisiä luostareihin asumaan, jos sellaisia perustettaisiinkin. Todellakin olisimme huonoja alkemisteja, jos emme kykenisi hankkimaan vaadittavia kultamääriä tehdäksemme ihmisille tällaisen todellisen hyvän teon. Sen voin sinulle täysin todistaa, jos sitä haluat. Mutta kulta on ihmisten kirous, emmekä tahdo suurentaa sitä kirousta. Levitä kultaa ihmisten eteen, ja heissä herää halu saada enemmän. Anna heille kultaa, ja muutat heidät demoneiksi. Ei, emme tarvitse kultaa vaan ihmisiä, jotka janoavat viisautta. On tuhansia, jotka kaipaavat tietoa, mutta vain harvoja, jotka etsivät viisautta. Älyllinen kehitys, teräväpäisyys, viekkaus, oveluus ovat nykyään mukana henkisen kehityksen merkkejä. Mutta tämä käsitys on vallan väärä. Eläimellinen viekkaus ei ole älyä. Teräväpäisyys ei ole viisautta, ja ne, joita kutsutte oppineiksi, ovat viimeiset, jotka totuutta kestävät kuulla. Jopa monet aloittelevat okkultistinne ja ns. rosenkretzilaisenne ovat ryhtyneet tutkimuksiinsa vain laiskan uteliaisuutensa tyydyttämiseksi. He ovat koettaneet päästä perille luonnon salaisuuksista voittaakseen tietoa, jota he sitten tahtoisivat käyttää itsekkäiden tarkoitusprien saavuttamiseksi. Antakaa meille miehiä tai naisia, jotka eivät pyydä muuta kuin totuutta, niin pidämme huolta heidän tarpeistaan. Kuinka paljon rahaa tarvitsekaan se

ihminen elatukseksseen, joka ei välitä mukavuudesta? Kuinka paljon tarvitaankaan keittiön ylläpitämiseksi ihmiselle, joka ei kaipaa herkkuja? Mitä kirjastoja tarvitsee se, joka voi lukea luonnonkirjaa? Mitä ulkonaisia kuvateoksia tarvitaan miellyttämään sitä, joka on luopunut aistielämästä ja on tahtonut vetäytyä vain omaan itseensä? Mitä maallisia näköaloja tarvitsisi tarjota niille, jotka elävät oman sielunsa paratiisissa? Mitä seuroja kaipaisivat ne, jotka seurustelevat oman korkeimman itsensä kanssa? Kuinka voimme heitä ilahduttaa enemmän, jotka jo elävät Jumalan läheisyydessä?”

Adepti pysäytti hetkeksi sanavirtansa, mutta jatkoi taas pian sanoen: ”Niin tosiaankin, se teosofinen luostari, josta uneksin, on vielä ylevämpi kuin omamme. Se on korkealla tämän maan yläpuolella ja kuitenkin se voidaan vaivatta saavuttaa ja ilman kustannuksia. Sen munkit ja nunnat ovat kohonneet itsekkyyden sfäärien yläpuolelle. He ovat äärettömän laajan temppelin rakentaneet, ja se on universaalien hengen läpäisemä – hengen, joka on kaikkien yhteistä omaisuutta. Siellä lakkaa Universaalien Sielun jakautuminen, ja yhteys on astunut sijalle. Siinä luostarissa ei vallitse sukupuolieroavaisuutta, ei erilaisia makuasioita, ei mielipiteitä, ei toivomuksia. Se on paikka, minne eivät paheet ulotu. Siellä ei synnytä, ei naida eikä kuolla, vaan eletään kuin enkelit. Jokainen jäsen on hyvän voiman keskus. Jokainen voi sukeltaa äärettömään valomereen, jokainen on itsessään kaikkea, mitä tahtoo, ja tietää kaiken, mitä tahtoo tietää. Hän kasvaa voimassa ja laajentaa olemustaan, kunnes sulkee sisäänsä kaikkeuden ja on yhtä sen kanssa.”

Hetkeksi näytti siltä, kuin adeptin sielu olisi lentänyt tuohon nirvanan autuaalliseen valtakuntaan, mistä meillä kuolevaisilla ei voi olla mitään käsitystä. Mutta pian palasi valo takaisin hänen silmiinsä. Hän pyysi hymyillen anteeksi, että oli antanut tuon aatteen ihanuuden tempaista hänet mukaansa. Uskalsin väittää, että luultavasti tarvittaisiin miljoonia ajanjaksoja, ennen kuin ihmiset saavuttaisivat sen tilan.

”Oi”, sanoi hän, ”ne vaatimukset, jotka meidän aikamme sivistys panee seuraajilleen, pakottavat useimmat ihmiset suuntaamaan melkein kaiken aikansa ja voimansa ulkonaisiin asioihin sen sijaan, että he käyttäisivät sitä sisäiseen kasvuun. Jokainen ihminen on saanut määrätyn energiamäärän, jota hän saattaa omakseen sanoa. Kun hän tuhlaa kaiken tämän energian joko aistillisen tyydytyksen saamiseksi tai älyllisiin pyrkimyksiin, niin ei hänelle jää mitään jumalallisen idun kehittämiseksi sydämessään. Kun hän aina hajottaa henkensä ulospäin, ei hänellä ole aikaa koota ajatuksiaan sisäänpäin, mikä on kuitenkin välttämätöntä itsetuntemuksen saavuttamiseksi. Työätekevät luokat, liikemiehet, tiedemiehet, lääkärit, lakimiehet ja papit, kaikki toimivat ulkonaisissa asioissa, eikä heille jää aikaa voimien sisäiseen kokoamisen. Enemmistö on aina keskittynyt ajamaan takaa varjoja ja harhakuvia, jotka heille parhaimmassa tapauksessa ovat hyödyllisiä, niin kauan kun he elävät, mutta joiden hyödyllisyys häviää sydämen lakatessa lyömästä. He ovat käyttäneet aikansa ja voimansa huolehtiakseen niin sanotusta elämän välttämättömyydestä ja he puolustavat itseään sillä, että se on heidän velvollisuutensa. Luonto ei kuitenkaan välitä puolusteluissamme. Synnyn ja seurauksen laki on sokea, eikä muutu todisteiluista. Ihminen, joka kiipeää vuorenhuipulle ja syöksyy vahingossa kielekkeeltä alas, on yhtä suuressa vaarassa taittaa selkensä kuin ihminen, joka on vapaaehtoisesti heittäytynyt siitä. Ihminen, joka ei kykene astumaan eteenpäin, jää yhtä kauas jälkeen kuin se, joka ei halua edistyä. Luonto ei kuitenkaan ole niin julma kuin miltä se pintapuolisesti katsottuna näyttää. Se, mitä ihminen tarvitsee elämänsä ylläpitämiseksi, on itse asiassa sangen vähäistä ja helposti hankittavissa. Sillä luonto on huolehtinut yltäkylläisesti kaikista lapsistaan. Jos joku ei voi saada itselleen tulevaa osaa, niin jokin asia on vakavasti poissa tolaltaan joko hänessä yksilöllisesti tai kokonaisuuden yhteiskunnallisessa järjestelyssä. Yhteiskuntaoloissamme

on epäilemättä paljon väärää, jonka auttamiseksi valtiomiehet ja filosofit koettavatkin toimia. Mutta heidän ponnistelunsa menestyvät vasta, kun heidän onnistuu luoda maailmalle lakeja, jotka ovat sopusoinnussa luonnonlakien kanssa, ei sitä ennen. Ehkäpä joskus tulevaisuudessa voidaan sellaiseen asioiden tilaan päästä. Mutta meillä ei ole aikaa odottaa sitä. Jokaisen yksityisen ihmisen pitää koettaa luoda sopusointua omaan yksilölliseen elimistöön ja elää luonnonlakien mukaan. Sillä tavalla saadaan sopusointua myös yhteiskunnalliseen elimistöön.”

Adeptin sanat aiheuttivat sisälläni lievää ärsytystä, sillä minäkin olin perin kiintynyt elämän mukavuuksiin. Vastaväitteen henki nousi minussa ja sai minut laushtamaan: ”Olisitko sinä itse siis valmis luopumaan kaikista ylellisyyksistä, jotka tämänhetkinen yhteiskuntamme mieltää tarpeellisiksi? Soisitko ihmiskunnan laskeutuvan takaisin esi-isiemme eläimenkaltaiseen eloon villoin metsän keskellä? Tiedän, että jotkut hullut viljelevät sen kaltaisia ideoita.”

”Ei niin”, vastasi adepti. ”Kaikki ne lukuisat asiat, joita sanotaan elämän välttämättömyyksiksi, ovat vain kuviteltua välttämättömyyttä. Miljoonat ihmiset elivät ja saavuttivat pitkän iän ennen kuin monia näistä asioista, joita meidän sivistysolomme pitävät välttämättöminä, oli keksitty. Välttämättömyyden määritelmä on hyvin suhteellinen. Kuningas voi pitää välttämättömänä omistaa tusinan palatseja, aatelismies nelivaljakon. Kerjäläinen pitää yhtä välttämättömänä whiskypulloaan kuin paroni tai ravintolanpalvelija frakkiaan. Näistä välttämättömyyksistä ja niiden hankkimisen huolehtimisesta pääseminen on lyhin ja varmin tie. On asetettava niiden yläpuolelle, eikä niitä saa pitää enää välttämättömyyksiä. Täten vapautuisi suuri määrä energiaa, jota sitten voitaisiin käyttää todella välttämättömien asioiden saavuttamiseen, asioiden, jotka ovat iäisiä ja alati kestäviä eivätkä häviä aikanaan palvelen ajallisia tarkoitusperiä kuten edelliset.

”Tuhannet ihmiset työskentelevät päästäkseen perille ulkonaisten objektien rakenteesta yksityiskohtia myöten sekä nähdäkseen sen kemiallisen tai fysiologisen prosessin, joka niiden sisässä tapahtuu. Jotkut jopa uhraavat sielunsa ja sammuttavat jumalallisen kipinänsä kiduttamalla mitä raaimmalla tavalla vierellämme eläviä olentoja ainoastaan sammuttaakseen oman tiedonhalunsa ja tehdäkseen hyödyttömiä tutkimuksia edistääkseen omaa kunniaansa. Mutta he eivät vähimmässäkään määrässä innostu oman todellisen itsensä tuntemisesta, vaikkakin juuri sellainen tutkimus olisi valtavasti tärkeämpää. Tiede väittää tahtovansa oppia tuntemaan luonnonlakien hienoimmatkin haarautumat, ja kuitenkin ei se luo vähintäkään huomiota siihen universaaliin peruslakiin, josta kaikki nuo haarautumat lähtevät. Se on kuin hyönteinen, joka kiipeää pudonneella lehdellä ja kuvittelee voivansa päästä tuntemaan siinä itse puun ominaisuudet. Älyllisellä ihmisellä on todella mahdollisuus tutkia kaikkia luonnonlakeja ulkonaisesti. Mutta ulkonaisten asioiden tutkiminen on kuitenkin vain toisarvoisen tärkeää, jos mielihii päästä tuntemaan sisäisen itsemme voimat. Tärkeimmät voimat vaikuttavat sisässä. Näkyvät vaikutukset ovat vain toisarvoisia ilmiöitä. Se, joka pitää toisarvoisten asioiden tietoa tärkeämpänä, kuin Jumalan tiedon tuntemista, hänellä on itse asiassa hyvin vähän viisauden tietoa.”

”Jumala?” huudahdin. ”Mitä voimme me tietää Jumalasta? Miten voit todistaa, että sellainen olento on edes olemassa?”

Siihen adepti virkkasi: ”Olen surullinen ihmisten puolesta, jotka ovat liian takaperoisia havaitakseen Jumalan läsnäolon kaikessa olevassa. Se on se ylimaallinen henki, joka syleilee ja läpäisee kaikkea pienimmästä atomista koko aurinkokuntaamme ja on kaiken olevaisen sielu, elämä ja sisin olemus, täysin mielellisen tajun yläpuolella. Jos Hänet voisi ymmärtää inhimillisellä älyllä, olisi tuo äly suurempi kuin Jumala itse. Ei ole olemassa mitään muuta todellista

kuin Jumala. Luonto itsessään on hänen voimansa todiste. Älköön kukaan odottako ulkoista todistusta Jumalan olemassaolosta, vaan pyrkiköön mieluummin itse olemaan elävä todistus Hänen voimastaan ja olemassaolostaan muuttuen jumalankaltaiseksi Hänen pyhän armonsa kautta. Ihmisen kohtalona on kantaa sisällään Jumalan kuvaa. Sinä hetkenä kun hän havaitsee jumalallisen ideaalin omassa sydämessään, on hänen pyhiinvaelluksensa lukuisten inkarnaatioiden läpi lopussa ja hänen olemassaolonsa todellinen tarkoitus löydetty. Rauha olkoon kanssasi!”

Kun adepti oli tämän lauseen lopettanut, kuului yllämme ilmassa pienen hopeakellon ääni. Katsahdin ylöspäin, mutta en nähnyt mitään, joka olisi voinut tuon äänen aiheuttaa.

”Tämä on sen merkki”, sanoi adepti, ”että järjestömme jäsenet ovat kokoontuneet ruokasaliin. Menkäämme ottamaan osaa heidän keskusteluunsa. Varmaan virvokkeet ovat sinullekin jo tervetulleita.”

IV

PÖYTÄKESKUSTELUJA

Astuimme eteisestä ulos puutarhaan. Ihmeellisellä vastakohtana sille jäätiköiden ja synkkien mäntymetsien tarjoamalle lumotun romanttiselle näköalalle, jonka ennen tähän ihmelaaksoon tuloani olin nähnyt, sain täällä ihailia palmuja ja muita trooppisia kasveja. Korkeat fuksiapuut kilpailivat upeissa kukkaispuvuissaan ruusupensaikkojen kanssa. Ilman täyttivät tuoksullaan hyasintit, heliotroopit ja tuhannet muut kasvit, joiden nimeä en muista. Tämä ei kuitenkaan ollut kasvihuone, sillä muuta kattoa ei ollut kuin yläpuolella kaareutuva kirkas, sininen taivas. Ihmettelin, lämmitettiinkö puutarhaa millään tavoin maanalaisesti ja mieleeni iski ajatus, ettei näin suuri ylellisyys oikeastaan ollut sopusoinnussa adeptin edellä lausumien sanojen kanssa. Ne, jotka elävät oman sielunsa paratiisissa, eivät enää välitä ulkonaisista aistinautunnoista, oli hän sanonut. Mutta adepti näytti arvanneen ajatukseni jo ennen kuin se oli saanut määrätyn muodon ja sanoi:

”Olemme luoneet nämä illuusiot tehdäksemme oleskelusi luonamme niin miellyttäväksi kuin mahdollista. Kaikki puut ja kasvit, jotka täällä näet, tulevat toimeen ilman puutarhuria. Ne eivät vaadi meiltä mitään muuta kuin mielikuvitusvoiman pienen ponnistuksen.”

Menin ruusupensaan luo, ja katkaisin siitä harvinaisen kauniin kukan. Se oli todellinen ruusu, yhtä todellinen kuin konsanaan

mikään ennen näkemäni. Sen tuoksu oli suloinen, ja se oli sulkenut lehtensä keskipäivän auringolta.

”Varmasti tämä kädessäni oleva ruusu ei ole harhakuva eikä mielikuvitukseni luomus”, väitin vastaan.

”Ei se olekaan sinun mielikuvituksesi luoma”, vastasi adepti, ”vaan se on tulos luonnon mielikuvitusvoimasta, toiminnasta, jota adepti henkisellä tahdollaan saattaa ohjata. Koko maailmankaikkeus kiertotähtineen, graniittikallioineen, valtamerineen ja jokineen, koko maa moninaisine muotoineen, on *Universaalin Mielen* ajatusvoiman eli muotojen *Luojan* luoma. Muodot eivät ole todellisuuksia, vaan aineesta luotuja harhakuvia ja muodosteluja. Muoto ilman ainetta on mahdottomuus, sitä ei voi olla olemassa. Mutta ainoa materia, minkä tunnustamme, on kappaleiden peruselementti, *akasa*. Siihen perustuu koko maailmankaikkeuden alkuaine. Tätä peruselementtiä on kaikkialla näkymättömässä muodossa. Vasta kun se on kiteytynyt määrättyyn tiiveyden tilaan, kyllin suureen voidakseen vastustaa maallisen valon läpätunkevaa vaikutusta, joutuu se aistillisen havaintomme piiriin, ja siitä tulee meille ulko-kohtainen muoto. Luova tahdonvoima läpäisee kaikki kappaleet. Adeptin tajunta läpäisee koko ympäristön. Sen vuoksi hänen henkinen voimansa saattaa ohjata luonnon tahtoa luomaan kaikkialla olevaan aineeseen ne kappaleet, joita hän on mielessään kuvitellut. Hänen ajatuksensa sisältyy universaalin hengen piiriin, missä hän elää ja on yhtä sen kanssa. Eräällä salatieteellisellä menetelmällä, jota en tällä kertaa voi sinulle selittää mutta joka pääasiallisesti perustuu tahdonponnistukseen, tiivistyvät ne muodot, jotka ovat adeptin ajatusaineessa luodut ja tulevat sen kautta sinulle havaittaviksi ja todellisiksi.”

”Myönnän, etten tätä vielä ymmärrä. Voiko teidän aivoissanne oleva kuva astua ulos ja pukeutua aineelliseen muotoon?”

Adeptia näytti tietämättömyyteni huvittavan ja hän vastasi hymyillen: ”Luuletko ajatuspiirin, jossa ihminen elää, rajoittuvan vain hänen pääkallonsa sisäpuolelle? Valittaisin siinä tapauksessa ihmisen olotilaa, sillä hän ei silloin kykenisi näkemään eikä havaitsemaan mitään, paitsi ehkä juuri sitä mikä tapahtuu pääkalloon suljetussa hengen osassa. Koko maailma olisi hänelle läpipääsemätön, käsittämätön pimeydentila. Hän ei kykenisi näkemään aurinkoa tai mitään muuta ulkonaista kappaletta, sillä ihminen ei voi nähdä mitään, mikä ei ole hänen oman henkensä sisäpuolella. Mutta onneksi jokaisen ihmisen hengenpiiri ulottuu aina tähtiin asti. Se ulottuu hänen havaintopiirinsä rajoihin asti. Hänen henkensä tulee kosketuksiin kaikkien siinä olevien kappaleiden kanssa, olkoot ne kuinka kaukana tahansa hänen fyysisestä ruumiistaan. Ensiksi tulevat vaikutukset hänen henkeensä, sitten hänen aivoihinsa. Henkiset vaikutukset tulevat niin muodoin hänen ruumiillisten aivojensa sisäpuolelle, joita meidän siis on pidettävä keskuksena, jonka kautta henki välittää sanomat persoonalliselle tajunnalle.”

Näiden selitysten jälkeen adepti, joka nähtävästi vielä havaitsi mielessäni piilevät epäilykset, vei minut edessämme olevan magnoliapuun luo. Se oli noin kuudenkymmenen jalan korkuinen ja kauttaaltaan ihanien, suurten, valkoisten kukkien peittämä. Sitä katsellessani se alkoi näyttää yhä hienoisemmalta, vähemmän tiiviiltä. Vihreä lehvistö vaaleni ja tuli harmaaksi, joten valkoiset kukat tuskin enää erottautuivat sitä vastaan. Se tuli yhä varjomaisemmaksi ja läpikuultavammaksi, kunnes se näytti olevan vain puun haamu. Lopulta se haihtui kokonaan näkyvistä.

”Näet siis”, jatkoi adepti, ”että tuo puu oli olemassa täysin todellisena sekä meidän – sinun ja minun – mielessämme. Elämme kaikki lähimmäistemme mielessä. Se, joka on kehittänyt henkistä havaintokykyä, voi aina nähdä toisen ihmisen mieleen ilmestyvät kuvat. Adepti luo omat mielikuvansa. Tavallinen kuolevainen

elää toisten ihmisten mielikuvituksen ja luonnon luomien kuvien keskellä. Me elämme oman tietoisuutemme paratiisissa, ja tietoisuutemme piirissä on kaikki, mitä täällä näet. Tämä elämänpiiri ei kuitenkaan ole rajoittunut. Se on laajentunut pitkälle näkyvän ruumiin ulkopuolelle ja jatkaa laajenemistaan, kunnes se tulee yhdeksi koko universumin kanssa.

”Ihmiskunta tuntee vain sangen vähän mielikuvituksen voimaa, muussa tapauksessa se enemmän huolehtisi ajatuksistaan. Kun ihminen luo hyvän tai pahan ajatuksen, tämä ajatus saa aikaan vastaavan muodon tai voiman, joka voi tiivistyä ja tulla eläväksi, elementaaliksi. Se elää vielä kauan luojansa ruumiillisen kuoleman jälkeen. Se seuraa hänen sieluaan kuoleman jälkeen, koska luodut ovat sidotut luojaansa.”

”Luoko siis jokainen paha ajatus tai kaikki pahan ajattelu jonkin pahan olion ja saattaa sen elämään edelleen?”

”Jokainen ajatus kyllä synnyttää muodon tai voimakeskuksen”, vastasi mestari, ”mutta ne jäävät vain silloin elämään, kun niihin vuodatetaan tahdon avulla elämää. Jos ei niin käy, ne kalpenevat ja haihtuvat vähitellen kokonaan. Muutenhan ei ihminen koskaan voisi lukea rikoksista elämättä henkisesti niiden mukana ja luomatta vahingollisia elementaaleja. Voit kyllä mielessäsi kuvitella kaikenlaatuisia pahoja tekoja, jos et tahdo panna niitä toimeen, sillä silloin ei ole mielikuvituksesi tuotteilla elämää. Mutta jos mielesi toteuttaa niitä ja tahtosi on suunnattu niihin, niin vaikkakin ulkoiset asiat estäisivät sinua aikomuksiasi panemasta täytäntöön, on asia yhtä paha, kuin jos todella olisit sen tehnyt. Luot siten elävän, mutta näkymättömän pahan voiman. Tahto se on, joka elähdyttää mielikuvat, sillä *Tahto* ja *Elämä* ovat alkujaan yhtä.”

Nähdessään taas epäilysten nousevan mielessäni, jatkoi hän. ”Kun puhun tahdosta eloa-antavana voimana, niin tarkoitan sitä henkistä tahdonvoimaa, jonka paikka on sydämessä. Se tahdon-

voima, joka lähtee vain mielikuvituksesta, on kuin kylmä kuunvalo. Se tosin valaisee ruumiin mutta ei voi sitä lämmittää. Se elävä tahdonvoima, joka taas lähtee sydäimestä, vaikuttaa kuin auringonsäteet. Se herättää elämän toimimaan kivissä, kasveissa ja eläimissä. Se, mitä ihminen sydämellään tahtoo – ei se, mitä hänen järkensä kuvittelee – on tosi voimaa. Tätä luovaa tahdonvoimaa, joka kykenee herättämään eloon ulkokohtaisia ja näkyviä mielikuvia, tapaa ihmiskunnan onneksi hyvin vähän. Muuten maailma olisi pian täynnä ruumiillistuneita hirviöitä, jotka hävittäisivät nopeasti sen. Nykyisellä sivistysasteella on useammilla ihmisillä sekä pahoja että hyviä haluja. Mutta heidän tahtonsa ei ole kylliksi henkinen ollakseen voimakas. Se lähtee useammin aivoista kuin sydäimestä. Tavallisesti on se kyllin voimakas vahingoittamaan sitä, josta se lähti, mutta jättää muut rauhaan. Näet siis, kuinka tärkeätä ihmisen on hankkia henkistä voimaa, kun hän on siveellinen ja hyvä. Mutta tämä on salaisuus, jota ennen pidettiin hyvin tarkasti salassa ja jota ei saanut maallikoille paljastaa.”

Astuimme nyt goottilaisen käytävän läpi suureen halliin. Valo lankesi neljästä korkeasta ikkunasta kahdeksankulmaiseen huoneeseen. Keskellä oli tuolien ympäröimä pyöreä pöytä, seiniä pitkin erilaisia huonekaluja. Koko joukko veljiä oli jo kokoontunut. Muistin nähneeni eräiden kuvat historiallisissa julkaisuissa. Mutta eniten hämmästyin kahden naisen läsnäolosta. Toinen oli kookas ja arvokkaannäköinen, toinen pienempi ja hennompi, mutta yhtä jalokasvoinen ja erikoisen kaunis. Minua kovasti ihmetytti tavata naisia kulta- ja ruusuristiveljesten keskuudessa, ja kaikki tuntuivat huomaavan hämmästykseni. Kun minut oli esitetty läsnä oleville tai oikeammin sanoen heidät minulle, sillä he kaikki näyttivät tuntevan minut ennestään, tarttui tuo kookkaampi nainen käteeni ja vieden minut pöydän luo sanoi hän nauraan:

”Miksi niin hämmästyit, ystäväni, nähdessäsi naisen muotoon puettuja adepteja tässä miesseurassa? Mitä tekemistä älyllä on ruumiin sukupuolen kanssa? Siellä, missä sukupuolivaistot lakkaavat, lakkaa myös sukupuoli. Tule nyt istumaan tähän vierelleni, ja nauti näitä mainioita hedelmiä.”

Pöydällä oli valikoima hyvin harvinaisia hedelmiä. Useita niistä en koskaan ennen ollut nähnyt, koska niitä ei meidän seuduillamme kasva. Koko tuo arvokas seurue istuutui, ja kehkeytyi hyvin mielenkiintoinen keskustelu, johon kaikki ottivat osaa. Tunsin syvästi arvottomuuteni tässä paikassa, vaikka kukin teki parhaansa rauhoittaakseen minua ja saadakseen minut pitämään itseäni arvoisenaan. Veljet ja sisaret tuskin maistoivat ruokia, mutta iloitivat nähdessään, että ne minulle maistuivat. Ja itse asiassa olikin aamukävelyni ja puhdas vuoristoilma aikaansaaneet minulle oivan ruokahalun. Vieressäni istuva jalo nainen haihdutti pian ujouteni. Hän vastasi eräisiin salatieteellisiä ilmiöitä koskeviin kysymyksiini ja esitti opetustensa valaisemiseksi joitakin käytännöllisiä kokeita. Tässä esimerkki hänen taidostaan harhakuvien luomisessa.

Olimme puhuneet pelkäämättömyydestä ja horjumattomasta rohkeudesta, jotka ovat välttämättömiä ominaisuuksia kaikille salatieteellisten tutkimusten piiriin pyrkiville. ”Sillä,” sanoi hän, ”niin sanottu elementaalimaailma hirviöineen ja eläimellisine aineksineen vastustaa ihmisen henkistä edistystä. Eläimet, elementaalit, jotka elävät ihmismuodon eläimellisistä aineksista, saavat ravintoa ihmisten elinvoimasta ja hänen eläimellisten aineittensa ytimeistä. Kun jumalallinen henki herää ihmisen sydämessä ja sen polttavat säteet käyvät noihin eläimellisiin aineksiin, niin se substanssi, mistä nuo loiseläimet saavat ravintoa, häviää ja ne alkavat raivota kuin villieläimet ainakin. Ne taistelevat elämästään ja ravinnostaan ja sen vuoksi ovat ne ihmisen henkisen kehityksen suurimpana esteenä ja vastuksena. Eläen hänen sielussaan ja ollen luonnollisissa olosuhteissa hänen ulkonaisille aisteilleen näkymättömiä, voivat

ne määrättyissä olosuhteissa tulla objektiivisiksi ja havaittaviksi. Ne elävät perheyhdyskunnissa ja jatkavat sukuaan kuten maallisetkin eläimet. Ne taistelevat keskenään ja koettavat hävittää toinen toisensa. Jos itsekästä ihmistä hallitsee yksi ainoa suuri ja valtava intohimo, niin todistaa se, että *hirviöelementaali* on ottanut haltuunsa hänen sielunsa ja ajanut pois tieltään kaikki pienemmät himot.

Sanoin olevan aivan mahdotonta kuvitella ihmisen liikkuvan tuollaisena eläintarhana, ja lausuin toivomuksen saada nähdä tuollainen elementaali omin silmin, jotta saisin siitä oikean kuvan.

”Etkö pelkäisi, jos saisit nähdä tuollaisen inhottavan olion?” kysyi hän.

Aloin kehua rohkeuttani ja väitin, etten pelkäisi mitään, jota saattoin silmilläni nähdä ja käsilläni koskettaa. Väitin pelkoa tietämättömyydestä johtuvaksi ja sanoin sen heti väistyvän tiedon tieltä.

”Olet oikeassa”, myönsi hän. ”Mutta ojennapa minulle tuo hedelmäkori!” – Ojensin käteni hänen pyytämäänsä, keskellä pöytää olevaan hedelmäkoriin tarttuakseni, ja olin juuri sen tekemäisilläni, kun huomasin hirveännäköisen kalkkarokäärmeen kohottavan päätänsä hedelmien välistä. Se helskytteli renkaitaan vihaisen näköisenä. Pelosta kalveten vetäisin käteni pois, ja väistin siten myrkyllisen pureman. Mutta vielä siihen tuijottaessani kääriytyi se uudelleen kokoon hedelmien väliin, sen kiiltelevät suomukset hävisivät koriin, ja käärme oli poissa näkyvistäni.

”Jos olisit tarttunut tuohon käärmeeseen”, sanoi eräs veli, joka oli tapausta seurannut, ”olisit havainnut sen olevan harhakuva.”

”Tahto ei ole ainoastaan elähdyttävä, vaan myös hävittävä voima”, selitti imperaattori. ”Se saattaa alkuaineen atomit kokoontumaan yhteen, se ylläpitää ne siinä asennossa tai hajottaa ne avaruuteen. Se on samalla Brahma, Vishnu ja Shiva, – muotojen luoja, ylläpitäjä ja hävittäjä.”

”Nämä elementaalit hallitsevat meitä”, jatkoi kaunis nainen, ”jos emme me niitä hallitse. Kun vain käymme niitä vastaan ilman pelkoa, ne ovat voimattomia. Meidän ajatuksemme voima hävittää ne, koska ne on myös luotu omista ajatuksistamme.”

Keskustelimme aamiaisen kuluessa kaikenlaisista salatieteellisistä ja sentapaisista aiheista. ”Salatiede ja alkemia ovat”, sanoi eräs veli, ”samalla kertaa hyvin vaikeasti ja helposti käsitettäviä asioita. Käsitämme ne todella hyvin helposti, jos vaan itse pysymme luonnollisina ja jos viisauden valossa tutkimme niitä luonnon salaisuuksia, joilla jokainen ihminen, tylsämielistä lukuun ottamatta, on syntymästään varustettu. Mutta jos väärä kasvatusta asettaa viisauden sijalle keinotekoisien kynttilänvalon, väärän logiikan, viisastelun ja turhan huolehtimisen, niin unohtaa ihminen luonnollisen tilansa ja muuttuu luonnottomaksi. Ikuiset totuudet heijastuivat hänen henkeensä, kun hän vielä oli tietämätön lapsi, jonka äly ei ollut kyllin kehittynyt niitä älyllisesti tajuamaan. Mutta myöhemmin, älyn kehittyessä tulivat nuo kuvat arvostelujen ja erehdysten kautta, joilla hänen henkeään ravittiin, niin vääristetyiksi ja rumennetuiksi, ettei niiden alkuperäistä muotoa enää saattanut tunteakaan. – Sen sijaan, että ihminen voisi nähdä itse totuuden, näkee hän nyt vain oman mielikuvituksensa luomat harhakuvat.”

”Tahdotko tällä väittää, että ihminen itsessään voisi päästä tietämään luonnon salaisuuksista enemmän kuin mitä muut voivat hänelle opettaa?”

”Kuka neuvoo lapselle, että hän saa ravintonsa äidinninnasta”, kysyi adepti. ”Tarvitseeko eläin kasviopin oppikirjoja tietääkseen, mitkä ruohot ovat myrkyllisiä, mitkä hyödyllisiä. Noita keinotekoisia järjestelmiä, joita ihminen on suunnitellut ja jotka sen vuoksi ovat luonnottomia, emme tapaa luonnonkirjassa. Päästäksemme tietämään nimen, jonka ihminen on jollekin asialle keksinyt, tarvitsemme ihmisten opetuksia. Mutta asioiden oleelliset

ominaisuudet ovat kokonaan riippumattomia sille annetuista nimistä. Shakespeare sanoo, että ruusu pitää ihanan tuoksunsa annettakoon sille mikä nimi tahansa. Nykyisen kasvatustieteen opettamina tietävät tietysti filosofit kappaleiden kaikki hienot nimet ja niiden luokitukset, mutta hyvin vähän tietävät he niiden sisäisistä ominaisuuksista. Mitä tietää nykyajan kasvitieteilijä niistä kasvien *ominaisuuksista*, jotka salatieteilijä nähdessään kasvin tunnistaa lääketieteelliseksi ja salaisiksi ominaisuuksiksi. Eläintieteilijän ei tarvitse selittää lampaalle, että sen on paettava tiikerin lähetessä. Se tietää vaistonsa avulla, ilman muuta todistusta, että tiikeri on sen vihollinen. Lampaalle on paljon tärkeämpi tietää, että tiikeri on petoeläin kuin että se kuuluu Felis-sukuun. Jos lammas ihmeen kautta saisi suuremman älyn, saisi se oppia niin paljon tiikerin ulkonaisesta muodosta, sen anatomiasta, fysiologiasta ja genealogiasta, että se kokonaan kadottaisi näkemystään sen sisäisestä luonnosta ja joutuisi helposti sen saaliiksi. Niin mahdoton kuin tuo esimerkki onkin, niin esittää se kuitenkin todella asioita, mitä kouluissanne tapahtuu. Niissä saa nykyinen sukupolvi niin sanotun tieteellisen kasvatuksen. Muuten kaikki mahdolliset tiedot ihmisen ulkonaisesta muodosta, tavoista, millä sitä parhaiten ravitaan, puetaan ja ylläpidetään. Mutta kaikki tieto siitä todellisesta ihmisestä, joka tuossa muodossa asustaa, on hävinnyt. Sen tarpeista ei huolehdi, se saa nähdä nälkää, sitä pahoinpidellään ja kidutetaan, ja jotkut suuret 'tiedemiehet' ovat niinkin lyhytnäköisiä, että he kokonaan kieltävät sen olemassaolon."

"Mutta", keskeytin minä, "eikö se juuri aseta ihmistä eläinmaailmaa korkeammalle, että hänellä on äly, jonka kautta hän kykenee ymmärtämään kappaleiden ominaisuudet, kun eläin vain tuntee ne vaistomaisesti?"

"Aivan oikein", vastasi veli, "mutta ihmisen tulisi käyttää älyään sopuinnassa järjen kanssa, eikä sitä vastaan. Eläimen vaisto on

sama eläinelistössä toimiva periaate kuin se, mitä ihmisessä sanomme järjeksi. Se on sielunvoima, joka kykenee tuntemaan totuuden, jota vastoin älyn tehtävä on ymmärtää, mitä vaistomaisesti tai intuitiivisesti sielun kautta tunnetaan tai havaitaan. Jos äly vain toimisi sopu-suunnassa järjen kanssa, niin eivät ihmisolennot olisi ainoastaan älyllisiä, vaan myös viisaita. Mutta tiedämmehän joka-päiväisen elämämme kokemuksista, ettei älyä suinkaan ehdottomasti seuraa viisaus. Ovelimmat ihmiset ovat usein paheellisimpia ja oppineimmat usein hyvinkin järjettömiä.”

”Ensimmäinen ja tärkein askel henkisten voimien saavuttamiseen pyrkivän ihmisen tiellä”, jatkoi veli, ”on luonnolliseksi tuleminen. Vasta kun hän on heittänyt luotaan kaiken luonnottomuuden liikapainon, voi hänestä tulla henkisesti voimakas. Jos hänestä tulisi henkinen ennen luonnolliseksi tulemistaan, koituisi hänestä luonnoton henkinen hirviö. Tällaisia hirviöitä on ollut olemassa, ja niitä on vieläkin. Ne ovat pahoja voimia, jotka toimivat ihmis-muodoissa. Ne ovat eriaisteisia mustan magian adepteja, noitia ja rikollisia.”

”Onko siis otaksuttava, että suuret rikoksentekijät ovat aina jonkin verran maagikoita?”

”Ei ehdottomasti”, vastasi veli. ”Useimmat rikolliset eivät tee rikoksiaan rakkaudesta pahaan, vaan voittaakseen itsekkäitä tarkoituksia. Ne roistot, jotka lähtevät mustan magian tielle, tekevät rikoksensa sen tähden, että he rakastavat pahaa samoin kuin todelliset adeptit toimivat rakkaudesta hyvään. Mutta tehköön ihminen hyvää tai paha, niin hänen jatkuvat tai usein toistuvat tekonsa saavat hänet lopulta suorittamaan ne vaistomaisesti. Siten tulee koko hänen luontonsa joko hyväksi tai pahaksi. Ihminen, joka kiduttaa karpästä vain sitä kiduttaakseen ja koska se huvittaa häntä, on ehkä kauempana pahan tiellä kuin murhaaja, joka pitää tekoaan välttämättömänä oman turvallisuutensa kannalta.”

Nyt kääntyi keskustelu valkoiseen magiaan ja eräiden tiibetiläisten adeptien ihmeellisiin voimiin. Imperaattori, joka oli hiljattain matkustanut heidän luokseen, antoi seikkaperäisen kuvauksen käynnistään siellä. Mutta ihmeellistä kyllä ei hänen kertomansa mielenkiintoinen kuvaus jäänyt minulle mieleen, vaan haihtui muististani, vaikkakin kaikki muu keskustelu painui syvästi aivoihini. Oli kuin se olisi tarkoituksella pyyhitty pois mielestäni.

Aamiaisen syötyä jätti imperaattori minut naisadeptien turviin luvaten pian palata hakemaan minut alkemiallista laboratoriota katselemaan. Seurasin molempia suojelejäntäriani ihanaan puutarhaan.

V

MENNEIDEN ELÄMIEN MUISTIKUVIA

Kuljimme pitkin täydessä kukassa olevien oleanteripuiden reunustamaa kujaa, ja tulimme pienelle kummulla sijaitsevalle pyöreälle huvimajalle. Sieltä oli ihana näköala koko alueelle ja kaukana etäisyydessä kohoaville vuorenhuipuille. Huvimajan katosta kannattivat marmoripylväät. Mehevä muratti kierteli pylväitä pitkin ylös, peitti rehevänä koko katoksen ja riippui taas aukeamien välistä alas. Istuuduimme huvimajaan ja hiukan aikaa vaiettuamme alkoi ystävättäreni Leila puhumaan: ”Olen vielä sinulle velkaa selityksen siihen asiaan, joka sinua niin näytti hämmästyttävän tullessasi luoksemme. Ihmettelit nähdessäsi naissuvun edustajia kulta- ja ruusuristiveljesten keskellä. Intuitiosi oli kyllä puhunut sinulle oikein. Sattuu todella harvoin, että yksilö saavuttaa adeptiuden naisen ruumiissa ollessaan, sillä se on yleensä vähemmän otollinen kehittämään tarvittavaa energiaa ja voimaa, ja siksi tapahtuu usein, että henkisesti pitkälle kehittyneen naisen tulee jälleensyntyä miehen ruumiiseen saavuttaakseen lopullisen asteen. On kuitenkin poikkeuksia. Tiedät, ettei miehen sielunelimitys perusteeltaan eroa naisesta, vaan jokaisessa ihmisolennossa on yhtyneinä miehisiä ja naisellisia aineksia. Naisessa toimivat yleensä enemmän naiselliset, miehessä miehiset. Mutta onhan usein naisia, joilla on miehekäs luonne ja taas miehiä, joissa naiselliset ominaisuudet ovat etualalla. Täydellisessä ihmisessä ovat miehiset ja naiselliset ainekset

melkein yhtä voimakkaita, vaikkakin miehinen aines edustaen luonnon luovaa voimaa on hiukan etualalla, naisainesten edustaessa muodostavaa olemuspuolta. Tämä salatieteellinen laki, jonka selittäminen veisi meidät tällä kertaa liian syvälle luonnon salaisuuksiin, selviää sinulle tutkiessasi harmonian lakeja. Huomaat silloin, että mollisoitu on duurisoinnun vastakaiku mutta että suurin kauneus aina kuitenkin on duurin värinen. On paljon tällaisia yhdenkaltaisuuksia, mutta jätämme oman kekseliäisyytesi tehtäväksi niiden löytämisen.

”Jos tapaavat naisen ruumiissa elävän adeptin, niin voit tehdä siitä sen oikean johtopäätöksen, että tämä luonnonvastainen asia riippuu niistä harvinaisen vaikeista olosuhteista ja kokemuksista, joissa adeptin viimeinen elämä oli eletty. Kasvi kasvaa nopeammin kasvihuoneen lämmössä, kuin jos ei siitä kukaan olisi huolehtinut. Samaten voi erikoisen suuri kärsimys kehittää henkisen kukkan kasvua ja jouduttaa kehitystilaa, joka ilman tuota kärsimystä olisi saavutettu ehkä vasta paljon myöhemmin, jossakin tulevassa ruumiillistumassa.”

Tämä ilmiö herätti uteliaisuuttani, ja pyysin häntä kertomaan minulle viimeisestä ruumiillistumastaan ennen hänen tuloaan adeptiksi.

”On hyvin vaikea eläytyä menneisyyden muistoihin”, vastasi Leila. ”Mutta ehkä sisaremmeni Helen kuvaisi omaa entistä elämäänsä.”

Tähän ehdotukseen vastasi Helen hymyillen: ”Teen sen mielelläni ystävällemme, mutta minun elämäni on hyvin vähän mielenkiintoinen suhteessa sinun elämääsi. Mutta jos ensiksi aloittaisit kertomalla omastasi, minä jatkan sitten.”

”Tehkäämme siis niin”, vastasi Leila. ”Mutta tehdäkseni asian yksinkertaisemmaksi ja säästääksemme aikaa, näytän sinulle kuvaesityksen astraalivalossa. Katso edessäsi olevaan pöytään.”

Katselin huvimajan keskellä olevan pöydän kiillotettuun marmoripintaan, ja näin siinä elävännäköisen kuvan taistelutantereesta. Näin taistelevia armeijoita pistimineen ja miekkoineen. Näin paljon ratsastajia ja jalkaväkeä, ritareita loistavissa varustuksissa ja tavallisia sotamiehiä. Käytiin kiivasta taistelua, kuolleet ja haavoitetut peittivät maan. Vasemmalla puolella ovat joukot perääntyivät, oikealla ovat taas tunkeutuivat eteenpäin. Äkkiä ilmestyi kaunis nainen täysissä varustuksissa. Toisessa kädessä oli hänellä miekka, toisessa lippu. Hänen kasvopiirteensä muistuttivat naisadeptia vieressäni. Hänet huomattessaan näyttivät vasemmalla olevat joukot taas saavan uskallusta ja rohkeutta. Viholliset valtasi pelko. He pakenivat vasemmanpuolisten ajamina. Voitonhuuto kaikui ja kuva hävisi.

Sitten ilmestyi toinen kuva pöydän pinnalle. Se näytti esittävän katolisen kirkon sisustaa. Sen täytti suuri joukko kirkon ja valtion arvohenkilöitä, ritareita, aatelismiehiä, piispoja, pappeja ja kansaa. Alttarin edessä polvistui täysissä varustuksissa oleva ritari. Hän näytti olevan kuningas, ja eräs piispa virkamerkkiensä koristamana laski kultaisen kruunun hänen päähänsä. Kuninkaan vieressä seisoi tuo sama nainen voitonriemuinen hymy kasvoillaan. Juhlallinen soitto kaikuu kruunua laskettaessa kuninkaan päähän. Hän nousee tuhansien äänten tervehtimänä ja sitten haihtuu kuva.

Seuraava esittää vankikoppia täyteen ahdattuna inkvisition aikaisilla kidutuskoneilla. Siellä oli muutamia mustiin puettuja miehiä, joiden silmissä paloi vihan tuli, – toisia punaisiin puettuja, nähtävästi pyöveleitä. Ihmisiä tulee soihdut käsissä ja heidän keskellään Leila kahleisiin sidottuna. Hän katselee säälien mustiin puettuja miehiä. Tuomari tekee hänelle joitakin typeriä kysymyksiä, joihin hän kieltäytyy vastaamasta, ja sitten pyövelit alkavat kiduttaa häntä. Käänän pois silmäni ja kun taas katsahdan kuvaan, on se hävinnyt.

Sen paikalle ilmestyi taas uusi. Se kuvasi polttoroviota, jonka keskelle oli pystytetty paalu. Siinä riippuivat vitjat. Kulkue lähestyy. Sitä johtavat roistomaisen näköiset munkit, ja sotilaat ovat varti-oimassa sitä. Munkkien ja pyöveleiden keskellä kulkee Leila kalpeana, kärsimyksistä ja kidutuksista nuutuneena. Hänen kätensä ovat kahleissa, ja nuora on kääritty kaulan ympärille. Hän nousee roviolle, ja hänet sidotaan paaluun. Hänen yrittäessään puhua heittävät munkit vettä hänen kasvoilleen sen estääkseen. Pyöveli tuo palavan tulikekäléen. Puu syttyy palamaan ja liekit nielevät tuon ihanan naisen ruumista. En enää jaksanut sitä katsella, vaan peitin kasvoni. Nyt tiesin, kuka Leila oli.

Kun vihdoin olin toipunut siitä vaikutuksesta, jonka tämä kauhea näky oli minuun tehnyt, lausuin Leilalle suurimman ihastukseni hänen rohkeudestaan ja hyveellisyydestään. Olin aina ihailut hänen luonnettaan historiallisena henkilönä ja toivonut, että edes näkisin hänen muotokuvansa. Nyt oli hän edessäni, elävänä olentona, nuorena ja voimakkaana, jalona ja kauniina. Kuolevaisten lasten mukaan pitäisi hänen kuitenkin olla 450 vuotta vanha.

Koska adeptien läsnä ollessa on turha ajatuksiaan peittää, oli hän jo huomannut omani ja vastasi niihin.

”Olen vielä paljon vanhempi kuin luuletkaan”, sanoi Leila. ”Sinä ja minä ja me kaikki olemme yhtä vanhoja kuin luomakunta. Kun henki luomisen suuren pralayan kuluttua oli herännyt hengittämään ja lähetti keskuudestaan *Logoksen* valon, joka sai maailman syntymään, elimme me jo ja tulemme elämään, kunnes valo palaa takaisin alkulähteeseensä. Jumalalla itsessämme ei ole ikää. Se on aina nuori ja ikuinen ja riippumaton ajallisista olosuhteista. Yhtä vähän voidaan henkisiä ruumiitamme tulella hävittää.”

”Mutta hävittihän tuli sinun ruumiisi”, sanoin minä.

”Se osa, mikä ruumiistani hävitettiin, oli vain karkein aineellinen osa fyysisestä elimistöstäni. Silloin kun tuli hävitti karkean aineen,

nousi astraaliruumiini ylös tulesta ja savusta. Läsnä olevien suuri joukko ei sitä nähnyt, koska heidän aistimensa ovat niin karkeita, etteivät ne havaitse muuta kuin karkeimpia aineksia. Mutta luonani olleet eetterimuodossa oleskelevat adeptit näkivät sen. He pitivät minusta hyvää huolta, ja lyhyen tajuttomuudentilan jälkeen heräsin taas ulkonaiseen elämään. Vähitellen tiivistyi taas ruumiini uudessa olotilassa vallitsevien vaikutusten voimasta, ja sen vuoksi olen nyt tässä edessäsi yhtä näkyvä ja kosketeltava kuin jos vielä olisin karkeassa aineellisessä muodossani.”

”Otaksun siis, että jokaisen ihmis- ja eläinolennon astraaliruumis voi fyysisen muodon jätettyään tiivistyä niin, että kuolleitten henget voivat näyttäytyä kosketeltavassa ja näkyvässä muodossa?”

”Se voi kyllä tapahtua ja tapahtuukin toisinaan”, vastasi Leila. ”Sen saavat alemmat nekromantiset harjoitukset aikaan. Erittäinkin se saattaa tapahtua niiden olentojen maallisuuteen sidotuille astraaliruumiille, jotka kuolivat murhan tai onnettomuuden kautta ja joiden astraaliruumiissa siis vielä oli paljon molekyylejä koossapitävää vetovoimaa. Kauan aikaa kuolleina olevien olentojen astraaliruumiita ei kuitenkaan ole mahdollista herättää henkiin, koska heidän ruumiinsa on jo haihtunut astraalitason vaikutusten alaisina. Millään keinotekoisesti aineellistuneilla astraaliruumiilla ei ole myöskään elämää, eivätkä ne ole kestäviä. Ne ovat olemassa ainoastaan sen elämänidun kautta, jonka on nekromantti tietoisesti tai *meedio* alitajuisesti asettanut niihin. Jotta astraaliruumis kykenisi elämään fyysisen muodon kuoleman jälkeen täytyy sen olla saavuttanut henkistä elämää jo fyysisen ruumiin eläessä.”

”Mutta totisesti”, sanoin, ”jokaisen ihmisen fyysisen ruumiin sisällä olevalla astraaliruumiilla on oltava elämä!”

”Totta”, hän sanoi, ”mutta ei tuo elämä ole jokaisella ihmisellä ole hänen tajuntansa keskipiste. Tavallisella kuolevaisella on hänen elämänsä keskipiste fyysisen ruumiin veressä ja verisuonissa,

ja hänen astraaliruumiinsa elää ainoastaan, sanottakoon, fyysisen elämän heijastusten kautta. Adeptilla on elämän ja tajunnan keskus perustettu hänen sielunsa organismiin. Se on pukeutunut hänen astraaliruumiiseensa ja on täten itsetietoinen ja vapaa fyysisen ruumiin elämästä. Minä olin jo aikaisempien ruumiillistumieni aikana saavuttanut tuon henkisen elämäntilan ja sieluntietoisuuden. Olin tiellä adeptiutta kohti jo ennen kuin synnyin talonpojan taloon. Lapsuuteni aikana seurustelin henkisesti adeptien kanssa, vaikken heitä älyllisesti tuntenut, sillä älyllinen toimintani, fyysisen olemukseni tulos, ei tuolloin vielä ollut tarpeeksi täydellinen ymmärtääkseen sitä, mitä sieluni jo havaitsi. Mutta”, jatkoi hän, ”lopettakaamme hetkeksi nämä metafysiset ajatusleikit, jotka nähtävästi jo väsyttävät aivojasi ja joita sinun on vielä varsin vaikea ymmärtää. Ei ole siis olemassa sääntöä ilman poikkeusta, ja luonnonlait muodostavat totisesti moninaisia variaatioita.”

”Kiitän sinua ja hyvyttäsi kaiken tuon minulle antamasi tiedon takia”, sanoin, ”mutta salli minun vielä kysyä yksi kysymys. Mitä olivat ne äänet, joita kuudit ja ne näyt, joita näit? Oliko se tosiaan arkkienkeli Mikael, joka antoi sinulle tehtäväsi ja johdatteli sinut voittoon?”

”Ei”, kuului vastaus. ”Enkelit eivät henkilökohtaisesti puutu maallisiin asioihin. Henkisesti kehittynyt ihminen on ylemmällä tasolla kuin he ovat. Minuun vaikutti eräs veljistämme, joka oli ennen ollut urhea soturi ja oikeuden puolustaja ja jonka henkinen voima tuli sisääni ritarin muodossa. Tuo voima edusti aina syvästi kunnioittamaani arkkienkeliä, jonka kuva oli selvänä mielessäni... Mutta näetkö...”

Suureksi hämmästykseni Leilan muoto muuttui yhtäkkiä kirkkaaksi ritariksi kimaltelevassa haarniskassa, yhtä häikäisevässä kuin aurinko. Minun piti kääntää katseeni toisaalle, etten olisi häikäistynyt. Näky katosi tuokion kuluttua, ja Leila seiso i taas vierelläni tavallisessa muodossaan.

Olin jo kauan aikaa tarkastellut toisen naisadeptin piirteitä, ja tuntui, että olisin joskus aiemmin nähnyt hänetkin, – ehkä unissani. Niin, olin kerran lapsena nähnyt näyn uni- ja valvetilan välissä. Enkeli tai joku muu ylimaallinen olento oli valkoisiin puettuna leijaillut ilmassa pääni päällä. Kädessä oli hänellä valkoinen lilja, jota hän ojensi minua kohden. Kuinka usein olinkaan sydämessäni toivonut, että vielä kerran näkisin tuon ihanan ilmiön, ja nyt – jos en erehtynyt – oli edessäni sama hahmo, jonka unissani olin nähnyt.

Nainen oli harvinaisen kaunis. Pitkät mustat suortuvat olivat omituisena vastakohtana hänen yksinkertaiseen valkoiseen ja ilmavaan pukunsa, joka joustavissa poimuissa peitti vartalon. Iho oli kalpea ja hauras, profiili puhtaan kreikkalainen. Tummat silmänsä näyttivät tunkeutuvan sieluni läpi ja sytyttivät siellä puhtaan rakkauden ja kunnioittavan ihailun tulen, jossa ei ollut intohimon tuulahdustakaan.

”Minun elämäni”, sanoi Helen, ”ei merkinnyt paljoa. Synnyin Pietarissa, jossa isäni palveli keisarin armeijassa. Hän kuoli ollessani aivan nuori ja jätti perheensä suureen köyhyyteen. Minua ei maan päällä mikään vetänyt puoleensa lukuun ottamatta äitiäni, sukulaisiani ja opettajiani. Henkeni avautui ja nautti ylimaallisista iloista. Haaveksin runoudesta ja katsellessani taivaalla leijailevia pilviä, näin niissä kauneuden ruumiillistuvan. Hengessäni seurustelin menneisyyden sankarien kanssa. Fyysinen ruumiini ei kuitenkaan jaksanut pysyä henkeni tasalla. Kylmä, nälkä ja puute vaikuttivat pian sen hajaantumiseen. Täytettyäni kahdeksantoista vuotta jätin kuihtuneen, keuhkotautisen ruumiini ja veljet ottivat minut avosylin tänne luokseen.”

Hänen hentojen, vaatimattomien kasvojensa ilme täytti sydämeni myötätunnolla. – ”Eikö maamiestesi joukossa ollut ketään, joka olisi ollut kyllin älykäs huomaamaan nerollisuutesi ja antamaan sinulle apua?”

”He pystyttivät kallisarvoisen muistopatsaan hautani päälle”, vastasi hän. ”Pieni osa rahoista, jotka tarvittiin tuon patsaan pystyttämiseen, olisi riittänyt hankkimaan minulle kaikista välttämättömintä, ravintoa ja terveyttä. Ne, jotka minut tunsivat elämäni aikana ja jotka ihailivat runojani ja lahjojani, olivat yhtä köyhiä kuin itsekin olin. – Mutta jättäkäämme nyt menneisyys ja olosuhteet, joissa ihmiset kärsivät oman karmansa seurauksista. Minunkin köyhyyteni ja kärsimykseni olin itse ansainnut. Ja minulla on nyt kyllin syytä ollakseni kohtalooni tyytyväinen.”

Hänen puhuessaan tarkastelin uudelleen hänen piirteitään. Oli ko se todella hän, jonka olin vuosia sitten nähnyt unissani. Hänkö siunaten taivutti tuon liljan ylitseni? Mistä johtuu se magneettinen virta, joka tuon vertauskuvan kautta oli tunkeutunut sydämeni syvimpään ja oli siellä sytyttänyt korkeamman elämän kaipuun? Saattoiko tuo tapahtuma olla vain uni? Eikö se ollut täyttänyt sieluni autuudella siitä asti, kun sen näin? Eikö sen muisto ollut niin syvälle sydämeeni juurtunut, ettei se tuhansien muiden unien lailla ollut haihtunut?

Helen nousi ja astui ulos pylväiden välisen aukon kautta. Hän katkaisi muurin vieressä kasvavan valkean liljan. Sen ojensi hän minulle sanoen: ”Säilytä tämä kukka. Se ei haihdu kuin uni, ja sitä katsellessasi tiedät, etten minäkään ole harhakuva.”

Kiitin häntä liikuttuneena ja pyysin häntä myös tulevaisuudessa minua suojaamaan samoin kuin ennen. Siihen vastasi hän: ”Voimme auttaa vain niitä, jotka itseään suojaavat. Voimme vaikuttaa vain niihin, jotka ovat valmiit ottamaan vastaan vaikutuksiamme. Voimme lähestyä vain niitä, jotka henkisesti kohoavat meidän piiriimme. Rakkaus vaikuttaa molemminpuolisena vetovoimana, viha taas työntää luotaan. Puhdas vetäytyy puhdasta kohtaan, paha paha kohtaan. Antaminen synnyttää vastaanottamisen kyvyn. Auringonvalo valaisee kaikkia, mutta kaikki eivät voi sitä nähdä.

Samoin on ikuinen totuudenlähde sammumaton ja universaali, mutta vain harvat avaavat auringonvalolle sydämensä. Koeta aina nousta eläimellisen piirin yläpuolelle, ja koeta tulla kosketuksiin niiden kanssa, jotka ovat poistaneet itsestään eläimelliset ainekset ja elävät hengessä.”

Kun nainen oli lopettanut, lähestyi eräs toinen adepti huvimajaa. Hän oli kasvultaan pieni, mutta hänen kasvoissaan oli niin henkevä ilme, että heti saattoi nähdä hänen olevan mestarin. Pää oli melkein kalju ja muodoltaan hyvin merkillinen. Kaljun kohdan ympärillä oli harmaita kiharoita ja tunsin hänessä heti erään henkilön, jonka kuvan olin usein nähnyt ja jonka läheisyyden olin usein selvästi tuntenut. Tahdon sanoa häntä Teodorukseksi. Elämänsä aikana oli hän ollut suuri adepti ja rosenkreutzilainen mestari ja oli myös ollut tunnettu ihmeellisistä parantamistapauksistaan. Alkemistina hän oli tuntenut *Ristin* ja *Ruusun*, *Punaisen Leijonan* ja *Valkoisen Kotkan* salaisuudet.

Astuessaan huvimajaan hän ilmoitti, että imperaattori oli kutsuttu tehtävään, jolla oli suuri merkitys valtiollisessa elämässä. Hän kertoi leikkiä laskien imperaattorin menneen estämään muuatta valtiomiestä tekemästä suurta tyhmyyttä. Jos hän ei siinä onnistuisi, voisi seurata suuri sota. Hänet oli itse lähetetty viemään minua alkemialliseen laboratorioon ja selittämään minulle eräitä alkemiallisia salaisuuksia. Olin varsin haluton jättämään kahden naisen seuran, ja olisin mieluummin kuollut suodakseni sieluni viipyvän heidän läheisyydessään. Mutta en kuitenkaan voinut kieltäytyä kutsusta. Naiset sanoivat minulle hyvästi, ja Teodorus johdatti minut Luostarin holveihin.

VI

ALKEMIALLINEN LABORATORIO

Kuljimme pitkin kaunista käytävää, jonka seiniä koristivat taiteellisesti veistetyt marmoripatsaat. Ne esittivät vanhan ajan jumalia ja jumalattaria sekä menneiden aikojen sankareita. ”Nämä kuvapatsaat esittävät elementaarisia periaatteita sekä luonnonvoimia personoituina”, huomautti oppaani. ”Vanhan ajan viisaat arvelivat niiden ominaisuuksien painautuvan siten helpommin ihmisten ymmärrykseen. Ei kukaan vanhan ajan kreikkalainen tai roomalainen, aivan tietämättömiä lukuun ottamatta, pitänyt Zeusta, Plutoa, Neptunusta ym. persoonallisuuksina, eikä heitä sellaisina palvelut. Jumalat olivat vain ruumiittomien luonnonlakien vertauskuvia tai ilmestymismuotoja. Niinpä ihmismuotokaan ei ole todellinen ihminen, vaan todellisen ihmisen ja hänen luonteensa vertauskuva ja ruumiillistuma. Tässä aineellisessa muodossa ovat ihmisen ajatukset saaneet ulkonaisen ilmennyksensä. Sen tiesivät vanhan ajan ihmiset, mutta nykyajan oppineet pitävät sen sijaan ulkonaisia ilmennyksiä sisäisinä totuuksina. Nykyajan aineellinen uskonto on alentanut universaalien maailmanhengen rajoitetuksi olennoksi ja tehnyt ylevistä luonnonvoimista kristinuskon persoonallisia pyhimyksiä.”

Astuimme sitten kehänmuotoiseen saliin, joka vaikutti tempeliltä. Seinissä ei ollut ikkunoita, vaan valo lankesi kupolikatossa olevan kristallilasin kautta. Korkealla päämme yläpuolella oli

suuri kultainen kaksoiskolmio, jota ympäröi pyrstöään pureva käärme. Huoneen keskellä ja aivan tuon vertauskuvan alla oli pyöreä marmoripintainen pöytä ja sen keskellä pienempi hopeaan valettu samanmuotoinen vertauskuva. Seiniä peittivät kirjahyllyt täynnä alkemiallista kirjallisuutta. Toisella puolella huonetta oli jonkinlainen alttari, jota valaisi palava lamppu. Eräällä sivupöydällä olevat pari sulatuskulhoa ja muutama pullo sekä kaksi nojatuolia täydensivät huoneen sisustuksen.

Katselin ympärilleni nähdäkseni sulatusuunin, tislausastian ja muita laitteita, joista alkemiallisissa kirjoissa puhutaan, mutta en nähnyt sellaisia. Oppaani luki ajatukseni ja sanoi nauraen: ”Luulit varmaankin näkeväsi täällä koko apteekin. Erehdyt, ystäväni. Koko tuo pitkä pullojen ja astioiden, sulatuskulhojen, uunien, retorttien, huhmarien, siilauslaitteitten, puristimien, tislaus- ja härmelaitteiden luettelo, josta alkemiallisissa teoksissa puhutaan, on vain hullutusta. Ne on keksitty vain johdattamaan harhaan itsekkäitä ja typeriä ihmisiä ja estämään arvottomia tunkeutumasta salaisuuksiin. Todellinen alkemisti ei tarvitse työssään aineita, joita kaupoista voitaisiin ostaa. Hän saa tarpeelliset ainekset omasta elimistöstään. Alkemian korkeimmat prosessit eivät tarvitse mekaanista työtä: ne ovat sielun puhdistamista ja eläimellisen ihmisen muuttamista jumalalliseksi olennoiksi.

”Mutta”, sanoin, ”eivätkö entisajan alkemistit käsitelleet oikeita metalleja ja muuttaneet niitä jalommiksi?”

Tähän Teodorus vastasi:

”Niitä näkymättömiä periaatteita, joista ihminen on rakennettu, sanotaan hänen metalleikseen, sillä ne ovat lujempia ja kestävämpiä kuin hänen lihansa ja verensä. Metallit, jotka ovat syntyneet hänen ajatuksistaan ja haluistaan, jäävät elämään, kun hänen fyysisen ruumiinsa katoavaiset ainekset ovat haihtuneet. Ihmisen eläimelliset voimat ovat niitä alempia metalleja, joista eläimellinen

elimistö on kokoonpantu. Ne muutetaan jalommiksi siten, että ihmisen paheet muutetaan hyveiksi. Niiden on kuljettava kaikkien väriasteiden läpi, kunnes niistä on tullut puhdasta kultaa, kunnes ihminen on puhdas ja pyhä. Tähän tilaan päästääkseen täytyy ihmisen ehdottomasti tappaa ruumiinsa karkeimmat ainekset, jotta hengen valo voisi läpäistä karkean kuoren ja herättää sisäinen ihminen elämään.”

”Siis kaikki alkemiallisissa kirjoissa tapaamamme selitykset on käsitettävä kuvaannollisesti, eikä niillä siten ole mitään tekemistä aineellisten substanssien kuten suolan, rikin, elohopean yms. kanssa”, kysyin minä.

”Asianlaita ei ole aivan niin”, vastasi adepti. ”Luontokuntien välillä ei ole jyrkkiä rajoja ja sen vuoksi on vaikutuksilla, jotka aiheutuvat määrättyistä luonnonlaeista yhdessä luontokunnassa, vastaavuutensa toisessa. Henkisellä tasolla tapahtuvat salaiset asiat heijastuvat siis heti astraali- ja aineellisella tasolla. Ne sopeutuvat vain eri tasojen vaatimiin elinehtoihin. Luonto ei ole kokoonpantu joukosta alkujaan erillisiä kappaleita ja aineksia, vaan se on kokonaisuus, ja kaikki tähän elimistöön kuuluva on suhteessa toisiinsa ja toisistaan erottamatonta. Tämän tosiasian tunnustivat jo vanhat alkemistit, sillä jo *Zoharissa* tapaamme seuraavat sanat, jotka kehoitan sinua kirjoittamaan muistikirjaasi, ettet niitä unohtaisi:

Kaikella maan päällä ilmenevällä on eetterinen vastakuvansa maan yläpuolella, so. sisäisellä tasolla. Maailmassa ei ole mitään niin mitätöntä, vaikka se siltä näyttäisikin, ettei se olisi korkeamman eli sisäisemmän kanssa yhteydessä. Jos siis alempi toimii, niin se saa aikaan korkeammassa vastavaikutuksen.

”Entisajan viisaat ovat opettaneet”, keskeytin, ”että ihmisen sisäinen maailma on luotu samoin perustein kuin se ulkoinen maailma, jossa hän elää.”

”Se on totta”, sanoi adepti, ”mutta sen sijaan, että tunnet sen totuuden vain teoriana, tulee sinun käsittää se todellisuutena. Sinä itse sisällät koko maailmankaikkeuden kaikkine voimineen, taivaan ja helvetin, enkelit ja paholaiset, kaikki kuningaskunnan kansalaisineen, ja sinä voit puhaltaa niihin hengen halutessasi. Sinä itse olet oman maailmankaikkeutesi jumala ja luoja. Kansoitat lakkaamatta maailmasi uusilla muodoilla, jotka ilmestyvät ajatusiasi ja joihin puhallat elämän oman tahtosi voimalla. Jokaisessa ihmisolennossa on niitä ydinaineita, joista kivennäiset, eläimet ja koko ihmiskunta rakennetaan. Jokaisessa olennessa on voimia, jotka saattavat hänestä jonakin päivänä kehittymään joko tiikerin tai lohikäärmeen, käärmeen tai sammakon, viisaan tai heittiön, enkelin tai paholaisen, adeptin tai Jumalan. Noista elementeistä, joiden tarkoituksena on kasvaa ja kehittyä, tulee ihmisen *alter ego*, muodostaa ”itsen”. Katsele pääsi päällä olevaa kaksoiskolmiota. Se esittää makrokosmosta kaikkine siinä piilevine voimineen hengen ja aineen läpäistessä toisiaan ja yhtyessä ikuisuuden äärettömässä kehässä. Ja katsele pienempää vertauskuvaa pöydällä edessäsi. Se esittää samoja aineita ihmisrakenteessa. Kun sinä saat itsessäsi olevan kaksoiskolmion sopusointuun maailmankaikkeuden kaksoiskolmion kanssa, niin sinun voimistasi tulee luonnonvoimia ja kykenet järkesi ja tahtosi voimalla johtamaan ja hallitsemaan niitä toimintoja, jotka tapahtuvat itsetiedottomasti luonnossa.”

Ajatukseni viipyivät vielä alkemistiseen kokeeseen tarvittavissa monissa aineksissa ja niiden sekoittamisessa, mutta Teodorus havaitsi ajatukseni ja sanoi:

”Universaali prosessi, jonka kautta kaikki elämäntoiminnot aiheutuvat, on elämän olemus. Se, joka niin osaa elämänvoimaa johtaa ja hallita, että se alistuu hänen tahtoonsa, on alkemisti. Hän voi luoda uusia muotoja ja lisätä noiden muotojen ainetta. Kemisti ei luo uutta. Hän muodostelee vain uusia yhdistelmiä ennen

olemassa olleista aineksista. Alkemisti vetää elementtien ainetta luonnon näkymättömästä varastohuoneesta ja saattaa sen lisääntymään. Kemisti käsittelee ainetta, jossa elämänprinsiippi on toimetomana, so. jossa se vain mekaanisena tai kemiallisena voimana ilmenee. Alkemisti käsittelee tajuntaa ja luo eläviä muotoja. Kemisti muuttaa rikin näkymättömäksi kaasuksi ja saa taas tämän kaasun muuttumaan rikiksi luomatta mitään uutta. Sitä vastoin puutarhuri, joka pistää siemenen maahan järjestäen sille vaadittavat olosuhteet, on alkemisti, sillä hän synnyttää jotain, joka ei ennen ollut olemassa ja saattaa yhdestä siemenestä saada tuhansia samanlaatuisia siemeniä.”

”Mutta”, keskeytin minä, ”sanotaan, että rosenkreutzilaiset kykenevät muuttamaan raudan, hopean tai elohopean kullaksi. Tietenkään puhtaassa hopeassa tai elohopeassa ei ole lainkaan kultaa. Kuinka saattavat he luoda jotain, jota ei ole ennestään?”

Adehti hymyili. ”Nykyisen sivistyskauden tietämättömyys puhuu sinun suusi kautta. Se ei näe totuutta, koska se on nostanut erehdyksen ja tieteellisten arvioimisten muurin itsensä ja totuuden välille. Salli minun siis vielä kerran huomauttaa, että luonto on yhtenäinen. Sen vuoksi jokaisessa luonnossa esiintyvässä, pienimmässäkin ainehiukkasessa piilee koko luomakunnan kaikki mahdollisuudet. Jokainen hiukkanen voi siten suotuisien olosuhteiden vallitessa kehittyä maailmankaikkeudeksi, jossa kaikki luonnossa esiintyvät elementit voivat ilmetä. Tiedemiehenne eivät voi käsitellä totuutta, koska heidän perusoppinsa aineen kokoonpanosta ja voimasta ovat vääriä. Teologianne dualismi on aiheuttanut sanomatonta kurjuutta, koska se herätti eloon ainaisen taistelun jumalan ja perkeleen välillä. Tieteellinen polyteisminne taas sokaisee silmät, hämmentää oppineitten arvostelukyvyn ja pitää heitä tietämättömyyden kahleissa. Mitä tiedätte perusaineen ominaisuuksista? Mitä tiedätte erosta aineen ja voiman välillä? Kaikki tieteenne

tuntemat niin sanotut 'yksinkertaiset aineet' ovat alkujaan kehittyneet tästä perusaineesta. Mutta tämä perusaine on yhtenäinen, se on vain *yksi*. Siitä johtuu, että jokainen perusaineen hiukkanen määrätyillä edellytyksillä voi muuttua kullaksi, toisissa olosuhteissa taas raudaksi ja vielä toisissa elohopeaksi. Sitä tarkoittivat vanhat viisaat sanoessaan, että kaikki seitsemän metallia kantavat sisäänsään kukin toistensa siemenen. He opettivat myös, että kun kappale on muutettava toiseksi, on tuo kappale muutettava ensin *prima materiaksi*.”

”Mutta”, jatkoi hän, ”näytät olevan utelias saamaan oman kokemuksesi perusteella nähdä tämän opin todistetuksi. Katsokaamme, onko mahdollista saada kultaa kasvamaan omasta *idustaan*?”

Nousematta suuresta nojatuolista, johon hän oli istunut, käski Teodorus minua ottamaan pöydältä sulatuskulhon ja katsomaan, oliko se tyhjä. Sitten käski hän minua panemaan sen kolmijalalle alttarilla palavan liekin ylle. Tein kuten hän käski. Sitten sanoi hän: ”Ota nyt muutamia taskussasi olevia hopearahoja, ja heitä ne kulhoon.” – Otin taskussani olevat seitsemän kolikkoa, ja viskasin ne kulhoon. Muutaman minuutin kuluttua ne alkoivat sulaa, ja kun näin hopean tulleen juoksevaksi sulatuskulhossa, mainitsin siitä adeptille. Hän osoitti sitten pöydällä olevaa pientä pulloa, jossa oli punaista pulveria ja pyysi minua heittämään kulhoon jonkin verran siitä. Pöydällä oli pieni hopealusikka, ja otin sillä hyppysellisen punaista pulveria pullosta, ja aioin juuri viskata sen sulatuskulhoon, kun Teodorus esti minua tekemästä niin. Hän sanoi määrän olevan aivan liian suuren ja käski minun käyttää säästään pulveria. Hän neuvoi minua panemaan sen takaisin pulloon ja kuivaamaan sitten lusikan paperilla. Sen sain sitten laittaa kulhoon. Pulverimäärä, joka lusikasta jäi paperiin, oli niin pieni, että sitä tuskin saattoi nähdä. Kuitenkin tein hänen neuvojensa mukaan, ja viskasin paperipalasen juoksevan hopean joukkoon. Se paloi

silmänräpäyksessä. Sulanut metalli rupesi nyt vaahtoamaan ja nou-semaan, niin että pelkäsin sen kohoavan yli kulhon laidan. Mutta jokainen kupla halkesi laitaan asti tultuaan loistaen kaikenlaisissa kauniissa väreissä.

Tätä kesti noin viidentoista minuutin ajan. Sitten kiehuminen lakkasi ja vaahtoava aine painui takaisin kulhon pohjalle. Kun Teo-dorus huomasi juoksevan aineen rauhoittuvan, hän käski minun ottamaan sen tulelta ja kaatamaan sisällön marmorilaatalle. Tein sen ja hetkessä jähmettyi massa puhtaimmaksi kullaksi.

”Ota mukaasi tuo kulta”, sanoi Teodorus. ”Vie se arvioitavaksi, niin vakuutat siitä, ettet ole joutunut aistiharhojen valtaan.”

Olin aivan ihmeissäni ja ajattelin itsekseni, mitä aikalaisemme antaisivatkaan, jos tietäisivät punaisen pulverin salaisuuden. Teki mieleni kysyä adeptilta, kuinka pulveria tehtiin, mutta en uskal-tanut. Pelkäsin, että Teodorus voisi luulla minun haluavan tietää tuon salaisuuden itse rikastuakseni. Adepti luki taas ajatukseni ja sanoi:

”Tämän punaisen pulverin salaisuutta ei voida ihmisille ilmoit-taa, ennen kuin he ovat tulleet henkisiksi. Se on salaisuus, jota ei teoreettisesti voida selittää, vaan jokaisen täytyy hankkia itselleen käytännöllinen tieto siitä. Kuinka voisimme opettaa ihmisiä käyt-tämään voimia, joita ei heillä ole ja joiden olemassaolosta he eivät tiedä mitään. Kuitenkin näiden voimien siemen piilee jokaisen ih-misen olemuksessa.

”Olisi hullua otaksua, että kultaa saataisiin muusta aineesta kuin kullasta. Mutta sisältähän jokainen aine kullaan idun perusainees-saan.

”Luonnon alkemiallisessa laboratoriossa tuottavat rauta ynnä muut aineet aikojen kuluessa kultaa, koska kullaan elementti piilee niiden perusainees-sa. Se kasvaa luonnon elämänprinsiipin vaiku-tuksesta ja kehittyä näkyväksi kullaksi. Tämä tapahtumasarja, jonka

aikaansaamiseksi tajuton luonto tarvitsee ehkä miljoonia vuosia, voi tapahtua muutamassa minuutissa, jos luonnon tahdonvoimaa johtaa adeptin usko ja äly. On yhtä mahdotonta yrittää tehdä kultaa jostain, johon kultaa ei sisälly, kuin saada omenapuuta kasvamaan kirsikan siemenestä. Mutta jos tahdomme saada omenapuun kasvamaan siemenestä, emme pistä sitä koloon, jonka olemme kallioon poranneet. Me haemme sille sopivan maaperän, jossa se lämmön ja kosteuden vaikutuksesta voi ruveta kasvamaan. Sama on asianlaita, jos tahdomme saada esille kultaa kullaan 'siemenestä' eli *prinsiipistä*, ja meidän on siis hankittava sille sopiva maaperä. Tuollainen sopiva maaperä on punainen pulveri, jolla on kullaan ilmenemiselle vaadittavat edellytykset. Tiedä siis, ettei ole mitään kuollutta ainetta maailmankaikkeudessa ja että kivet ja metallit sisältävät elämää piilevässä muodossa. Niilläkin on tajunta. Kun elämänprinsiippi alkaa toimia jossakin aineessa, niin silloin ilmenee erilaisia värejä, kuten sulatuskuldossa näit. Jos tuo massa olisi jähmeä ja kylmä, niin tunkeutuisi elämänprinsiippi metalliin hyvin hitaasti, mutta saaden kuitenkin aikaan muutoksen. Sitä vastoin sulaneessa aineessa elämää antava voima sekoittuu perin pohjin metalliin, jolloin esiintyy kiehumista, ja muutos on tapahtuu nopeasti.

”Minkä tähden olisi muodon kehitys ja muutos mahdollinen vain kasvi- ja eläinkunnassa? Se on yhtä mahdollista myös mineraalien valtakunnassa. Ainoa ero on vaan siinä, että muutokset tapahtuvat eläinkunnassa hyvin paljon lyhyemmässä ajassa, joten ihminen voi ne huomata. Kivikunnassa taas tapahtuvat muutokset hyvin hitaasti, niin että monet sukupolvet kuluvat, ennen kuin voidaan havaita edistystä metallien kasvussa.

”Kasvien tuottamiseen tarvittavat siemenet kasvavat kasveissa itsessään, aivan kuten eläinten syntymän mahdollistavat siemenet kasvavat eläimissä. Metallien luomat ”siemenet” piilevät metalleissa. Ei riitä, että metallia vain sulatetaan, jos pyritään saamaan se

kasvamaan. Se on ensin altistettava elämän voimalle. Tämä tapahtuu punaista pulveria lisäämällä, ja melkein näkymätön määrä riittää aiheuttamaan suuren kultamäärän kasvamisen. Ne muutamit pulveriatomit, joita käytit, olivat jopa liikaa muuttamaan hopeasi kullaksi, kuten tulet näkemään tutkiessasi kultakimpaletta. Koko paperissa ollutta määrää ei ole käytetty.”

Katselin kultaa, joka oli jo kyllin jäähtynyttä, jotta voin sitä koskettaa, ja huomasin sen pinnalla muutamia pieniä rubiininpunaisia helmiä. Ne näyttivät olevan punaisen pulverin hiukkasia, joita siis massa ei ollut kokonaan imenyt itseensä.

”Mestari”, huudahdin minä, ”opeta minulle salaisuus. Lupaan sinulle, etten koskaan tule käyttämään saavuttamaani tietoa itsekkäisiin tarkoituksiin. Olen kyllin paljon oppinut salatiedettä ymmärtääkseni, etteivät maallinen omaisuus ja maalliset rikkaudet hyödytä henkistä kehitystä. Itse asiassa ne ovat suurimpia esteitä niille, jotka pyrkivät edistyksen tielle. Tahdon totuutta totuuden itsensä tähden, enkä saavuttaakseni sillä minkäänlaisia etuja. Opeta minulle nuo salaisuudet, niin unohdan itseni ja uhraan koko elämäni ihmiskunnan palvelukseen.”

”No hyvä”, vastasi adepti. ”Teen kaiken voitavani osoittaakseni sinulle tien, mutta sinun on kuljettava itse sitä pitkin. Kullan tekemisen salaisuuden opettaminen on samaa kuin koko luomakunnan ja sen ihmisen mikrokosmoksessa olevan vastineen salaisuuksien opettamista. Se ei voi tapahtua muutamassa tunnissa, eikä muutamassa päivässä. Olisi myös järjestömmä sääntöjen vastaista pitää sinua täällä kauemmin kuin auringonlaskuun asti. Teen sinulle kuitenkin mahdolliseksi oppia tuntemaan alkemian tiedettä. Annan sinulle kirjan tutkittavaksesi. Jos sydämesi on avoinna ja henkesi kirkkaana, olen näkymättömänä lähelläsi ja autan sinua ymmärtämään vertauskuvien kätkeviä salaisuuksia.”

Näin sanoen ojensi Teodorus minulle kirjan, jossa oli joukko vertauskuvilla ja merkeillä varustettuja värillisiä taulukoita. Se oli vanha kirja nimeltään *Kuudennen- ja seitsemännentoista vuosisadan rosenkreutzilaisten salaiset merkit*.

Kiitin adeptia, ja tarkastelin vielä kerran tuota salaperäistä kirjaa. Selailin sen lehtiä lukien sivujen päällekirjoitukset. Huomasin sen kertovan suurimmista salaisuuksista, makrokosmoksista ja mikrokosmoksista, ajasta ja iankaikkisuudesta, salatieteellisistä luvuista, neljästä elementistä, kaikkialla ilmenevästä kolminaisuudesta, jälleensyntymisestä, alkemiasta, filosofiasta ja Kabbalasta. Itse asiassa se oli *Universaalien Tieteen* kirja.

”Kun ymmärrät tämän kirjan sisällön käytännöllisesti”, sanoi Teodorus, ”et tiedä ainoastaan, kuinka tehdään kultaa alemmista metalleista, joka on meidän taitomme kaikista vähäpätöisimpiä esityksiä, vaan tulet tuntemaan ruusun ja ristin salaisuudet. Tulet tietämään, kuinka on löydettävissä *viisasten kivi* ja se *elämäneliksiiri*, joka nauttijalleen suo kuolemattomuuden. Et ainoastaan tule tietämään, kuinka elämäntoimintoja on ohjattava, jotta saataisiin syntymään timantteja ja kalliita kiviä, mutta myös tietämään, kuinka eläimestä kehittyy ihminen ja ihmisestä taivaallinen olento, jumala. Tämä lopullinen alkemiallinen tehtävä on ainoa, jolla on minkäänlaista merkitystä. Suhteessa siihen ovat kaikki muut taidot vain leikkintekoa. Mitä hyödyttää ulkonaisten asioiden hankkiminen, kun voimme itsessämme saavuttaa sen, mikä on ikuista ja todellista?”

Kysyin adeptilta, josko olisi sallittua minun näyttää kirja muille tai jopa kopioida se ja painaa siitä uusia kappaleita. Siihen adepti vastasi:

”Meidän aikanamme on vielä hyvin harvoja ihmisiä maailmassa, jotka ymmärtäisivät tämän kirjan koko syvän sisällön. Mutta on muutamia, jotka kaipaavat totuuden tietoa, ja niiden harvojen

hyväksi saatat heittää helmiä sikojen eteen. Näissä taulukoissa olevia vertauskuvia ei voi järjellä ymmärtää, vaan ne ovat ainoastaan hengellä käsitettävät. Jotta sen ymmärtäisit, tahdon sinulle selittää, että jokaisella okkultisella vertauskuvalla, yksinkertaisesta pisteestä aina kaksinaiseen kolmioon, ruusuun ja ristiin, on kolme eri merkitystä. Ensimmäinen on ulkonainen, ja sen ymmärtää helposti. Toinen on esoteerinen eli salattu merkitys, jonka voi älyn avulla saada selville. Kolmas, syvin ja salaperäisin merkitys on henkinen, ja sitä ei voi selittää, vaan se on käytännöllisesti koettava hengen kautta. Tämän henkisen kokemuksen pystyy saavuttamaan intuitiivon voiman avulla, tai sen välineen avulla, jota sielu käyttää tunteakseen asioita, joita eivät ruumiilliset aistimme kykene havaitsemaan. Jos ihminen kerran tuntee sydämellään sisäisiä tunteita, näkee ne henkisillä silmillään ja ymmärtää niiden todellisen olemuksen, sillä hetkellä tulee hänestä valaistu ja käytännössä adepti.

”Kuten luku *Kolme* ilmenee *Yhdestä*, kasvaa myös *Seitsemän Kolmesta*, – sillä kolmesta luvusta tai kirjaimesta saadaan neljä yhdistelmää, jotka alkuperäisen kolmen kanssa muodostavat seitsemän. Siksi jokaisella vertauskuvalla ei ole ainoastaan kolme vaan seitsemän eri selitystä. Huomaat siis, että tämä aihe on varsin monimutkainen ja vaatii syvää tutkiskelua. Sinua ei ensinkään hyödyttäisi, jos selittäisin sinulle näiden vertauskuvien erilaiset merkitykset, sillä sinun on ensin opittava tajuamaan, että olet itse symboli. Kirjan symbolit edustavat maailmankaikkeuden ja ihmisen mystereitä. Sinä olet se maailmankaikkeus ja samalla se ihminen, joten symbolit edustavat sinua itseäsi. Mitä hyötyä olisi selityksistä, jos et itse tajuaisi niiden olevan totta?”

”Mutta”, intin, ”jos se on niin, eikö silloin olisi turhaa lukea tuollaisia kirjoja?”

”Ne, jotka tietävät nuo asiat sisäisesti, eivät tarvitse kirjoja”, vastasi Teodorus, ”ja ne, jotka tarvitsevat kirjoja, eivät niitä ymmärrä.”

Tuollaiset kirjat ovat kuin peilejä, joista ihminen näkee sisällään piilevien salaisuuksien peilikuvan. Apina, joka katsoo peiliin, näkee siinä oman kuvansa, mutta luulee sen olevan toinen, sen liikkeitä matkiva apina. Jos tunnet totuutta sisällään pitävän kirjan sisällön, tunnet oikeastaan vain kuvauksen etkä totuutta itseään. Saatat muistaa Raamatun koko kirjoituksen ulkoa alusta loppuun kaikkine kommentteineen, mutta et sittenkään erota siitä totuuden häivääkään. Ihminen on totisesti itse. Vain sen tiedon, jonka hän saavuttaa oman kokemuksen kautta, voi hän totisesti sanoa *tietävänsä*.

”Ollessani vielä teidän maailmanne asukas, taistelin monta kovia ottelua lääketieteen ja teologian tohtoreiden kanssa, jotka elivät ihmisten tietämättömyyden kustannuksella. Huomasin tavallisesti, että mitä valaistuneempia olivat potilaat, sitä haluttomampia olivat tohtorit heitä hoitamaan. Toisaalta, mitä oppineempia tohtorinne olivat, sitä enemmän olivat he kadottaneet järkeään. Täällä elän rauhassa, enkä välitä paljoakaan väittelyistäne ja arvosteluistanne, mutta kun sopivassa tilaisuudessa luon katseeni maailmaan, huomaan, ettei se vielä ole muuttunut parempaan päin.”

”Täytyyhän sinun kuitenkin myöntää”, vastustin minä, ”että tie-de noiden aikojen jälkeen on tehnyt suuria edistysaskeleita!”

”Varmaa on kyllä, että se toisissa asioissa on mennyt eteenpäin, mutta on taas toisissa mennyt taaksepäin”, sanoi hän. ”Se on tehnyt paljon keksintöjä lisätäkseen ruumiillista mukavuutta ja tyydyttääkseen ihmisten haluja. Mutta sitä mukaa kuin niitä on tyydytetty, ovat ne lisääntyneet ja uusia tarpeita on hankittu. Monet hyödylliset keksinnöt ovat kuitenkin syntyneet tiedemiestenne vastustuksesta huolimatta, eivätkä heidän avullaan.

”Useimmat hyödylliset keksintönne olisivat aivan tarpeettomia, jos ihmiset olisivat sielultaan kehittyneempiä. Paljon paremmat keksinnöt olisivat tehneet ne mitättömiksi, samoin kuin ruuti ja

kanuunat ajoivat tieltään nuolen ja jousen. Olette sangen ylpeitä rautateistänne ja sähkösanomajärjestelmästä, mutta mitä ne hyödyttävät ihmisiä, jotka ajatuksen nopeudella voivat liikkua paikasta toiseen kuinka kauas tahansa. Opettakaa luonnon elementtejä asettumaan tieteen vaunujen eteen, niin nousette kuin kotka ilmaan ja liihtelette sen halki.”

”Olisin onnellinen, jos voisit näyttää minulle, kuinka ihminen voi liikkua ajatuksen nopeudella paikasta toiseen”, huudahdin. ”Minusta tuntuu ihmisruumiin paino voittamattomalta esteeltä.”

”Hengessä uudestisyntyneen ihmisen ei tarvitsekaan ottaa mukaansa tuota raskasta ruumista”, vastasi Teodorus. ”Mitä tai kuka on ihminen? Onko hän puoleksi eläimellinen organismi, joka syö, juo ja kävelee ja joka käyttää miltei puolet elämästään tiedottomaan nukkumiseen, – tuo luiden ja jänteiden, veren ja herkkien hermojen massa, joka estää hengen vapaata liikkumista ja joka on itseensä kahlehdittu, vai onko ihminen tuo näkymätön olento, joka ajattelee, tuntee ja tietää olevansa olemassa?”

”Epäilemättä ihmisen ajatteleva minuus on itse ihminen”, sanoin.

”Jos myönnät sen,” vastasi adepti, ”niin täytyy sinun myös myöntää ihmisen itsensä olevan siellä, missä hän ajattelee olevansa ja tekee havaintojaan, toisin sanoen siellä, missä hänen tajuntansa on. Ajatteleminen on hengen eikä fyysisen ruumiin omistama kyky. Kaikkialla, missä henkemme tätä kykyään käyttää, oleskelee todellinen itsemme. Jos ei fyysinen ruumiimme olekaan mukana, niin mitä huolehtia siitä. Miksi myöskään kantaisivat mukanamme raskasta ja lämmintä talvitakkia matkustaessani kesän lämmössä? Ajatteleminen on hengen kyky, ja henki on universaali. – Kun opimme ajattelemaan fyysisistä aivoistamme riippumatta, niin voimme tätä kykyämme käyttää kaikkialla maailmankaikkeudessa ottamatta mukaan fyysisistä ruumistamme.

”Mutta”, vastustin, ”miten voi universaali ja siten jäsentymätön henki ajatella käyttämättä siihen jäsentyneitä fyysisiä aivoja?

”Voi sinua lyhytnäköistä kuolevaista!”, huudahti Teodorus. ”Kuka väittää, että Henki olisi jäsentymätön? Kenellä on niin vähän järkeä olettaakseen, että maailmankaikkeuden korkein elävä ja tajullinen prinssiippi olisi järjestymätön, vaikka kaikki alemmat luontokunnat – kivi-, kasvi- ja eläinkunta – eivät voisi olla olemassa ilman tarkkaa järjestystä? Ilma ei totisesti ajattele, eikä sillä ole kiinteää ruumista. Mutta Maailmankaikkeuden Mieli ei ole ilmaa, eikä myöskään koostu tyhjästä tilasta. Sillä ei myöskään ole mitään yhteistä eetterin kanssa, paitsi se, että se myös on kaikkialla läsnä ja kaiken läpäisevä. Se on maailmankaikkeuden korkein järjestetty alkuvoima.

”Alempi ihminen, jonka sisällä ei tuntemus korkeammasta henkisestä minästä ole vielä herännyt, ei pysty ajattelemaan ilman fyysisiä aivoja. Hän ei kykene kokemaan tiedostamisen tunnetta, jota ei vielä omaksu eikä harjoittaa kykyä, joka hänen sisällään vielä nukkuu. Mutta ihminen, joka on herännyt korkeamman minänsä tietoisuuteen ja jonka elämä on keskittynyt korkeampien, fyysisestä muodosta riippumattomien periaatteiden saavuttamiseen, pystyy kehittämään henkisen tajunnan keskuksen, joka ei ajattelakseen tarvitse fyysisiä aivoja yhtään enempää kuin sinä tarvitset siihen käsiäsi ja jalkojasi. Jos unissakävelijä vaeltaa henkimaailmassa kaukaisiin paikkoihin ja kertoo sitten siellä näkemästään ja jos jälkepäin voimme todistaa todeksi hänen kertomansa, emme voi kieltää, etteikö hän olisi siellä todella käynyt. Olisiko silloin myöskään viisasta otaksua, että hän olisi kantanut matkalla mukanaan fyysisiä aivojaan jättäen tyhjän kallon sänkynsä tyynylle nukkumaan? Kuinka mielipuolinen olisikaan tuollainen ajatus, mutta vielä mielipuolisempi on ideasi siitä, ettei kaikkalainen mieli olisi järjestetty.”

Olin hieman poissa tolaltani havaitessani, että olin vahingossa lausunut niin perustamattoman mielipiteen aiheesta, josta en voinut tietää mitään. Adepti nähtävästi huomasi hämmennykseni ja jatkoi lempeämpään sävyyn: ”Jos haluat oppia tuntemaan luonnon järjestelmän, tutkiskele itseäsi – ei ainoastaan fyysisessä mielessä, vaan eritoten itsesi psyykkistä olemusta. Tutkiskele niin sanotusti sielusi fysiologiaa. Jos jalkasi ei olisi läheisessä yhteydessä aivoihisi hermojen ja selkäytimen kautta, et kykenisi jalallasi mitään tuntemaan. Jalkasi voitaisiin polttaa tai leikata pois, etkä olisi edes siitä tietoinen, ellet silmilläsi näkisi sen tuhoamista. Sinä et ajattele jalallasi, vaan aivoillasi, tai tarkemmin sanottuna aivojesi avulla. Mutta jos olisit henkisesti kehittyneempi, kykenisit laskemaan ajatuksesi ja tajuntasi aivoista alas jalkoihisi tai mihin tahansa muuhun ruumiisi osaan. Voisit siten olla läsnä vain siinä ruumiinosassa ja olla täysin tiedostamaton kaikista muista osista. Jotkut edistyneimmät tiedemiehenne ovat jo tajunneet, että tuntoaisti ja tajunta voidaan poistaa mistä tahansa ruumiinosasta joko ihmisen oman tahdonvoiman ja mielikuvituksen kautta tai ulkonaisen ”magnetisoijan” tai ”hypnotisoijan” tahdon ja mielikuvituksen avulla. Samoin voidaan tehdä myös vastakkainen asia: ihminen voi ”keskittää” itsensä mihin tahansa ruumiinsa pisteeseen tai mihin tahansa kolkkaan maailmankaikkeudessa, johon hän on läheisesti ja erottamattomasti näkymättömässä yhteydessä. Ihminen, joka luulee olevansa olemassa erikseen ja irti luonnosta, elää suuressa harhassa. Salatieteen syvin viisaus on se, että kaikki maailmankaikkeudessa on yhtä ja kaikki sen olennot ovat läheisessä yhteydessä keskenään. Siis kaikki myös vaikuttaa kaikkeen muuhun. Ihmisissä asustava yksinäisyyden ja eristyneisyyden tunne on vain muodon harhan aiheuttamaa. Ihmisen muoto ei ole ihminen itse. Se on ainoastaan sen aineen ajallinen olotila, jossa ihminen sillä kullakin hetkellä on olemassa ja joka on koko ajan muuttuvainen. Sitä voi verrata peilikuvaan,

joka heijastuu peilistä epätäydellisenä kopiona kuvan aiheuttajasta, ja vaikka se peilikuvan sijasta onkin ajallisesti läpäisty elämällä, tunneaistilla ja tietoisuudella, ei se kuitenkaan ole mitään muuta kuin peilikuva. Sillä elämä, tunne ja tietoisuus eivät kuulu muodon maailmaan. Ne ovat sen näkymättömän, mutta oikean ihmisen toimintoja, joka on osa luonnon näkymätöntä organismita. Jos tuo todellinen ihminen tajuaa luonteensa ja oppii käyttämään voimiaan, pystyy hän keskittämään tajuntansa mihin tahansa paikkaan fyysisen ruumiinsa sisällä tai ulkopuolella ja täten näkemään, tuntemaan ja ymmärtämään kaiken, mitä kyseisessä paikassa tapahtuu.”

”Nämä aatteet ovat niin valtavia”, sanoin, ”etten niitä vielä kylliksi käsitä, mutta pelkään, että tiedemiehet, jotka eivät tahdo nousta itse luomansa järjestelmän yläpuolelle, eivät koskaan tule niitä tunnustamaan.”

”Niin on”, sanoi adepti. ”Nykyisen sukupolven oppineet eivät niitä ymmärrä ja tunnusta, mutta ne tulevat olemaan osa tulevaisuuden ihmisten tietoisuutta, ihmisten, jotka eivät ole ainoastaan oppineita, vaan myös viisaita, kuten olivat entisaikojen viisaat. Tietämättömyys ja itsepetos ovat kaksosia, ja on hyvin imartelevaa ihmisen turhamaisuudelle luulla olevansa ylempiarvoinen ja erilainen muihin verrattuna. Mitä enemmän ihminen on opiskellut pinnallisia tieteitä, sitä enemmän tuntee hän olevansa erityinen ja parempi kuin muut. Meidän älyllisen vuosisatamme aikana ovat useimmat älylliset ihmiset keskittäneet tajuntansa aivojen sisäpuolelle ja elävät niin sanoakseni vain talonsa yläkerrassa. Mutta aivot eivät muodosta tärkeintä osaa talossa, jossa ihminen asuu. Elämän keskus on sydän, ja jos ei tajunta keskity elämän keskuspaikkaan, niin se erottuu elämästä ja lakkaa lopulta kokonaan olemasta. Kehottakaa niitä, jotka tahtovat kehittää intuitiotaan, ajattelemaan sydämellä, eikä vain tutkimaan aivoillaan. Kehottakaa heitä päivä päivältä laskemaan ajatuskykynsä elämän keskukseen, sydämeen,

kunnes koko heidän tajuntansa siihen keskittyy. Ensin näkevät he kaiken pimeytenä, mutta jos he jatkavat kokeitaan, tulevat he pian näkemään keskipisteessä valon, valon joka valaisee hengen. Tämä sammuttamaton valo lähettää säteensä tähtiin asti, ja siinä heijastuvat menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus.

”Luonnon suurimpia salaisuuksia ei ensinkään ole vaikea käsitellä, jos vain mielummin katselemme niitä kuin omia harhakuviamme. Korkeimmat aatteet ovat helppoja ymmärtää, jos vain tahdomme niitä ymmärtää, emmekä jää pitämään kiinni omista ajatuksistamme. Ihmisen mieli on kuin peili. Siinä heijastuvat maailmanhengessä leijailevat aatteet, kuin hiljaisessa järvestä, joka uskollisesti kuvastaa yläpuolellaan leijailevia pilviä. Kun järven pintaa kosketetaan, vääristyvät kuvat. Ja kun vesi sekoitetaan, ne häviävät kokonaan. Samoin on laita ihmisen mielen. Jos se on seestä ja vapaa ulkonaisista häiriötekijöistä, kykenee se heijastamaan suuremmissa ja ylevimpiä aatteita joita on mielen maailmassa tavattu. Jos haluamme olla järkeviä, sallikaamme Järjen jumalattaren tehdä ajatustyötä aivoissani. Mutta jos yritämme olla järkeäkin viisaampia, täyttävät mielemme omat harhakuvamme ja ne, jotka olemme saaneet muilta, ja kaiken tuon keskellä emme näe itse totuutta vaan ainoastaan sen, miksi sen kuvittelemme.

”Voit löytää tämän totuuden kuvattuna symbolisesti ja vertauskuvoin esitettynä kaikissa maailman mytologioissa ja uskonnollisissa systeemeissä. Se on vanha tarina ’ihmisen lankeamisesta’. Niin kauan kuin ihminen pysyi puhtauden tasolla – siis niin kauan kun hänen tahtonsa ja mielikuvituksensa olivat yhtä luonnossa piilevän luomishengen tahdon ja mielikuvituksen kanssa – hän tunsu totuuden ja oli kaikkivoipa. Mutta sinä hetkenä kun hän rupesi ajattelemaan ja kuvittelemaan itsenäisesti ja erikseen maailmankaikkeuden voimasta, hän menetti totuuden tuntemuksen ja alkoi nähdä vain omia harhojaan. Jos ihminen tahtoo jälleen nähdä totuuden,

hänen tulee luopua omasta järkeilystään ja sallia Järjen vaikuttaa sisällään. Mutta yhtä vaikeaa olisi pyytää kerjäläistä luopumaan aarteesta, jonka hän on löytänyt ja jota hän on huolella säilyttänyt, kuin odottaa nykyajan tiedemiesten tai filosofien luopuvan omista viheliäisistä tavoistaan. Havaitsen sydämesi sisällä haaveen perustaa salaseura. Mutta salli minun varoittaa sinua: jos yrität perustaa sellaisen vetoamalla älykkäisiin ja viekkaisiin, niihin, jotka ovat turhamaisia ja ylpeitä omista saavutuksistaan, kunnianhimoisia ja halukkaita saavuttamaan salaista tietoa tai maagisia voimia oman tieteellisen uteliaisuuden tai muiden itsekkäiden syiden takia, tulet totisesti epäonnistumaan. Sillä on kirjoitettu: ”Kenellä on, sille tullaan antamaan yltäkylläisesti, mutta siltä, jolla ei ole, häneltä tullaan ottamaan sekin vähä pois.”

”Tunnen tuon sananparren”, vastasin, ”mutta en täysin ymmärrä sen merkitystä.”

”Se tarkoittaa”, vastasi Teodorus, ”että se, jolla on viisauden rakkaus sydämessään, tulee vastaanottamaan yltäkylläisen valon; mutta se, jonka sisintä täyttävät itsekkäät himot, tulee menettämään vähäisenkin omistamansa ymmärryksen siemenen.”

”Tunnustan jo ajatelleeni asiaa ja etsineeni keinoja sen toteuttamiseksi. Tahtoisin perustaa seuran tai koulun, jossa täydellisyyteen pyrkijät voisivat käyttää voimansa hyödyllisten ja kestävien asioiden saavuttamiseksi olematta pakotettuja maailman harhakuvia seuraamaan. Olen hengessäni jo hakenut paikkaa, missä sellaisen seuran jäsenet voisivat elää sisäistä hengen elämää. Tahtoisin mielelläni perustaa teosofisen luostarin, jossa samoin kuin tekin, voisimme luonnon suuruuden, ylevyyden ja hiljaisuuden ympäröimänä pyrkiä adeptiuden tielle paeten nykyaikaisen yhteiskuntaelämän orjuutta. Mutta mielestäni tuntuu aivan mahdottomalta valita jäsenemme tietämättömien ja sivistymättömien joukosta.”

”Etsi niitä puhtaiden ja hyveellisten joukosta”, vastasi Teodorus, ”niin valintasi on oleva hyvä. Valitse sellaisia, joita eivät pimitä ennakkoluulot ja -arvostelut, sellaisia, jotka eivät kaipa tietoa omiin itsekkäisiin tarkoituksiinsa ja jotka eivät halua valtaa ja loistoa. Opeta heitä kehittämään henkistä havaintokykyään. Sellaisia ihmisiä on varsin harvassa, mutta jos löydät heitä ja saat heidät liittymään kanssasi totuuden etsintään, pian on ympärilläsi maailman valistunein seura. Se, mitä nykyään sanotaan oppineisuudeksi ja sivistykseksi, on vain tulosta hyödyttömästä, pintapuolisesta tiedosta. Ihmisten on pakko hankkia sitä, koska he eivät osaa kehittää henkisiä kykyjään. Jos tätä viimeksi mainittua työtapaa käytettäisiin ja harjoitettaisiin, niin pian astuisi todellinen tieto pelkän oppineisuuden, varmuus epäselvyyden, vakaumus epäilyksen, todellinen luottamus epävarman toiveen sijalle. Jos jokainen kuvittelemasi luostarin asukas olisi vailla itserakkautta ja ilman omia mielikuvia, vaan päinvastoin jokainen olisi elävä peili johon jumalallinen viisaus ilman vääristelyä voisi kuvastua, niin luostaris olisi koko maailman suurin kaunistus. Sellainen henkisen älyn keskus loistaisi henkisellä taivaalla kuin ensiluokan aurinko. Yksi ainoa sellainen keskus riittäisi valaisemaan maailmaa viisaudellaan ja sen henkiset säteet loistaisivat kiertotähtemme äärimmäisille rajoille asti.”

”Mikä sitten estää perustamasta tällaista älyn keskusta?” kysyin minä.

”Ei muu kuin ihmisten epätäydellisyys ja hänen itsekkäiden halujensa paljous”, vastasi adepti. ”On kaksi lähdettä, joista näinä esteet nousevat itsetuntemukseen ja kuolemattomuuteen pyrkivien tielle. Toiset esteet tulevat sisäisestä ihmisestä itsestään, toiset ulkonaisen elämän olosuhteista. Sisäiset esteet aiheutuvat kootuista tieteellisistä tai teologisista ennakoasenteista ja väärinkäsityksistä sekä elävistä elementaalivoimista, jotka toimivat ihmisen eläimellisessä olemuspuolessa. Kun ulkonaiset vaikutukset ravitsevat ja voimistuttavat

niitä, niin ne ilmenevät mitä erilaisimmilla tavoilla. Ne ilmentävät eläimellisiä haluja, ja älyllisiin saavutuksiin yhtyneinä ne muodostavat sen vaarallisen paheiden luokan, johon luetaan kunnianhimo, turhamaisuus, ahneus, kärsimättömyys, itsekkyyds jne. Kukin tällaisista eläimellisistä elementeistä eli *elementaaleista* voi kehittyä älylliseksi vaikkakin järkeä vailla olevaksi olennoiksi, kunnes ne lopuksi valtaavat ihmisen minuuden. Ihmisellä saattaa olla sisällään lukemattomia tuollaisia *alter egoja*, kunnes saattaa käydä niin, että yksi niistä voittaa muut ja tulee niiden herraksi hänen sielunsa valtakunnassa. Jokainen tuollainen ihmisen sielussa oleva ”itse” vaatii osansa ihmisen elämänvoimasta ja tajunnasta ja saattaa lopulta lamaanuttaa tai lopulta ajaa pois järjen. Maailma on tuollaisia älyllisiä tai puoleksi älyllisiä ihmismuodoissa eläviä elementaaleja täynnä, – ihmisiä, joiden järki on enemmän tai vähemmän lamaanutunut. Tapaat niitä joka päivä kadulla, saarnatuoleissa, tuomioistuimilla, oppisaleissa ja markkinapaikoilla. Ihmisen pääpyrkimyksenä tulisi olla henkensä valtakunnan pitäminen vapaana moisista tunkeilijoista, jotta viisauden kuningas voisi siellä häiritsemättä hallita. Hänen velvollisuutensa olisi ryhtyä herkulestaisteluun näitä eläimiä ja älyllisiä elementaaleja vastaan, niin että niistä tulisi kuninkaan palvelijoita, ei hänen käskijöitään. Voimmeko tehdä sen, jos kaikki energiamme ovat jatkuvasti suunnattu ulkonaiselle tasolle, jos emme koskaan ole kotona itsessämme, jos elämän harhakuvat aina kahlehtivat meitä tai jos kiinnymme aistinautintojen tavoitteluun tai tieteelliseen toimintaan, joka kohdistuu ulkonaisten asioiden tietämiseen mutta ei omaa itseä koskevan tiedon hankkimiseen? Voimmeko edes toivoa kykenevämme kokoamaan voimia sisäisimpään keskipisteeseen ja niitä sieltä käsin käyttämään, kun aina lähetämme ne ulos kehän ulkorajaa kohti? Voimmeko samalla kertaa tuhllata ja koota voimia? Myöntävä vastaus noihin kysymyksiin olisi yhtä järjetön kuin epätieteellinen.”

VII

KORKEAMPI ELÄMÄ

Olisi varmasti liian tylsää lukijoillemme, jos kertoisin yksityiskoh-
teisesti kaikista neuvoista ja viisauksista, joita hyvä oppaani Teo-
dorus minulle antoi (päätelmieni mukaan oli hän ruumiillisessa
elämässään ollut tunnettu filosofi Theophrastus Paracelsus). En
kuitenkaan katso olevani oikeutettu jättämään kertomatta sitä,
mitä hän sanoi itsehillinnän harjoittamisen sekä luonteenlujuu-
den ja yksilöllisyyden kehittämisen tärkeydestä. Ennen vierailuani
rosenkreuzilaisten luostarissa olin elänyt uskossa, että salatieteet
ja mystiikka olisivat ainoastaan haaveilijoiden haikailuja, pehmeä-
päisten pilvilinnojen rakentajien puuhailuja. Nyt kuitenkin tajui-
sin, että itsekuri on tärkein luonteenlaatu näiden salaisten tietojen
opiskelijalle, eikä mikään tiede voi olla tarkempi sitä, joka perustuu
omalle tarkalle henkiselle tiedollemme ja joka kehittyy sielumme
sisällä. Näin Teodorus puhui:

”Voiman, joka voisi kehittyä voimakkaaksi keskuksessa, täytyy
olla keskukseen suunnattu, sillä vain vastustuksella sitä voidaan
koota ja voimistaa. Kuningas, joka lähtee valtakunnastaan ja jättää
sen suojelusta vaille, löytää palatessaan toisia hallitsijan paikalla.
Tullaksemme luonnon herroiksi, täytyy meidän taistella omat tais-
telumme, emmekä saa odottaa, että luonto taistelisi meidän puoles-
tamme. Mitä enemmän sielun kanavien kautta tulevat kiusaukset
saattavat ihmiselimestön eläimelliset ainekset elämään ja toimi-
maan, sitä kuumemmaksi käy taistelu, ja sitä voimakkaammaksi

tulee myös voitokkaasti vastustavan ihmisen tahto. Tämä on se taistelu, jonka suuri Gautama Buddha taisteli ja voitti viisauden istuessaan bodhipuun alla.

”Yritän antaa sinulle järjellisen selityksen sisäisen keskittymisen merkityksestä, jotta oppisit tulemaan oman maailmasi luojaksi.

”Tietäjien opetusten mukaan Kaikkinainen Henki loi maailman oman tahtonsa voimalla. Kaikki suuret uskonnot puhuvat Pyhästä Kolminaisuudesta, joka kristinuskossa on jaettu Isään, Poikaan ja Pyhään Henkeen. Tahto eli tarkoitus on Isä, viisaus eli intuitio on Poika, ja Isän luova voima, joka toimii Pojan kautta, on Pyhä Henki. Tuon voiman avulla Isän ajatukset ilmenevät, ja se tarkoittaa uusien objektiivisten maailmojen syntymistä.

”Mutta”, sanoin, ”mistä Isä löytää aineksia tehdäkseen ajatuksistaan näkyviä ja objektiivisiä?”

”Hän löytää ne Itsestään”, vastasi oppaani, ja jatkoi ikään kuin katsahtaen puoleeni nähdäkseen, ymmärsinkö hänen sanojensa todellisen merkityksen: ”*Allah il Allah*, sanoo muhamettilainen; Jumala on Jumala, eikä ole mitään Hänen rinnallaan. Hän on Kaikki: materia, liike ja tila, tajunta, äly, viisaus, henki, substanssi, energia, pimeys ja valo. Maailmat ovat Hänen lausumiaan ajatuksia, mutta Hänen ulkopuolellaan ei ole olemassa mitään, jota hän ajattelisi, sillä Hän on Kaikki ja läpäisee ja sisältää kaiken olevaisen. Siten kaikki on olemassa Hänen sisällään ja Hän on kaikkien asioiden elämä ja sielu. Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme olemassa, ja ilman Häntä emme ole mitään.

”Ihminen on oman pienen maailmansa jumala ja luoja, ja siksi samanlaista luomistyötä tapahtuu myös silloin kun ihminen itse keskittyneesti luo katseensa sisäänpäin ja suuntaa ajatuksensa sydämensä sisällä olevaan tajunnan keskukseen. Tuo keskustaan suuntautuva ajatustoiminta ei kuitenkaan koskaan olisi voinut luoda ulkoista maailmaa, sillä ulkoinen maailma kuuluu ulkopuolellemme

ja sen luomiseen tarvitaan keskipakoista, keskustassa ulospäin pyrkivää voimaa. Mielen sisäinen toiminta on keskipisteeseen hakeutuvaa voimaa, eikä näin ollen voi toimia vastakkaisesti keskustasta ulospäin. Mutta, kuten tiedät, jokaista toimintaa seuraa reaktio. Keskustaan pyrkivä voima kohtaa keskustassa vastustuksen, joka puolestaan sysää sen takaisin ulospäin ja muuttaa sen ulospäin pyrkiväksi voimaksi, jota myös kutsutaan nimellä Mielikuvitus. Tämä *sielun energia* on keskustan ja ulkopuolisen yhteyttävä voima ja on siten myös kanava hengen ja materian, Luojan ja Hänen luomistyönsä tulosten, Jumalan ja Luonnon välillä tai mitä nimiä tahansa haluat käyttää. Sielun tajunta on mielen ulospäin suuntautuvan toiminnan tulosta, minkä puolestaan tekee mahdolliseksi tahdon keskustaan suuntautuva toiminta.

”Jos tajuat nämä yksinkertaiset totuudet tavallisin sanoin selitettynä ilman tieteellisiä termejä, filosofisia korkealentoisuuksia ja nykypäivän hölynpölyä, on sinun ainoastaan sopeutettava ne totuudet omaan itseesi. Jos suuntaat henkesi voiman sisäänpäin keskustaa kohden etkä keskitä sitä ulkonaisiin aistillisiin asioihin, niin vastustus, jonka se keskuksessa tapaa, aiheuttaa sysäyksen takaisin päin. Mitä voimakkaampi on käyttämäsi keskihakuinen voima, sitä voimakkaampi on täten syntynyt keskipakoinen voima, toisin sanoen, sitä voimakkaampi on *sielusi*. Sielun voimistuessa muuttuu näkymätön, mutta kuitenkin aineellinen substanssi, joka läpäisee näkyvän fyysisen ruumiisi, korkeammanlajiseksi aineeksi. Siten sinä vähitellen voit tulla kokonaan sieluksi ilman karkeata fyysistä ruumista. Mutta jo kauan ennen sen ajan täyttymistä voit sielusi voimalla vaikuttaa aineessasi, parantaa fyysisiä sairauksia omassa ja toisten ihmisten ruumiissa ja tehdä muita suurenmoisia asioita jopa pitkän matkan päässä maallisesta ruumiistasi. Sillä sielun toiminta ei ole rajoitettu fyysisen muodon sisään, vaan se säteilee kauas Universaalisen Mielen sfääreihin.”

Huomautin Teodorukselle, että nämä aatteet olivat liian suuria ja liian uusia, jotta voisin heti käsittää ne, mutta lupasin painaa ne mieleeni ja mietiskellä niitä tulevaisuudessa.

”Se on oikein”, vastasi adepti, ”ja pidän siitä huolta, että ne todella jäävät mieleesi.”

”Jos nuo korkeat opit pitävät paikkansa”, sanoin minä, ”niin epäilemättä useimmat henkiset ajattelijamme ovat harhateillä, sillä he uhraavat koko elämänsä ulkonaisten asioiden tutkimiseen ja välittävät hyvin vähän siitä, mikä heissä itsessään tapahtuu.”

”Siksi he häviävätkin harhakuvineen”, vastasi adepti, ”ja Raamattu on oikeassa väittäessään, että maailmalliset viisaudet ovat turhuutta Iankaikkisen silmissä.

”Mitä hyötyä on sinulle siitä, jos mielesi on täynnä teorioita elämän näkyvistä harhoista, jos vanhalla iältäsi sinusta tulee seniili höperö? Miksi tarvitsisit tietoa, jota saat kulkiessasi pitkin maailmaa ja tutkiessasi sen saloja, jos sen maailman hävittyä kaikki saamasi tieto myös häviäisi muististasi? Oppineille olisi ehkä parempi, jos he tietäisivät hiukan vähemmän tieteellisistä teorioista ja sen sijaan hankkisivat enemmän sielullista tietoa itsestään. Olisi parempi, jos heillä olisi vähemmän terävää järkeilyä päässään ja enemmän henkistä kokemusta. Jos esimerkiksi se aika ja ne voimat, joita tuhlataan afrikkalaisten apinoiden tapojen tutkimiseen, käytettäisiin henkisen selvänäköisyyden hankkimiseen, niin se olisi heille parempi. Jos he koettaisivat hankkia itselleen kykyä parantamaan sairaita käsien päälle panemisella, eivätkä myrkyttäisi ihmisiä ruis-kuttamalla heihin vahingollisia aineita, niin he tekisivät paljon hyvää ihmiskunnalle. Tuhannet ihmiset työskentelevät ahkerasti koko ikänsä saamatta kuitenkaan mitään hyödyllistä tai pysyvää aikaan. Samoin on tuhansia ihmisiä, jotka ahertavat älyllisesti tai konemaisesti tehtävissä, jotka olisi parempi jättää suorittamatta. Paljon useammat ihmiset työskentelevät vahingoittaakseen ja hävittääkseen

ihmisten terveydentilaa kuin tauteja parantaakseen. Useammat leivittävät harhaoppeja kuin opettavat totuutta. Useammat hakevat sellaista, mistä ei ole hyötyä, kuin sellaista, jolla on tosi arvoa. He elävät vain unelmissaan, ja heidän unelmansa tulevat häviämään. He etsivät kultaa, ja kulta jää jäljelle heidän kuollessaan.

”Esteet, joita ulkomaailman olosuhteet asettavat tiellenne ovat niin läheisessä yhteydessä sisäisten esteiden kanssa, että niitä ei pysty hyvin erottamaan. Ulkonaiset kiusaukset herättävät sisäisiä haluja ja sisäiset halut taasen vaativat ulkonaisia keinoja tyydytystä saadakseen. Monet meistä eivät haikaile elämän harhakuvien perään mutta eivät myöskään kykene vastustamaan niiden houkuttusta. He haluaisivat sisimmässään kehittyä henkisesti ja saavuttaa kuolemattomuuden, mutta käyttävät kaiken aikansa ja voimansa turhien asioiden tavoittelemiseen sen sijaan, että sukeltaisivat sielunsa syvyyn kalastamaan viisauden arvokkainta helmeä. Ihmisten joukossa on tuhansia, joilla ei ole kylliksi voimaa jättää turha seurustelu, naurettavat tottumukset ja narrimaiset käytöstavat, joista he sisäisesti kuitenkin ovat kasvaneet pois ja joita he inhoavat. He alistuvat niihin, koska ne ovat muotihulluuksia ja tapoja, joita vastaan sotiminen olisi sovinnaisuuden kannalta rikos. Siten tuhannet uhraavat oman kuolemattomuutensa muodin typerälle jumalattarelle.

”Kuka uskaltaa irrottautua nykyajan uskonnollisissa aatteissa piilevien muodin ja tapojen kahleista? Kenellä on rohkeutta kestää typerän irvailun, tietämättömän pilkanteon ja hullun naurun, ja sillä tavoin voittaa itselleen valo, jonka olemassaolosta ikuisessa pimeydessä elävät eivät tiedä mitään? Suurin osa ihmisistä hukuttaa järjen äänen ja tanssii typerysten kanssa. He vartioivat omaa turhamaisuuttaan ja antavat sen sijaan henkensä nääntyä. He antautuvat mieluummin hiertävien kahleiden vangiksi kuin astuisivat ristiinnaulittavaksi ansaiten siten ikuisen elämän. He menettävät

arvostuksen tunteensa vapauteen nähden, tottuvat kahleisiinsa, alkavat jopa rakastamaan niitä ja kahlitsemaan niillä muita.

”En usko ihmisluonnon siveelliseen pahennukseen. Tiedän kyllä, että ihmisen eläimelliset olemuspuolet vaistomaisen itsesäilytysvaiston kiihottamina nousevat vastustamaan hänen korkeampien olemuspuoliensa kehitystä. Ne tuntevat, että korkeamman syntyminen aiheuttaa alemman kuoleman. Mutta tiedän myös, että jokaisessa ihmisolennossa piilee hyvän voima, joka voi kehittyä, jos sille hankitaan vaadittavat olosuhteet. Ihmisessä on sekä korkeampia että alempia aineksia ja itsestämme riippuu, mitä tahdomme itsessämme kehittää. Kirsikansiemenestä ei voi kasvaa muuta kuin kirsikkapuu, ohdakkeen siemenestä vain ohdake, mutta ihminen on voimien yhtymä, josta kaikenlaisia siemeniä voi kasvaa. Siitä voi kasvaa sika tai tiikeri, enkeli tai perkele, viisas tai hullu, omien toiveiden mukaan.

”Alituinen ajojahti kullan, mukavuuden ja huvitusten hankkimiseksi, vaikka omistamme jo kaiken tarvitsemamme, on nykyisen sivistyksen luonteenomaisuus. Mutta se ei välttämättä merkitse, että ihmiset ovat ahneita ja rikollisia tai että he elävät moraalisisessa alennustilassa. Kaikki tämä aiheutuu pikemmin fyysisellä tasolla ilmenevistä sysäyksistä. Ihminen tietää vaistomaisesti, ettei hän – olkoon hän sitten kuinka rikas tai kuuluisa tahansa – ole saavuttanut sitä tilaa, jossa hän olisi täysin vapaa ja johon hän tahtoisi pysähtyä. Hän tuntee, että hänen on pyrittävä johonkin, mutta hän ei tiedä mihin. Koska ei hän tunne korkeampaa elämää, koettaa hän hankkia itselleen alemman elämän tarjoamaa hyvää. Siten tuhlaa hän voimansa turhaan. Hän on kuin itikka tai perhonen, joka on pudonnut järveen ja turhaan koettaa pelastua uppoamasta uimalla pois rannasta, koska hän ei tiedä, missä pelastus on löydettävissä. Ihmisen suurin kirous on tietämättömyys omasta todellisesta luonnostaan ja lopullisesta päämäärästään. Jokaisen ihmisen pääpyrkimyksenä tulisi siis olla tuon tietämättömyyden voittaminen.

”Mutta on valitettavasti totta, että tietämättömyys ja itserakkaus ovat läheisesti toisiinsa yhdistettyjä. Jos ihminen, joka tietää jo hiukan enemmän oman luontonsa vaatimuksista, käyttää kaiken voimansa pyrkiäkseen korkeampaan tilaan, – jos hän uskoo omaan rohkeuteensa ja riistäytyy irti tapojen kahleista, niin hän ei saisi elää rauhassa omassa seurakunnassaan. Ja jos hän muuttaisi toiseen, kohtaisi häntä siellä sama vihamielisyys. Hän joutuisi tekemisiin ihmisten kanssa, jotka vihaavat valoa, koska he ovat pimeydessä kasvaneet. He käsittäisivät häntä väärin, he epäilisivät hänen vaikuttimiaan ja vainoaisivat häntä. Ja voi häntä, jos hänellä on joitakin inhimillisiä heikkouksia, joihin parjauskäärmeet voivat iskeä myrkkyhampaansa. Siellä, missä pimeys asuu, inhotaan valoa. Sinne, minne tietämätön ihminen astuu, kokoontuvat hänen ympärilleen nöyrinä palvelijoina kateus, epäluulo, pelko ja muut paholaiset. Eikö olisi enemmän todellisen tieteen arvoista valistaa ihmistä hänen korkeammasta luonteestaan kuin kaivaa matoja hänen suolistaan fyysisellä tasolla?

”Se, mitä yksi ihminen ei ponnistuksillaan jaksaa saavuttaa, voidaan monen yhteisillä ponnistuksilla voittaa. Tämä laki näyttää vallitsevan kaikkialla luonnossa. Kun vaadittava määrä ihmisiä uskaltaisi vain vetäytyä pois maailman narrinäyttämöltä ja kieltäytyisivät sen hullutuksista elääkseen sopusoinnussa toistensa kanssa, niin olisivat he yhtyneinä kyllin voimakkaita vastustamaan tapa-hirviön hyökkäyksiä, hirviön, joka ahmaisi heidät kitaansa, jos he olisivat erillään ja yksin. Ne, jotka ovat vielä kehityksen portaikon alkupäässä tarvitsevat avukseen toisia, jotka ovat jo astuneet ylemmille portaille, mutta niin tarvitsevat ylhäällä olevatkin alempia tuekseen samoin kuin kivi tarvitsee vakaata maata pysyäkseen paikallaan.

”Samoin kuin nyt oli ennenkin ihmisiä, jotka tiesivät korkeamman ja sisäisemmän elämän olemassaolosta ja koettivat pyrkiä

voittamaan kaipaamansa henkisen elämän edellytyksiä. Sellaisia ihmisiä ei ollut ainoastaan kristillisissä maissa, vaan myös ”pakanoiden” joukossa. Tuhansien vuosien aikana on ollut pyhättöjä, loosheja, järjestöjä, luostareita, hartaushuoneita ja erakkomajoja, ja niihin ihmiset ovat paenneet voidakseen häiritsemättä elää korkeampaa elämää turvassa ulkomaailman hyökkäyksiltä. Heidän alkuperäinen tarkoituksensa oli epäilemättä kunnioitettava. Vaikkakin monet tuollaiset yhdyskunnat kadottivat arvonsa ja alkuperäisen luonteensa, kun ne eivät pysyneet jalojen ja raskaiden toimien työpajoina, vaan tulivat laiskuuden ja joutilaisuuden pesäpaikoiksi, niin ei se riippunut alkuperäisestä periaatteesta, vaan siitä, että oli kadotettu tieto ihmisen todellisesta luonnosta, hänen voimistaan ja päämäärästään.

”Tällainen alennustila levisi erikoisesti Euroopassa keskiajalla ja sen jälkeen, jolloin luostareissa elettiin sangen paheellista ja ylellistä elämää. Siihen aikaan ei niissä välitetty mitään korkeamman elämän edellytyksistä, vaan ne muodostuivat laiskottelijoiden ja teeskentelijöiden pesäpaikoiksi. Niistä ei enää levinnyt siunausta maahan, vaan niistä tuli maan vaiva. Ne ryöstivät rikkaita, ja kuin vampyyrit ne imivät köyhiltä viimeisen veritilkan. Niin jatkui, kunnes rikosten malja oli täysi, ja uskonpuhdistus joko tuhosi niistä monet tai puhdisti toiset.

”Euroopassa on vielä paljon luostareita ja Amerikassa kasvaa niiden lukumäärä. Materialisti katselee niitä syrjäsilmillä, mutta ennakkoluuloton tarkastelija myöntää, että monet niistä tekevät omalla tavallaan paljon hyvää. Toiset ovat perustaneet kouluja, toiset sairashuoneita, ja ennen kaikkea ovat Laupeuden sisaret ovat verrattomia sairaanhoitajia. Monet palvelevat siten jaloa aatetta ja tekevät ihmiskunnalle paljon hyvää. Mutta niiden hyödyllisyys voisi olla tuhatkertainen, jos henkisen tiedon valo, Pyhä Henki, jota he rukoilevat, astuisi alas heidän luokseen.

”Täyttävätkö uskonnolliset veljeskuntamme nykyisellä tasollaan alkuperäisen tarkoituksensa ihmisen nostamisesta korkeammalle henkiseen tasolle, vai ovatko ne vain keskuksia, joissa hurskaat ja hyväntahtoiset ihmiset opettavat oppilaitaan ja hoitavat sairaita? Tuollaista toimintaa olisi hyvin mahdollista harrastaa myös ilman mitään uskonnon leimaa. Mikäli uskonnolliset luostarit on tarkoitettu kehittämään todellista henkisyttä ja tuottamaan todella uudistuneita miehiä ja naisia, ovat ne automaattisesti myös paikkoja, joissa voi todistaa henkisten voimien olemassaolon. Sillä nukkuvasta ja passiivisesta voimasta ei ole kenellekään hyötyä, ja voiman täytyy olla havaittava ollakseen aktiivinen. Sallikaamme siksi myös kysyttävän: Harjoittavatko meidän luostariemme asukkaat tietoisesti henkisiä voimia? Voivatko he tietoisesti parantaa sairaita kämmen päällepanemisella? Ovatko heidän sisäiset aistimensa kyllin avautuneita näkemään ja kuulemaan, muistamaan, haistamaan ja tuntemaan asioita, jotka ovat keskitason ihmisen aisteille havaitsemattomia? Voivatko he varmuudella puhua tulevista tapahtumista muuten kuin loogisten johtopäätösten avulla? Mitä he itse asiassa tietävät vaatimuksista, joita tarvitaan korkeampaan tajunnantilaan pääsemiseksi? Mitä he tietävät keinoista, joiden avulla saavutetaan adeptius ja sieluina tietoinen olemassaolo? Mitä tietävät munkkimme ja nunnamme ihmissielun rakenteesta ja erittäinkin niistä sieluista, jotka ovat heidän huoleensa uskotut? Mitä kokemuksia heillä on siitä korkeasta tilasta, jota sanotaan ekstaasiksi? Jos heidän joukossaan sattuu joku olemaan, joka voi kokea transsitilaa tai joka painostaan huolimatta saattaa nousta ilmaan tai jonka kautta jokin okkulttinen ilmiö saattaa tapahtua, niin tietävätkö he silloin, mitkä syyt aiheuttavat mainitut ilmiöt, vai pitävätkö he noita tapauksia selittämättöminä tai yliluonnollisina ihmeinä?

”Pappien on turha väittää, että he voivat – tai heidän välityksellään voidaan – synnit antaa anteeksi. Kun ei heillä itsellään ole

henkisiä voimia, eivät he niitä myöskään voi toisille jakaa. Ja jos he ovat antavinaan sellaisia voimia toisille, niin missä ovat vaikutukset? Tulevatko tietämättömät viisaiksi, kun he ovat vedellä kastetut? Saavatko he uskon, jotka ovat kokeneet konfirmaatioseremonian? Tuleeko syntinen viattomaksi, kun synnintaakka anteeksiannon kautta on nostettu hänen omaltatunnonaan? Osaavatko pappismiehemme muuttaa luonnon lakeja? Voivatko he ulkonaisten seremonioiden kautta saada sisäisen olemuspuolen kasvamaan? Vai tuleeko se, joka eläimenä astuu kirkkoon, myös eläimenä sieltä pois?

”Nämä ovat visaisia kysymyksiä, enkä tahdo, että ymmärtäisit minua väärin ja luulisit minun epäilevän uskonnollisten yhteiskuntiemme ja luostariemme asukkaiden vaikuttimia. Tunnen useita heistä henkilökohtaisesti, ja olen huomannut heidän olevan hyviä ja hyväntahtoisia ihmisiä, ilman sitä ylpeyttä ja ylimielisyyttä, joka valitettavasti usein samaistetaan maailman pappeihin ja uskonnollisiin johtajiin. Mutta kaiken sen hyvän, mitä he tekevät, he voisivat tehdä yhtä hyvin ja paljon paremminkin, jos he olisivat tutkineet sielunelimitystään ja sen toimintaa. Silloin he tietoisesti kykenisivät kehittämään noita korkeampia kykyjä, jotka tiedottomasti ovat kehittyneet muutamissa jäsenissä. Näitä kutsutaan tuon odottamattoman ja luonnottoman kehityksen johdosta ihmeidentekijöiksi tai pyhimyksiksi.

”Kuinka sellainen ihminen voi olla henkinen johtaja, jolla ei ole henkisiä voimia ja joka ei edes tiedä niiden olemassaolosta? Mitä sanoisit kirurgista, joka ei tuntisi anatomiaa, – mitä lääkäristä, joka ei potilastaan tuntisi, – mitä sokeasta maalarista, kuurosta soittoniekasta, huonopäisestä matemaatikosta? Mitä siis on ajateltava sielunlääkäristä, joka ei mitään tiedä sielusta tai sen ominaisuuksista, joka ei ole koskaan nähnyt sielua ja ainoastaan luulee sen olevan olemassa? Eikö meillä ole syytä sellaisen lääkärin taitoa epäillä ja huudahtaa Shakespearen tavoin: *Heitä tietees koirille; minen siitä huoli!*

”Jos luostarien ja uskonnollisten yhdyskuntien jäsenet, sen sijaan että kuluttaisivat energiansa tavanomaisiin seremonioihinsa, rukousnauhojen hypistelyyn ja litanioitten toistamiseen jne., käyttäisivät aikansa ja energiansa hankkiakseen itsetuntemusta sekä ihmisen todellisen rakenteen tutkimiseen ja henkisten voimien saavuttamiseksi, niin heidän hyödyllisyytensä kasvaisi suunnattomasti. Heidän tietonsa ei enää olisi rajoitettu vain maalliseen tasoon vaan ulottuisi taivaisiin asti. Ei enää olisi tarpeellista hoitaa sairaita, sillä he voisivat niitä parantaa käsien päällepanemisella. Heidän ei enää tarvitsisi kastaa ihmisiä vedellä, sillä he voisivat vuodattaa pyhyiden henkeä heidän päälleen. He eivät enää tarvitsisi rippiä, sillä he voisivat lukea syntisen ajatukset. Eivätkö he voisi paremmin täyttää velvollisuuksiaan, jos he olisivat viisaita kuin olemalla tietämättömiä; jos he tunsivat totuuden sen sijaan, että sokeasti uskoisivat sanaan? Eikö olisi parempi, jos heillä itsellään olisi kykyä tehdä se, mitä he odottavat rukoustensa vastauksena tuntemattomalta voimalta? Kun ihmiset saavat kuulla, että jossakin luostarissa on ihmeidentekijä tai pyhimys, niin eivätkö he kiiruhda sinne saamaan hänen siunaustaan? Minkälainen maine olisikaan silloin sellaisella luostarilla, jonka kaikki jäsenet olisivat pyhimyksiä, joiden voimaa ei epäiltäisi?

”Mutta kuinka munkit ja nunnat voivat hankkia sellaisia kykyjä? Kuinka voisivat he kyetä sellaisiin tutkimuksiin? Sanotaan olevan kymmenen kertaa vaikeampaa voittaa vanha erehdys kuin löytää totuus, ja siinä piilee vaikeus. Sivu, joka on täyteen kirjoitettu, on ensin pyyhittävä tyhjäksi, ennen kuin sille voidaan kirjoittaa uutta. Heidän tulisi ensin puhdistaa mielensä kaikista dogmeista ja viisasteluista, jotta he näkisivät totuuden valon. Heidän täytyy tulla lapsiksi voidakseen astua oman sielunsa sisällä olevaan valtakuntaan. Heidän täytyy ensin raivata pois se aikojen kuluessa tempelin etuhuoneeseen kasaantunut kuonan vuori, väärä oppi ja taikausko

– kuolleet muodot, joista henki on kaikonnut. Tietämättömyyden kestäessä tuo kuona on kasaantunut ja saanut ajan myötä kunnioituksen. Nunnat ja munkit kumartuvat polvilleen lähestyessään tuota rikkaläjää eivätkä uskalla hävittää sitä. Tullakseen viisaiksi heidän pitäisi ensin oppia tuntemaan omien oppiensa, vertauskuviansa ja kirjojensa aatteellinen merkitys, joista he tuntevat nyt vain ulkonaisen muodon ja kuolleet kirjaimet. Heidän tulisi muodostaa Jumalasta paljon korkeampi ja jalompi käsitys, eikä tahrata Hänen olemustaan puolieläimellisen ihmisen luonteenpiirteillä. Heidän olisi pakko perustaa siveysoppinsa ihmisen jumalalliseen olemuspuoleen eikä itsekkäisiin toivomuksiin päästä pyhyden tielle rangaistuksen pelosta.

”Joskus kaukaisessa tulevaisuudessa ihmiset saavuttanevat tämän tilan, mutta ei vielä. Tulee kulumaan vielä vuosisatoja, ennen kuin totuudenauringon valo pääsee läpäisemään sen tiheän materialismin ja taikauskaisen harson, joka jäisen kuoren tavoin verhoaa uskontojemme todellista perustaa. Katso Alppien jäätiköitä, jotka peittävät vuorten rinteitä, paikoin mailien laajuisina. Ne leviävät laaksoon asti usein sadan jalan paksuisina jääkuorina, jotka ovat muodostuneet vuosisatojen kuluessa. Jää on kivenkovaa, mutta silti se muuttaa hiljalleen muotoaan, ja liikkumattomalta näyttävä jäätikkö jatkaa hidasta kulkuaan vuosi vuodelta. Se jauhaa allaan kiven ja työntää pois tieltään kaiken siihen kuulumattoman. Railoja ja rotkoja on siellä täällä, ja kun ihminen joskus putoaa tuollaiseen kuiluun, voidaan hänen jäännöksensä saatetaan löytää vuosien kulluttua jäävuoren juurelta, sen pois sylkemänä.

”Muutos, hidas muutos on meneillään kaikkialla luonnossa. Ankarimmissa ja oikeasoppisimmissakin uskontojärjestelmissä, valistumattomimmissa sydämissä ja aivoissa tapahtuu jatkuvaa muutosta. Opit, joita keskiajan saarnastuoleilta ja oppi-istuimilta levitettiin, ovat suureksi osaksi haihtuneet. Saatanan suuruus on

niin kutistunut, että ihmiset tuskin ollenkaan enää häntä pelkäävät, ja samassa määrässä kuin pappisvalta on pienennyt, on jumalkäsité suurentunut. Avun tarpeessa olevia ihmisiä auttavan työn tärkeys on havaittu maailmanlaajuisesti, ja sellainen työ käsitetään jopa yhtä tärkeäksi kuin edellä mainitut pappisseremoniat. Silti muutos on yhä käynnissä, vakaasti ja hitaasti. Sillä on olemassa voimakas jättiläinen, joka luonnostaan vastustaa kuonavuoren madaltamista. Tuon jättiläisen nimi on *muoti*. On muotia olla joidenkin asioiden kannalla, ja siksi ihmismassat kannattavat sitä ja tätä.

”Pitääkö edistysmielisen maailman odottaa, kunnes laillisesti virkaan asetetut totuudenvartijat ymmärtävät sen aarteen todellisen arvon, jota he vartioivat? Pitääkö meidän odottaa, kunnes he ovat puhdistaneet jalokiven tummasta kuoresta, jonka he vuosisatoja ovat antaneet kertyä? Sanantuoijat kaukaisesta idästä, jossa viisauden aurinko on noussut, ovat kantaneet meille kallisarvoisia helmiä ja puhdasta juoksevaa kultaa. Tullaanko nuo sanoinkuvaimattomat rikkaudet uskomaan niiden hoivaan, jotka ovat ainoastaan tyhjän ja vanhan muodon vartijoita, vai kaadetaanko uusi viini uusiin tynnyreihin vanhojen ollessa lahoja?

”Miksi pitäisi niiden, jotka näkevät aamuruskon sarastavan, peittää silmänsä ja odottaa, kunnes sokeat ilmoittavat auringon nousseen vuorten takaa? Eikö totuuden rakkaus ole tarpeeksi voimakas toteuttaakseen saman, minkä kuolemanpelko on toteuttanut? Eivätkö valaistuksen saaneet ihmiset voisi perustaa yhdyskuntia, joilla olisi kaikki oikeauskoisten luostarien edut, mutta ei niiden varjopuolia. Eivätkö he voisi perustaa puutarhaa, jossa viisauden jumalallinen lootuskukka kasvaisi ja voisi aukaista lehtensä suojattuna muurin takaisilta himon myrskyiltä ja kasteltuna sisäisen totuuden vedellä? Puutarhan, jossa Elämänpuu saattaisi kasvaa rauhassa taikauskon rikkaruohon sen kasvua ehkäisemättä? Sellaisessa paikassa voisi sielu hengittää puhdasta henkistä ilmaa, jota

ei tietämättömyyden myrkkykukan tuoksu pilaisi. Se saisi kasvaa taikauskon häiritsevän vaikutuksen estämättä. Siellä kasvaisi Elämänpuu *Tiedonpuun* juuresta ja levittäisi oksiaan totuuden näkymättömään valtakuntaan. Sen hedelmät tekisivät kuolemattomiksi ja jumalan kaltaisiksi kaikki, jotka niitä maistaisivat.”

Tässä kohtaa adepti pysähtyi puheessaan, ikään kuin vaipuen syvään mietiskelyyn. Hetken hiljaisuuden jälkeen hän sanoi: ”Niin, tosiaan, perusta teosofinen luostarisi, jos löydät tarpeeksi valmis-tuneita sieluja sitä asuttamaan. Sillä on helpompi puhaltaa totuus asumattomaan taloon kuin sellaiseen, joka on totuuden vihollisen majana.”

”Mutta sellainen laitos tarvitsisi opettajakseen adeptin”, keskeytin minä. ”Tahtoisitko sinä olla opettajana siinä?”

Tähän vastasi Teodorus: ”Siellä, missä apua tarvitaan, on apu aina saatavissa, sillä *luonnossa ei ole tyhjiötä*.”

VIII

MUSTA MAGIA

Tällä hetkellä kuulin taas tuon näkymättömän hopeakellon äänen ilmassa. Adepti nousi sanoen, että hänen täytyi poistua muutamaksi minuutiksi mutta että odottaisin, kunnes hän palaisi takaisin. Hän jätti laboratorion. – Olin yksin ja selailin innokkaasti kirjaa, joka sisälsi *rosenkreutzilaisten salaiset merkit* ja huomioni kiintyi erikoisesti ylösalaisin käännettyyn *pentagrammiin*, jonka alemman kolmion kärjet olivat ylöspäin käännetty. Äkkiä kuulin äänen aivan tuolini takaa: ”Tässä merkissä piilee ikuisuus ja aika, jumala ja ihminen, enkeli ja perkele, taivas ja helvetti, vanha ja uusi Jerusalemin kaikki asukkaineen ja luotuineen.”

Käännyin hämmästyneenä katsomaan taakseni, ja näin vieressäni munkkikaapuun puetun miehen, jolla oli erittäin älykkäät kasvot. Hän pyysi anteeksi, että oli keskeyttänyt ajatusjuoksuni ja sanoi minun olleen niin syventyneen tuon merkin tutkimiseen, etten huomannut hänen tuloaan huoneeseen.

Avoin katse, miellyttävät piirteet, älykäs ilme vaikuttivat, että vieras voitti koko luottamukseni ja kysyin hänen nimeään.

”Olen Teodoruksen *famulus*”, vastasi vieras, ”tai pikemminkin hänen *chelansa*. Minua sanotaan leikillä hänen älylliseksi prinsippikseen, koska minun on tehtävä hänen työtään tuon vanhan herran nukkuessa.”

Pidin tuota huomautusta hyvin hullunkurisena, ja vastasin hilpeästi: ”Jos sinua kutsutaan hänen älylliseksi prinsiipikseen, oletpa silloin varmaankin vain hänen ajatustensa luomus. Olen jo nähnyt niin paljon outoa tämän paikan sisällä, ettei mikään minua hämmästyttäisi – ei edes se, jos yhtäkkiä häviäisit edestäni tai muuttuisit käärmeeksi tai paholaiseksi.”

Siihen uusi tuttavani vastasi: ”Mitä ulkoiseen olemukseemme tulee, olemmehan kaikki vain ajatusten luomuksia. On myös kehittyneempien ihmisten etuoikeus ottaa tarkoitukseensa sopivaksi katsomansa muodon. Siten sattuu ajoittain, että itse paholainen esiintyy pyhimyksen muodossa viekoitellakseen jonkun herkkäuskoisen typeryksen. Tiedän myös tapauksia, jolloin hassuttelevat luonnonhenget ovat ottaneet milloin Kristuksen, milloin apostolien hahmon huvin vuoksi ja johdattamalla harhaan joitakin tietämättömiä. Yleensä tuollaiset hämäännokset onnistuvat. Mutta minä en suinkaan ole paholainen enkä luonnonhenki, etkä sinä ole herkkäuskoinen etkä typerys.

Huomasin tuntevani syvää mielihyvää vieraan osoittamasta mielipiteestä, enkä tahtonut saattaa itseäni epäilyttävään valoon saatikka heikentää vieraan minusta saamaa kuvaa epäilemällä hänen luonteenpiirrettään heti ensi näkemältä. Sitä paitsi hän varsin huokui hyvyyttä, joten en nähnyt mitään syytä olla luottamatta häneen. Siksi kumarruin hänen edessään ja sanoin: ”En lainkaan epäile kunnioitettavia aikeitasi ja olen aivan varma, että olet luotettava opas.”

”Oppaiden valinnassa ei koskaan voi olla tarpeeksi varovainen”, jatkoi vieras puhettaan. ”Nykyään liikkuu keskellämme niin paljon vääriä profeettoja ja oppaita. Koko maailma on hulluna tökkimään nenänsä astraalimaailman salaisuuksiin. Jokainen haluaa oppia noituutta ja taikuutta. Salaisuuksia, jotka on tuhansien vuosien ajan pidetty visusti piilossa kypsymättömiltä ja maallisilta,

huudetaan nyt talojen katoilta väkijoukoille ja myydään markkinoilla pilkkahintaan. Sadat itseoppineet 'mestarit' ja 'oppaat' tarkastelevat oppilaidensa itsekkyyttä ja pyrkimystä. Sokeat johdattavat sokeita, joten molemmat tulevat kohtaamaan murheellisen kohtalon. Jospa tosiaan kaikki totuuden etsijät olisivat kuten sinä, niin ei heitä voisi helposti johtaa harhaan väärin lupauksin adeptiuden saavuttamisesta.”

”Olen todella onnellinen”, vastasin, ”että olet havainnut puhtaat ja epäitsekkäät tarkoitukseni, ja toivon, että sen vuoksi soisit minulle ilon nähdä vielä joitain syviä salaisuuksianne. Teodorus on jo pitänyt minulle pitkiä saarnapuheita, ja olen kuunnellut kärsivällisesti, mutta nyt toivoisin näkeväni jotain todellista ja ehkäpä oppia tekemään joitain salaisia toimintoja.”

”Mielihyvin”, sanoi kumppanini. ”Teen kaiken voitavani hyväksesi, sillä epäitsekkyydelläsi olet ansainnut kaikkien adeptien suojeluksen.”

Sen sanottuaan hän alkoi näyttää minulle laboratoriota ja kaikkia sen merkillisyyksiä. Esittelyn otin ilomielin vastaan. Hän näytti minulle useita ihmeellisiä esineitä. Olin lukenut osasta niistä alkeellisista teoksista, mutta jotkut olivat minulle aivan uusia. Lopuksi tulimme suljetun kaapin luo, joka herätti uteliaisuuttani, ja sen vuoksi kysyin, mitä se sisälsi.

”Oi”, vastasi munkki, ”tämä kaappi sisältää eräitä suitsutuspulvereita, joiden avulla voidaan nähdä elementaalihenkiä.”

”Onko se mahdollista?” huudahdin. ”Oi, kuinka mielelläni tahoisinkaan nähdä näitä henkiä! Olen lukenut niistä niin paljon Paracelsuksen kirjoissa, mutta en koskaan ole ollut tilaisuudessa niitä näkemään.”

”Ne kaikki eivät ole herttaisia”, vastasi munkki. ”Maahenget ovat ihmisen näköisiä. Ne ovat pieniä, mutta voivat laajentaa ruumistaan. Nämä vuorenpiekit ja maahiset ovat tavallisesti pahankurisia

ja karkeita, ja parempi on jättää ne rauhaan. Joskus niistä kuitenkin on tullut hyviä ystäviä ihmisten kanssa, jolloin he ovat näyttäneet ihmisille salattuja kaivoksia ja aarteita. Ilmanhenget tai sylfit ovat paljon paremman luonteisia, mutta emme kuitenkaan voi luottaa heidän ystävyhteensä. Salamannerit, jotka elävät tulella, ovat kauheita kiusanhenkiä, ja paras on olla olematta tekemisissä heidän kanssaan. Sitä vastoin ovat vedenneidot ja aallottaret suloisia olentoja, ja ne ovat mielellään ihmisten kanssa tekemisissä.”

”Toivon, että kerran pääsisin näkemään noita vesihenkiä”, huuhahtadin. ”Luulen kuitenkin niiden kuuluvan tarujen valtakuntaan. Ennen aikaan kertoivat merimiehet vedenväestä ja merenneidoista, joita he olivat nähneet kaukana laivasta. He kertoivat merenväen olevan ihmisolentoja, joiden yläruumis oli miehen tai naisen näköinen, mutta alaruumis oli kalanpyrstö. He kertoivat ihmeellisiä tarinoita merenneitojen kauneudesta, heidän hulmuavasta tukastaan, heidän ihanasta laulustaan. Heitä sanottiin myös seireeneiksi, ja kerrottiin, että kuultuaan heidän äänensä ihminen unohti kaiken muun tuon laulun tähden, jonka lumoihin hän oli joutunut. Kerran sattui, että tuollainen seireeni saatiin kiinni ja kävi ilmi, että se oli vain eräs ihmeellinen kala, *Halicore catacca*. Sitä voitiin matkan päästä värinsä puolesta pitää ihmisenä, ja sen sanottiin haukkuvan kuin koiran. Ehkä nuo merenneidot ja aallottaret, joista puhut, ovat myös vain kaloja?”

”Erehdytte kokonaan, hyvä herra”, vastasi munkki. ”*Halicore* on kala, mutta merenneidot ja aallottaret ovat luonnon elementaalihenkiä, jotka elävät vesielementeissä, eivätkä tavallisissa oloissa näy ihmissilmällä, siksi niitä ei myöskään saada kiinni. Ne ovat melkein ihmisolentoja, mutta paljon eetterisempiä ja kauniimpia. Eräissä olosuhteissa ne voivat tulla ihmiselle näkyviksi. Ne voivat vieläpä saada aineellisen muodon ja jäädä elämään maan päälle. Kerrotaan jopa sellainen tapaus, että eräs kreivi Stauffenberg

ihastui tuollaisen nymfin kauneuteen, meni naimisiin ja eli hänen kanssaan enemmän kuin vuoden. Eräät teologit pelottelivat häntä kuitenkin sanoessaan hänen vaimoan perkeleeksi. Kreivi oli juuri niihin aikoihin rakastunut erääseen kauniiseen maalaistyttöön, ja sen vuoksi pappien sekaantuminen asiaan oli hänelle sangen tervetullut. Hän sai siten syyn ajaa laillisen vaimonsa luotaan, mutta tämä kosti ja uusien häiden jälkeen kolmantena päivänä kreivi löydettiin kuolleen vuoteestaan. Merenneidot ovat hyvin kauniita, voimakkaita ja uskollisia rakkaudessaan, mutta niiden sanotaan olevan hyvin mustasukkaisia.”

Mitä enemmän munkki puhui vesinyμφeistä, sitä voimakkaammaksi kasvoi haluni niitä nähdä. Pyysin häntä saamaan minut yhteyteen noihin kauniiden henkien kanssa; mutta hän keksi kaikenlaisia tekosyitä, jotka tosin ainoastaan lisäsivät kiinnostustani.

”Me elämme täällä syntisessä maailmassamme, eikä ole hyvä häiritä muiden maailmojen asukkaita. Olemme kaikki syntisiä ja taipuvaisia houkutuksiin. Nuo vedenneidot pyrkivät koko ajan yhtymään ihmisen kanssa, ja niillä on siihen hyvä syy, sillä niillä ei ole omaa sielua. Yhdistyessään ihmisen kanssa ne muodostavat yhteyden ihmisen sieluun ja pääsevät siten osallisiksi hänen kuolematomuudestaan.”

”Miksi sitten”, huudahdin, ”epäroit tuoda esiin noita luomuksia? Minulle tuottaisi ainoastaan suurta onnea suoda kuolematomuuden lahja sellaiselle kauniille hengelle. Se tuntuisi jopa hyvältä teolta ja velvollisuudelta, ja jos sellainen nymfi haluaisi kanssani naimisiin, en näkisi siinä mitään ongelmaa, sen ollessa hyväluontoinen. Sitä paitsi olisi aivan suurenmoinen asia olla naimisissa merenneidon kanssa.

”Ne eivät ainoastaan ole hyväluontoisia”, sanoi munkki, ”vaan myös erittäin tottelevaisia aviomiehilleen. Merenneidolla ei ole omaa tahtoa, ja se kokee puolisonsa pelastajana ja jumalana, eikä koskaan

sano vastaan tai moiti, vaan on aina valmis täyttämään tämän toiveet, tottelemaan häntä ja tyydyttämään miehen halut. Se on varsin vaatimaton omien tarpeittensa suhteen, ei tarvitse kalleuksia, eikä oikeastaan kaipaa muuta kuin satunnaisia matkoja merenrannalle. Nuo matkat eivät edes maksaisi sinulle mitään, sillä nymfeillä on oma salainen tapansa matkustaa.

En kyennyt enää hillitsemään itseäni, ja pyysin häntä polttamaan tuota salaperäistä suitsuketta. Lopuksi hän myöntyi pyyntöni. Hän viskasi palasen kuivaa vaahteran kaarnaa sekä muutamia laakeripuun lehtiä hiilikulhoon lisäten joitakin hiilenpalasia. Sitten hän sirotti siihen hiukkasen tuota salaperäistä pulveria, ja välittömästi kulhosta nousi valkoista savua, joka täytti sumun lailla huoneen, levittäen samalla suloista tuoksua. Laboratorion astiat näkyivät vielä jonkun aikaa savun läpi, mutta pian ne katosivat. Huoneen seinä ei enää näkynyt. Ilma oli jonkinlaisessa aaltoliikkeessä, ja siitä tuli sakeampaa. Tämä ei kuitenkaan minua ahdistanut, vaan päinvastoin tunsin siitä suurta innostusta ja tyydytystä. Lopulta tiesin olevani vedessä, joka kannatteli minua. Uin ja kuitenkin ruumiini oli niin kevyt kuin höyhen, joten minun ei tarvinnut ponnistella vajoamista vastaan. Tunti kuin vesi olisi aina ollut oma elementtini ja olisin syntynyt siinä. Aivan pääni yläpuolella loisti valo, nousin pinnalle ja katselin ympärilleni. Olin keskellä merta, ja keinuin aaltojen kanssa ylös ja alas. Oli hohtava kuutamoyö. Ylläni oli täysikuu. Se heitti säteensä veden pinnalle ja loi hopeisen juovan väriseville ja vaahtoaville aalloille, joilla timantit kimaltelivat ja liekehtivät. Kauempana näkyi ranta ja vuorijono, joka näytti minusta hyvin tutulta. Vihdoin tunsin sen Ceylonin rannaksi, missä näkyi Colombon ja Gallen väliset vuorenjonot. Varmaankaan en erehtynyt, sillä tunnistin Adam's Peakin.

En koskaan unohda sitä ihanaa tunnetta, josta nautin tässä eeterikylvyssä Intian valtameressä kuutamoyön valossa. Näytti kuin

kiihkeimmät toivomukseni olisivat täyttyneet. Olin vapaa kuolevaisesta ruumiistani ja sen painosta, mutta olin kuitenkin oma itseni. En tuntenut eroa sen ruumiin välillä, jossa nyt olin, ja sen välillä, jossa olin ollut ennen suitsuttamista. Tämä ruumiini oli niin kevyt, että mielestäni yhtä hyvin olisin voinut nousta ilmaan, kuin uida aalloilla.

Kuuntele! Jokin vaimea ääni soi korviini ilmojen halki. Se kuulostaa ihmisääneltä. Se lähenee, ja nyt kuulen selvästi naisäänen soinnukkaan laulun. Käännyn suuntaan, mistä laulu kuuluu ja näen kolme olentoa uimassa aalloilla sukellellen ylös alas ja lähestyen minua. Nuo olennot näyttävät laskevan leikkiä keskenään, ja pian erotan kolme kaunista naisolentoa liehuvine hiuksineen. Kauniimpana muita on eräs, joka näyttää kuningattarelta ja jolla on vesiruuksista punottu seppelä ohimoillaan. Ne lähestyvät edelleen ja pysähtyvät huomattuaan minut. Ne neuvottelevat keskenään, mutta uteliaisuus voittaa pelon, ja ne tulevat aivan lähelle minua puhellakseen kanssani. Niiden ääni on soinnukas ja niiden kieli outo, mutta kuitenkin ymmärrän sanat. Huomattuaan minut kuolevaisiksi ne näyttävät yhtä kiihkeästi haluavan minun luokseni kuin minä heidän seuraansa.

Ne kutsuvat minut asuntoonsa ja kertoivat ihanasta linnastaan. Se on rakennettu kauniista näkinkengistä ja sijaitsee koralliriuttojen välissä syvällä valtameressä. Helmet, joilla se on koristeltu, ovat asuurinsinisiä kuin aallot loistaen sisään kuultavien seinien läpi. Siitä on kerrottu monta kaunista tarinaa, mutta kukaan kuolevainen ei vielä ollut sitä nähnyt. Kerron, että minäkin olen kuolevainen ja etten voisi elää heidän elementissään, mutta kaunis kuningatar nousten yläruumiineen aaltojen päälle hymyilee ja nyökäyttää suloista päätään, jolloin timanttivirta näyttää valuvan hänen aaltokiharoistaan. ”Tule”, kuiskaa hän. ”Sinulle ei tapahdu mitään paha, sillä minun rakkauteni suojelee sinua.” – Hän ojentaa kauniin

muotoiset käsivartensa minua kohti, koskettaa olkapäitani ja hänen kosketuksestaan menetän tajuntani. Aistillisen nautinnon huuma käy ruumiini läpi ja sulaudun vesielementtiin. Kuulen vain heikosti aaltojen kohinan niiden vieressä rannalla hiekan yli. Tunnen, että toiveeni on toteutunut – vielä hetki, enkä tiedä mitään.

IX

LOPPU

Kertomukseeni on enää vain hyvin vähän lisättävää. Heräsin ja avatessani silmäni olin sammalvuoteella mahtavan petäjän varjossa, johon nähtävästi olin nukahtanut. Aurinko oli vielä korkealla läntisellä taivaalla. Korkealla ilmassa kaarteli kaksi korppikotkaa tehden pitkiä kierroksia, ja niiden huudoissa luulin uudelleen tuntevani nymfikuningattaren äänen. Toisella puolen laaksoa kuohui vielä vesiputous vaahtoavana, ja ilmaan suihkuava vesi putosi alas sammalpeitteeseen maahan.

”Oi”, huudahdin suruissani. ”Oliko kaikki, minkä näin, vain unta? Oliko kaikki, mikä näytti niin todelliselta, vain aivojeni harhaa? Miksi en kuollut kuningattaren syliin, jotta siten olisin pelastunut tästä kauheasta heräämisen hetkestä.”

Noustessani katseeni lankesi valkoiselle liljannupulle takkini napinreiässä. Uskoin tuskin silmiäni, ja luulin olevani aivohäiriön vallassa. Kosketin liljaa. Se ei hävinnyt vaan oli yhtä todellinen kuin maa, jolla seisoin. Se kuului erääseen kasviluokkaan, joka ei kasva näillä kylmillä leveysasteilla, vaan on kotoisin lämpimimmistä maista. Muistin kullan, ja pistin käteni taskuun. Siellä oli muutamien hopearahojen joukossa loistavan puhdas kultakimpale. Mutta pienet rubiinihelmet olivat karisseet pois. Palautin mieleeni tuon kallisarvoisen kirjan, jonka adepti oli luvannut lähettää huoneeseeni kylän majatalossa, mutta tunsin samassa käyttäytyneeni sangen

sopimattomasti Teodoruksen mentyä pois. Olin ilman lupaa tarkastellut hänen laboratoriotaan, ja olin langennut nymfien kiusauksiin. Minusta tuntui, etten ollut ansainnut adeptin suosiota, ja aloin jo epäillä, lähettäisikö hän kirjaa ollenkaan.

Kuljin melkein lentämällä vuorta alas kylään vievää tietä pitkin. En välittänyt ihanasta näköalasta, en nähnyt vuorenhuippuja, joita laskeva aurinko kultasi, en kuullut hiljaista virran kohinaa. Tuli pimeä, ja täysikuu nousi yli kukkuloiden, samanlainen kuin se, jonka muutamia tunteja sitten olin nähnyt Intian valtameressä. Laskin aikaeron Saksan ja Ceylonin välillä, ja huomasin, että todella olin voinut nähdä kuutamon Bengalinlahdessa auringon loistaessa Alpeilla.

Tulin O:hon, enkä huomannut kylän asukkaiden ihmetteleviä katseita. He pitivät minua varmaankin mielipuolena juostessani hurjasti pitkin katuja. Saavuin hotellille, ja juoksin portaita ylös omaan huoneeseeni. Astuessani sinne näin pöydällä tuon arvokkaan kirjan: *Kuudennen- ja seisemännentoista vuosisadan rosenkreutzilaisten salaiset merkit*. Ensimmäiselle sivulle oli kirjoitettu lyijykynällä seuraavat sanat:

Ystäväni! Olen pahoillani, että niin äkkiä jätit meidät, enkä voi nyt kutsua sinua uudelleen käymään luonamme. Sen, joka tahtoo elää rauhan laaksossa, täytyy tietää, miten vastustaa kaikkia aistillisia houkutuksia, yksin vesikuningattarenkin kuiskeita. Opiskele tätä kirjaa käytännöllisesti. Tee ympyrän kehä neliöksi. Jalosta metallit, puhdista ne kaikista huonoista aineksista. Kun tässä onnistut, niin tapaamme toisemme uudelleen. Olen luonasi, kun tarvitset minua.

Veljellisin terveisin
Teodorus

On ymmärrettävää, etten väsymyksestäni huolimatta malttanut mennä aikaiseen levolle. Kävelin vielä kauan aikaa edestakaisin huoneessani, ja ajattelin tämän päivän merkillisiä tapahtumia. Koetin löytää rajan näkyvän ja näkymättömän, ulkokohtaisen ja sisäkohtaisen, unen ja todellisuuden välillä, ja huomasin, ettei rajoja olekaan. Kaikki nimitykset ovat suhteellisia, eivätkä riipu objektiivisilta tai subjektiivisilta näyttävien asioiden luonnosta vaan omasta luonnostamme. Toisessa olotilassa näyttävät meistä jotkut asiat todellisilta, toiset harhakuilta, toisessa tilassa taas se, mikä mielestämme oli ennen todellista, on nyt unta. Ehkä koko maallinen elämämme lopuksi ei olekaan muuta kuin harhaa.

Kuljeskellessani huoneen ympäri katseeni kiinnittyi isännän Raamattuun seinähyllyllä. Mieleni teki avata se umpimähkään ja katsoa, mitä sillä oli sanottavaa. Tein sen, ja silmiini tarttui apostoli Paavalin toisen korinttolaiskirjeen 12. luku, jossa sanotaan:

Tunnen miehen, joka on Kristuksessa: neljätoista vuotta sitten hänet temmattiin kolmanteen taivaaseen – oliko hän ruumiissaan, en tiedä, vai poissa ruumiista, en tiedä, Jumala sen tietää. Ja minä tiedän, että tämä mies – oliko hän ruumiissaan vai poissa ruumiista, en tiedä, Jumala sen tietää – temmattiin paratiisiin ja kuuli sanomattomia sanoja, joita ihmisen ei ole lupa puhua.

H. P. Blavatskyn laatima kirjaesittely

Seikkailu rosenkreutzilaisten luona on kummallinen ja omaperäinen pieni tarina, joka on hurmaavan fantastinen, täynnä runollista tunnelmaa ja lisäksi syvällisiä filosofisia ja okkulttisia totuuksia niille, jotka voivat ymmärtää, mihin se perustuu.

Ensimmäisessä osassa on tuore Vergiluksen paimenlaulu, kuvaannollinen Alppien maisema Tirolessa, jossa kirjailija ”unelmoi” seikkailustaan keskellä hohtavien jäätiköiden, jotka kimaltelevat kuin suuret peilit nousevan auringon valossa, syvien rotkojen vuolaasti virtaavien purojen tanssiessa kallioiden välissä ja sinisten järvien uinussa keskellä niittyjä ja päivänkakkaroitten peittämiä laaksoja, jotka lepäävät vanhojen mäntymetsien varjossa.

Vähitellen ”seikkailun” sankari nousi yhä korkeammalle ja hän alkoi menettää kosketusta maailman todellisuuteen ja siirtyi tahtomattaan heräävien unelmien maahan.

Tässä erämaassa mikään ei muistuttanut ihmisen olemassaolosta, lukuun ottamatta satunnaista poikkisahattua puunpätkää, joka viittasi ihmisen hävittävään toimintaan. Joihinkin vanhoihin, onttoihin ja lahonneisiin puihin oli kerääntynyt sadevettä, joka välkyi auringonpaisteessa pienten peilien tavoin. Sellaisia saattoivat käyttää vedenneidot, ja niiden äärellä kasvoi pieniä sieniä, jotka muuttuvat mielikuvituksessamme keijukaisten ja haltioiden pöydiksi, tuoleiksi ja katoksiksi.

Heittäytyen sammaleen päälle hän alkaa katsella veden leikkiä, kunnes ”siinä olevat yksittäiset muodot tulivat elävämmiksi” ylimaallisten olentojen tanssiessa pärskeessä, ja ne ”heiluttivat päitään auringonpaisteessa ja lähettivät hopeisia vesipisaroihin liehuvista kiharoistaan...”

Heidän naurunsa soi kuin Minnehaha-putousten kohina. Kallion raoista kurkistelevat maahenget ja haltijat katselivat salaa keiju-kaisten tanssia.

Sitten uneksija kysyy itseltään erilaisia hämmentäviä kysymyksiä, jotka eivät ehkä ole tuota päänvaivaa materialistille, joka ratkaisee jokaisen psykologisen ongelman kuten Aleksanteri halkaisi Gordionin solmun...

”Mikä on syy siihen, että kuvittelemme tällaisia asioita?” hän kyselee.

Miksi näemme elämän kaikissa kappaleissa, sellaisissakin joita pidämme ”kuolleina”, jos vain kykenemme itse asettumaan sellaiseen tilaan, että voimme havaita niiden elävän? Onko maailmankaikkeudessa ylimalkaan mitään kuollutta? Eikö kivikin pidä osiaan yhdessä ”koossa pitävän voiman” avulla, ja eikö maa vedä sitä puoleensa ”painovoimalaista” johtuen? Mitä muuta nuo voimat ovat elleivät energiaa, ja eikö ”energia” juuri ole sielu, se sisäinen vaikuttava voima, joka aiheuttaa näkyvän, ulkoisen ilmennyksen, jota sanomme aineeksi. Sehän on kuitenkin lopulta samaa kuin voima tai substanssi, tai millä nimellä tahdommekaan nimittää asiaa, jota emme voi käsittää. Jos tämä näkemys on oikein, kaikilla kappaleilla olisi elämä ja sielu. Ja voisimmehan myös ajatella sieluolemuksia, joiden ulkonainen muoto ei ole niin karkea kuin omamme ja jotka sen vuoksi ovat fyysisille aisteillemme näkymättömiä, vaikka sielumme voi havaita ne.

Modernin materialismin ja idealismin synteesin arkkidruidin tri Lewinsin epäonnistuessaan karistamaan filosofistamme pois epätieteelliset ajatukset hänen tilalleen ilmestyy kääpiö. Tämä olento ei kuitenkaan varoita uneksijaa, kuten *liian* oppinut *idealisti* tekisi. Kääpiö ei kerro hänelle, että hän ylittää tietoisensa rakenteen rajat, koska *mielisairaus* diagnosoidaan nykyisin lääketieteellisyksikön psykologisen oireopin perusteella *todellisuustajun vääristymäksi* ja – kuten korppi virkkoi – ”vain tämä, eikä mitään muuta”. Mutta

kretiininä kääpiö kutsuu nauraen hänet ”mestarinsa” luo. Sankari seuraa ja huomaa, että hänet saatetaan mitä upeimmaksi kuvatussa laaksossa piilossa olevaan ”teosofiseen luostariin”. Siellä hän tapaa yllätyksekseen molempien sukupuolten adepteja. Ja hän oppii myöhemmin:

Mitä tekemistä älyllä on ruumiin sukupuolen kanssa? Siellä, missä sukupuolivaistot lakkaavat, lakkaa myös sukupuoli.

Sillä välin hänet viedään ulkonäöltään majesteettisen miesadep-tin luo, joka toivottaa hänet tervetulleeksi ja ilmoittaa hänelle kuu-luvansa ”Kultaisen Ruusuristin veljiin.” Hänet kutsutaan jäämään heidän luokseen joksikin ajaksi ja katsomaan, kuinka he elävät. Hänen majoittautumistaan vakituisesti heidän luokseen kuitenkin ei hyväksytä. Perustelut sille ovat seuraavat:

...sinussa on vielä paljon alhaisia ja eläimellisiä aineksia, jotka nou-dattavat ruumiisi haluja ja muodostavat osan olemuksestasi. Ne eivät kauan jaksaisi kestää tämän paikan puhtaan ja henkisen il-mapiirin hävittävää vaikutusta. Koska sinussa ei vielä ole riittävää määrää todellisia henkisiä aineksia voidaksesi lujasti ja voimak-kaasti sitä vastustaa, niin tulisit tänne jäätyäsi pian hyvin heikoksi ja kuihtuisit pois kuin keuhkotautinen. Et olisi täällä onnellinen vaan päinvastoin onneton, ja kuolisit pian.

Sitten seuraa filosofinen keskustelu TAHDOSTA, jonka sano-taan yksittäisessä ihmisessä tulevan vahvemmiksi, jos se vain käyt-tää luonnon Universaalia Tahdonvoimaa, *itse pysyen passiivisena* LAISSA. Tämä lause on ymmärrettävä kunnolla, jotta se ei johda lukijaa siihen erehdykseen, että hän hyväksyy pelkän *mediumisti-sen passiivisuuden* parhaaksi asiaksi henkisen ja okkulttisen kehi-tyksen kannalta. Eräs ilmiö saadaan aikaan ohikulkevalle pilvelle, johon osoittaen mestarin käsi ilmeisesti valaa elämää. Tämä teh-dään ymmärrettäväksi selittämällä, että ELÄMÄ on universaalia ja identtistä TAHDON kanssa. Muita vielä ihmeellisempiä ilmiöitä

seuraa, ja ne kaikki selitetään syntyneiksi sellaisten luonnonlakien mukaan, joihin tiede ei usko. Opiskelijan ajatukset luetaan, ja niihin vastataan ikään kuin hänen mielensä olisi avoin kirja. Tirolin Alpeilla ei pitäisi olla ihanaa puutarhaa, joka on täynnä upeita palmuja ja muita eksoottisia kasveja, mikä hämmästyttää häntä. Lisäksi luostarissa on niin paljon ylellisyyttä, että hän ihmettelee adeptin askeettisia näkemyksiä. Hänelle kuitenkin kerrotaan heti vastauksena hänen ääneen lausumattomiin ajatuksiin, että puutarha oli pystytetty tekemään hänen vierailustaan miellyttävä: se oli *illuusio*. Hän oppii, että ”kaikki puut ja kasvit... tulevat toimeen ilman puutarhuria. Ne eivät vaadi... mitään muuta kuin mielikuvitusvoiman pienen ponnistuksen.”

”Varmasti”, hän sanoi, ”tämä kädessäni oleva ruusu ei ole harhakuva eikä mielikuvitukseni luomus.”

”Ei..”, vastasi adepti, ”vaan se on tulos luonnon mielikuvitusvoimasta, toiminnasta, jota adepti voi ohjata henkisellä tahdollaan. Koko maailmankaikkeus... on *Universaalin Mielen* ajatusvoiman eli muotojen *Luojan* luoma.”

Siitä esimerkkinä kaukana, täydessä kukassa oleva kuusikymmentä jalkaa korkea magnoliapuu, joka saadaan näyttämään siltä kuin se kuihtuisi pystyyn. Vihreä lehvästö haalistui harmaaksi, muuttui ”yhä varjomaisemmaksi ja läpikuultavammaksi”, kunnes ”se näytti olevan vain puun haamu, lopulta se haihtui kokonaan näkyvästä”. Adepti jatkoi:

Näet siis, että tuo puu oli olemassa täysin todellisena sekä meidän – sinun ja minun – mielessämme. Elämme kaikki lähimmäistemme mielessä... Adepti luo omat mielikuvansa. Tavallinen kuolevainen elää toisten ihmisten mielikuvituksen ja luonnon luomien kuvien keskellä. Me elämme oman tietoisuutemme paratiisissa, ja tietoisuutemme piirissä on kaikki, mitä täällä näet. Tämä elämänpiiri ei kuitenkaan ole rajoittunut. Se on laajentunut pitkälle näkyvän

ruumiin ulkopuolelle ja jatkaa laajenemistaan, kunnes se kunnes se tulee yhdeksi koko universumin kanssa.

Ihmiskunta tuntee vain sängen vähän mielikuvituksen voimaa, muussa tapauksessa se enemmän huolehtisi ajatuksistaan. Kun ihminen luo hyvän tai pahan ajatuksen, tämä ajatus saa aikaan vastaavan muodon tai voiman, joka voi tiivistyä ja tulla eläväksi... ja elää vielä kauan luojansa ruumiillisen kuoleman jälkeen. Se seuraa hänen sieluaan kuoleman jälkeen, koska luodut ovat sidotut luojaansa.

Tässä pienessä teoksessa on siellä täällä hajallaan viisauden helmiä. Kirjailijan tutkimukset vanhojen ja unohdettujen, kaikkien aikakausien tunnistamattomien, silti suurien ruusuristiläisten tai keskiaikaisen alkemian adeptien madonsyömien tietojen parissa, ovat tuottaneet tämän dialogin ja monologin muodossa olevan hedelmän.

Kun kirjailija lähestyy teosofisiin turvapaikkoihin eli yhteenkuuluvuuteen liittyvää aihetta – monen teosofin vaalimaa unelmaa – ”adepti” vastaa hänelle:

Todellinen askeetti on se, joka elää maailmassa ja jota maailman kiusaukset ympäröivät. Hänen sielussaan eläimelliset ainekset ovat vielä toiminnassa ja vaativat halujen tyydyttämistä, ja hänellä on käsissään tyydyttämisen keinot, mutta kuitenkin tahdon ylivoimalla hän voittaa eläimellisen itsensä. Saavutettuaan tuon tilan hän voi vetäytyä maailmasta pois... Hän ei enää odota tulevaa palkintoa tai vaassa, sillä mitä taivas voisi hänelle enempää tarjota kuin autuutta, joka hänellä jo on. Hän ei enää kaipaa muuta kuin kykyä hyvän tekemiseen maailmalle...

Jos voisitte perustaa teosofisia luostareita, joissa älyllinen ja henkinen kehitys kävisivät käsi kädessä, joissa opetettaisiin uutta maailmankaikkeuden peruslakeihin pohjautuvaa tiedettä ja joissa ihmisille opetettaisiin samalla kertaa itsensä voittamista, silloin tekisitte maailmalle suurimman mahdollisen hyvän työn. Lisäksi tällainen

luostari tarjoaisi valtavaa hyötyä älylliselle tutkimukselle... Näistä luostareista tulisi henkisiä keskuksia...

Sitten adepti jatkaa lukien opiskelijan ajatukset:

Erehdyt, ei rahojen puute tee tämän aatteen täytäntöönpanoa mahdolltomaksi, vaan on mahdotonta löytää sopivia ihmisiä luostareihin asumaan, jos sellaisia perustettaisiinkin. Todellakin olisimme huonoja alkemisteja, jos emme kykenisi hankkimaan vaadittavia kultamääriä... Mutta kulta on ihmisten kirous... Anna heille kultaa, ja muutat heidät demoneiksi. Ei, emme tarvitse kultaa vaan ihmisiä, jotka janoavat viisautta. On tuhansia, jotka kaipaavat tietoa, mutta vain harvoja, jotka etsivät viisautta... Jopa monet aloittelevat okkultistinne... ovat koettaneet päästä perille luonnon salaisuuksista voittaakseen tietoa, jota he sitten tahtoisivat käyttää itsekkäiden tarkoituserien saavuttamiseksi. Antakaa meille miehiä tai naisia, jotka eivät pyydä muuta kuin totuutta, niin pidämme huolta heidän tarpeistaan.

Ja annettuaan hämmästyttävän todellisen kuvan modernista sivilisaatiosta ja selitettyään tiettyjen tietoon liittyvien asioiden okkulttista puolta adepti johdattaa opiskelijan laboratorioonsa, jossa hän jättää tämän muutamaksi minuutiksi rauhaan. Sitten toinen, munkin näköinen adepti liittyy opiskelijan seuraan ja kiinnittää hänen huomionsa joihinkin jauheisiin, joiden höyryttämisellä elementaalit eli ”luonnonhenget” saattavat ilmaantua. Tämä herättää opiskelijan uteliaisuuden. Varmana haavoittumattomuudestaan koetuksissa ja kiusauksissa hän pyytää saada nähdä näitä olentoja...

Yhtäkkiä huone näyttää hämärältä ja laboratorion seinät katoavat. Hän tuntee olevansa vedessä kevyenä kuin höyhen ja tanssivansa aalloilla täysikuun luodessa valovirtoja valtamerelle ja kauniin Ceylonin saaren tullessa kaukaa näkyviin. Naisäänien soinnukas ääni saa hänet huomaamaan lähellä olevat kolme kaunista naisolentoa. Undiinien kuningatar, suloisin kolmesta – sillä nämä ovat kaivattuja elementaaleja – houkuttelee varomattoman opiskelijan

vedenalaiseen palatsiinsa. Hän seuraa tätä ja unohtaa teosofiset luostarit, adeptit ja okkultismin, antautuu houkutukselle...

Oliko se vain unta? Niin näyttäisi olleen, sillä hän herää sammaleisella mättäällä, mihin hän oli aamulla laskeutunut lepäämään ja mistä hän oli lähtenyt seuraamaan kääpiötä. Mutta miten on mahdollista, että hän löytää napinlvestään adeptinaisen hänelle antaman eksoottisen liljan ja taskustaan ”Mestarin” hänen läsnä ollessaan tekemän kultapalan?

Hän ryntää hotellille ja löytää huoneensa pöydältä luvatus teoksen *Ruusuristiläisten salaisista symboleista* ja sen ensimmäiselle sivulle lyijykynällä kirjoitetun muutaman sanan. Ne kuuluivat seuraavasti:

Ystäväni! Olen pahoillani... en voi nyt kutsua sinua uudelleen käymään luonamme. Sen, joka tahtoo elää rauhan laaksossa, täytyy tietää, miten vastustaa kaikkia aistillisia houkutuksia, yksin vesikuningattarenkin kuiskeita. Opiskele... tee ympyrän kehä neliöksi. Jalosta metallit... Kun tässä onnistut, niin tapaamme toisemme uudelleen. Olen luonasi, kun tarvitset minua.

Teos päättyy lainaukseen Paavalin toisesta kirjeestä korinttolaisille, jossa paratiisiin vangittu mies (joka oli ruumiissa tai ruumiin ulkopuolella... Jumala tietää) ”kuuli sanomattomia sanoja, joita ihmisen ei ole lupa puhua”.

”Seikkailu” on enemmän kuin tutustumisen arvoinen.

Lucifer, Vol. I, No. 2, October 1887, s. 145-48

Blavatsky Collected Writings, VIII, s. 130-36